

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: FRISPROG

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "FRISPROG", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig08val-shoot-workid95645.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

FRISPROG.

BISKOP MYNSTER var fra 1834 til Frederik den Sjettes Død den styrende Kraft i den danske Statskirke. Hans Maal var at bringe Orden og Ensartethed ind i de kirkelige Forhold. Derfor mishagede Grundtvigs Frihedskrav ham lige saa stærkt som de rationalistiske Præsters vilkaarlige Afgivelser fra den foreskrevne Form for Gudstjenesten Foreløbig krævede han det gamle Ritual nøje overholdt af sit Stifts Præster. Men for at imødekomme de efter hans Mening rimelige Krav paa tilsvarende Forbedringer drev han samtidig stærkt paa en Revision af Ritual og Alterbogen. Ved kongelig Resolution af 22, Juli 1837 blev det overdraget ham at udarbejde Forslag til et nyt Ritual og en ny Alterbog, og i 1839 havde han fuldført dette Arbejde. Medens der nu blev nedsat en Kommission til at bedømme det, kom der en meget varm offentlig Forhandling i Gang om Sagen.

Som et Indlæg i denne Forhandling udsendte Grundtvig i December 1839 sit *Frisprog*, der blev en Hovedsagsag til, at Biskop Mynsters Planer faldt til Jorden, især fordi Christian den Ottende tog langt mere Hensyn til Grundtvigs Mening, end Frederik den Sjette havde gjort.

Hovedsagen for Grundtvig var det at forebygge Ændringer ved Daaben. Mynster havde foreslaaet, at der skulde gøres Forskel paa Formlen ved Børns og Voksnes Daab. Ved Baredaaben bortfaldt Spørgsmaalene: »Forsager du? Tror du?« I Steden for hed det: »Daabens hellige Pagt er denne: At du skal forsage ... at du skal tro«, hvorefter Barnet skulde spørges: »Vil du døbes paa denne Tro?« Dette ansaa Grundtvig for en uforsvarlig Forandring af den kristne Daabspagt, og deri gav ikke faa af de andre Præster, som skrev om Sagen, ham i Virkeligheden Medhold, men han vakte Forargelse hos Flertallet af Gejstligheden ved den gennemgribende Kritik, han øvede over hele det bispelige Forslag.

209

Frisprog **mod** **H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag** **til en ny** **Forordnet Alterbog.**

af
Nik. Fred. Sev. Grundtvig,
Præst ved H el ligaands-Hospitalet.
»Vi har ikke atter annamnet en Trældomsaand.«

Kjøbenhavn 1839.
Forlagt af den *Wahlske* Boghandel.
Trykt hos C. Græbe & Son.

210

Forord.

For en Menneske-Alder siden betraadte *Mynster* og jeg, han som ung Præst i *Spjellerup* og jeg som Candidat Forfatter-Banen med Indvendinger *mod* Biskop Bojsens Forslag til en ny *Alterbog*, og vi var Begge saameget paa den Gamles Side, at Ingen skulde ventet, Nogen af os vilde foreslaae dens Afskaffelse, medens det vilde være et Mirakel, om vi Begge skulde stemme derfor. Det bør derfor hverken undre Danske Læsere i Almindelighed eller Hr. Biskop *Mynster* i Særdeleshed, at jeg med al Flid tager vor gamle Alterbog i Forsvar, thi uagtet Hr. Biskoppen, som han selv bemærker*), i Enkeltheder er blevet sig selv særdeles lig, er jeg dog i det Hele, bods alle Forvandlinger, blevet ved at være baade ham og mig selv ligere, og troer derfor endnu, som vi dengang Begge troede, at det var *ikke Alterbogen*, men Geistligheden, der trængte til at reformeres, og at det allenfalds nu er høist *ubetimeligt* at indføre en ny Liturgi **).

Vil Man nu sige, at Omstændighederne har i den sidste Menneske-Alder saa mærkelig forandret sig, at hvad 1806 var høist ubetimeligt, nu godt kunde være det Modsatte, da indrømmer jeg det strax i langt større Udstrækning end Hr. Biskoppen, men paastaaer ligefuldt, at saavel 1839 som 1806 nytter det slet ikke hvor god Alterbogen er, naar Kirkerne er tomme, at hvor Kirke-*Tomheden* har *aftaget*, ønsker Man *ingen* ny Alterbog, og at hvor Man ønsker en Saadan, ønsker Man en ganske *Anden* end Hr. Biskop Mynsters, saa hans Forslag kunde vist aldrig være mere ubetimeligt end nu.

Men naar saa er, kan Man sige, hvorfor vil du da hvæsse Pen mod et Forslag, der rimeligviis dør hen af sig selv, og derved end mere fortørne en Hædersmand, der nu ovenikøbet er ^{**} 211 din høie Foresatte, og taaler vist ikke nødigere Modsigelse af Nogen end netop af dig?

Detle Spørgsmaal har jeg selv meget alvorlig forelagt mig og tygget Drøv paa det giennem flere Maaneder, uden at tage nogen Beslutning, og stundum syndes mig virkelig, min Taushed ved denne Leilighed vilde være forsvarlig undskyldt, deels ved *Forslagets* egen Beskaffenhed, deels ved det spændte Forhold mellem Hr. Biskoppen og min Ringhed, og endelig ved den Omstændighed, at jeg for fem Aar siden med Flid har afhandlet Spørgsmaalet om en ny *Alterhog*, og udtrykkelig stemt *imod* hvad nu er Hr. Biskoppens Forslag*), saa har Man ikke ændset min Stemme, da den aabenbar blot var *mod Sagen*, vil Man det rimeligviis langt mindre nu, da Mange kan tænke, den er mest *mod Personen*.

Da jeg nu desuden under alle Livs-Stillinger har havt særdeles Sky for al optræde i Modsætning til en Mand, jeg fra min tidlige Ungdom saae op til med Høiagtelse, og altid inderlig ønskede at stemme med, saa vilde jeg udentvivl tiet, hvis jeg ikke paany var blevet *Embedsmand* i Statskirken; men uagtet dette gjør mig Modsætningen dobbelt ubehagelig, fandt jeg dog omsider, den gjorde mig samme til ubetinget Pligt, da jeg *aldeles* misbilliger Hr. Biskoppens Forslag, og da han ikke *blot selv* skal have *Forsædet* ved dets Prøvelse, men er vel, efter Commissjonens Sammensætning, *sikker paa* i alt Vigtigt at beholde de *fleste Slemmer*. Forslaget 1806 var vel ogsaa udarbejdet af en enkelt Biskop, men det var ingen Mand med Hr Biskop *Mynsters* Overlegenhed og Character-Styrke, og dog var han saalangt fra *Forsædet* i Prøve-Gommissjonen, at han end *ikke* havde *Sæde* eller *Slemme* deri, saa, fandt Præsten i *Spjellerup*, at han desuagtet maatte reise sig bestemt mod Hr. Biskop *Bojsens* Forslag, da tør Præsten ved *Vartou* endnu mindre vægre sig ved at optræde bestemt mod Hr. Biskop *Mynsters*. Af de *Ældre* er der nemlig vist ingen *Anden*, der gjør det, og mod Kæmper af den yngre Slægt vilde Hr. Biskoppen ei blot i statskirkelig men ogsaa i literær Henseende have Saameget forud, at Partiet rimeligviis blev alt for ulige. Hertil kommer endnu, at neppe nogen Præst i Danmark vilde eller kunde gjøre Alt giældende mod dette Forslag til en ny *forordnet* Alterbog, da næsten Alle kun tænke paa at hylle sig selv eller det Parti, de tilhøre, og har Intel imod en *forordnet* Alterbog, naar den kun ^{*} 212 var efter *deres* Hoved, medens jeg, efter min velgrundede Overbeviisning om *Tidens Krav* og *Statskirkens Tarv*, maatte sætte mig ligesaa bestemt mod »*Forordnelsen*« af en ny Alterbog efter mit eget, som efter Hr. Biskop *Mynsters* Hoved. Under disse Omstændigheder kunde jeg i Længden umuelig inddysse mig selv med Bogen, jeg skrev for fem Aar siden, men maatte finde, den gjorde netop sit Bedste, naar jeg nu skrev en i samme Aand og med samme Tankegang, thi da staaer den i Literaturen som et gyldigt Vidne om, at jeg *tænkde ligesaadan* om Alterbogs-Sagen, da min personlige Velynder sad paa *Sællands* Bispestol, som nu, saa det kan *umuelig* være af Lyst til at modsige Hr. Biskop *Mynster*, jeg fornyer Protesten, jeg nedlagde, da Ingen drømde om, at han skulde komme til ene at styre en Sag, Hr. Stiftsprovst *Clausen* satte i Bevægelse. At Hr. Biskop *Mynster* og hans ubetingede Lovtalere desuagtet vil spore personlig Uvillie i disse Blade, tvivler jeg vel ingenlunde paa, men det maatte ikke bestemme mig, og jeg skal stræbe ei engang at beklage mig derover, da Hr. Biskoppen i den sidste Tid har behandlet mig med saa udmærket Ringagt, at jeg slet ikke vil skjule min Fortrydelse derover, og tør ikke vente, eftersom vi Mennesker er, med al min Flid at have undgaaet ethvert unødvendig stødende Udtryk.

Christianshavn, 6te Novbr. 1839.

N. F. S. Grundtvig.

213

Forslaget til en ny forordnet Alterbog.

Af de tre Aarkundreder siden Reformationen var det kun *halvandet*, vi i *Danmark* havde et *Ritual* og en *forordnet* Alterbog, og de var endda i de sidste *halvtredsindstyve* Aar kun magtesløse Skygger, saa deres Regjerings-Tid var kun Aarhundredet mellem *Christian* den *Femte* og *Frederik* den *Sjette*, mellem *Griffenfeld* og *Bernstorff*, mellem *Kingo* og *Øhlenslæger*, el Aarhundrede, vi nødig skulde kanonisere eller ønske fornyet. Kommer nu hertil, at den Alterbog, der i *Ludvig* den *Fjortendes* Dage, under vor mest bydende Konge, blev *forordnet*, var næsten ordret *Palladii* Alterbog, som blot paa Biskoppernes Anbefaling var godvillig antaget,

da maa vistnok den Paastand, at en ny *forordnet* Alterbog midt i det *Nittende* Aarhundrede vil findes saare ubetimelig, have Formodningen for sig; men Man seer dog først Urimeligheden og den moralske Umuelighed af nu at paatvinge den *Danske* Statskirke en ny Alterbog i sit rette Lys, naar Man betænker vor kirkelige Stilling og nygjorte Alterbøgers Beskaffenhed. Giennem de sidste halvtredsindstyve Aar har nemlig ikke blot *Ritual* og *Alterbog*, som Regieringen selv kaldte forældede, tabt deres Myndighed, men den saakaldte »herskende Religion - er blevet afløst af en »stridende Kirke« med to uforligelige Partier: det gammeldags Luthersk-Christelige og det nymodens Gnostiske eller Rationalistiske, der igien har saamange Sind, som de har Hoveder, saa Man kan slet ikke tænke sig en ny *Alterbog*, der stemmer overe ens med sig selv, uden som en *Enkeltmands Værk*, der dog umuelig kan tækkes Andre end hans blinde Eftersnakkere eller taales af Andre end de *Ligegyldige*.

Hvordan det derfor kan falde noget fornuftigt Menneske end sige da saa klog en Mand som Hr. Biskop *Mynster* ind at 214 foreslaae en ny *forordnet* Alterbog, det er mig ubegribeligt, da Hr. Biskoppen jo dog umuelig kan troe, Statskirken vilde vinde ved at blive endnu, koldere og stivere, dødere og tommere end den er, vinde ved at renses fra alle dem, der bryde sig det mindste om Sjæl og Salighed, uden derfor at kunne see alt Kirkeligt med Hr. Biskop *Mynsters* Øine og lade ham baade troe og tænke og tale og svare for sig.

Men er det ogsaa Andet end en plump Misforstand, naar Man siger, Hr. Biskop *Mynster* vil have den danske Stats-Kirke *sin* Liturgi paatvunget, have alle Danske Præster til at være sine *Eftersnakkere*, naar de bede, naar de skrifte, naar de sige hvad af Skriften de vil tale om, og selv naar de forrette *Daaben* og *Nadveren*; er det Andet end en plump Misforstand af Ordet »*forordnet*« som Hr. Biskoppen vel kun efter Skik og Brug har sat paa Titelbladet, uden at ville have mindste Vægt lagt derpaa? Vil han Andet end udvirke *Tilladelse* for de Præster, som ønske det, til at bruge *hans* Texter og Formularer istedenfor de Gamle?

Det har jeg virkelig stræbt at troe ligetil jeg selv saae Hr. Biskoppens Forslag, og jeg siger endnu: gid det var saa vel! gid jeg maa have misforstaaet alle de Ord, hvoraf jeg indtil videre maa slutte det Modsatte! Men indtil videre maa jeg antage det Modsatte og bestride det af alle Kræfter, medens det aldrig kunde falde mig ind at sætte Pen til Papir for at bestride Hr. Biskoppens Forslag, naar han dermed kun henvendte sig til Præsternes Hoved og Hjerte og Takt for det Rette; thi dertil har han unægtelig samme Ret som Enhver af os, og kunde efter sin lange præstelige Erfaring og paa sit ophøiede Stade lettelig føle mere Kald end Nogen af os Andre. Vist nok hverken kunde eller maatte jeg under nogen Omstændigheder dølgge, at den foreslagne Forandring ved *Barnedaaben*, efter min Overbeviisning, vilde ligesaavel være *uapostolisk* som den aabenbar er *uluthersk*, men Mange af Stats-Kirkens Præster har jo, i en Række af Aar, enten udeladt eller lemlæstet *Daabs-Pagten*, saa det kan ikke blive værre end det er, og Nødvendigheden af *Sognebaandets Løsning* vilde ret blive indlysende, naar Præsterne fik Kongelig *Tilladelse* til at forrette *Barnedaaben* saaledes, at *gammeldags Lutheraner* umuelig kunde nøies dermed, saa det er ogsaa her ene og alene Aands og *Samvittigheds-Tvangen*, jeg protesterer imod.

Da nu Hr. Biskoppen selv bemærker, at der ved Udførelsen i det Enkelte er »*saare Meget*« som ikke videre lader sig 215 retfærdiggjøre, fordi Bestemmelsen kun beroer paa en »vis liturgisk Tact,« hvorom han »blot kan ønske« den ikke maatte savnes i hans Arbejde*), saa skulde Man vist ikke tænke, han vilde have Noget *paatvunget*, hvis Valg han selv erklærer for vilkaarligt og dets Værd for meget tvivlsomt; men ikke desmindre læse vi, at Hr. Biskoppen er af den Formening, at den enkelte Præst ikke er berettiget til at foretage nogen egenmægtig Forandring, og klinger dette endnu lidt tvetydigt, er den nærmere Udvikling kun alt for afgjørende. Vel, hedder det, er det uundgaaeligt, hvad enten det gamle *Ritual* bibeholdes, eller et nyt indføres, at mangen Præst deri vil finde Adskilligt, som han ønskede anderledes; men det følger af ethvert Samfunds Natur, at den Enkelte i mange Henseender maa underkaste sig Andres Beslutninger, og da Alle vide, at Præsten her udfører »hvad der er ham *foreskrevet*« vil han i denne Henseende »*intet Ansvar*« have. Den, der aldeles ikke kunde bekvemme sig til »at *fremsig* de *Ord*« hvilke »*Kirken*« foreskriver, vilde vel ogsaa selv føle, at han *ikke* er *skikket* til at tjene i *denne Kirke***).

Dette er nemlig, om jeg forstaaer Dansk, saamegel sagt, at naar Hr. Biskoppen kunde vinde Kongelig Stadfæstelse paa *sine* Formularer, da skulde vi Allesammen, under *Embeds Fortabelse*, fremsige dem »*Ord for Ord*,« og maatte ikke undskylde os med, at det stred imod vor *Samvittighed*, da vi »*intet Ansvar*« har for de Ord, som Alle veed er os *foreskrevet*! Da nu til disse fornemt saakaldte »Formularer« ogsaa hører hele Forvaltningen af »*Daaben* og *Nadveren*,« saa skulde vi Præster *intet Ansvar* have for, enten vi ved dem følge hvad vi troe om Chrisli Indstiftelse og Betingelsen for Sacramenternes Gyldighed, eller ikke, intet Ansvar for Gud eller Mennesker, Christus eller Menigheden, eller vor egen *Samvittighed*, enten vi erklærede dem for guddommelige Naademidler eller for blotte Kirkeskikke, naar vi blot fulgde de os *foreskrevne* Formularer! Og hvis Forskrift skulde da tilintetgjøre vort Ansvar for hvad vor Mund siger om de vigtigste aandelige Ting og ved de høitideligste Leiligheder? Hr. Biskoppen siger »*Kirken*«: og det klinger godt nok, men nu er jo Talen om Formularer, som Biskop *Mynster* har *skrevet*, og som han vil have *Kongen* til at *forordne*, og deriblandt en Formular ved *Barnedaaben*, som aabenbar afviger baade fra * 216 den saakaldte Lutherske *Kirkes*, og fra den almindelige *Kirkes Forskrift* gennem mange Aarhundreder, saa her blev det jo *ingen Kirke*, men enten Hr. Biskoppen eller *Kongen*, paa hvis Ansvar vi trøstigt skulde kunne sige hvad der stred mod vores Overbeviisning om *Daaben*!

Dette har vist nok ikke staaet klart for Hr. Biskoppen, thi hans Kirke-Begreb er aabenbar saa dunkelt, at Christi almindelige Kirke, vor gamle Lutherske Stats-Kirke, den nærværende Geistlighed og en ubestemt Kirke-Ide, synes deri at skulle forbindes, men det kan dog hverken vi eller Folket gjøre ved, saa det blev derfor ikke mindre ubilligt og urimeligt, under Navn af *Kirkens* Forskrift at paanøde os en Daabs-Formular, som vi bestemt veed, hverken i *Ansgars* eller *Luthers* Dage har været *kirkelig* hos os, men er forfattet af Hr. Biskop *Mynster* efter hvad han fandt »Stødende« eller »Koldt« eller Passende!

Meende nemlig Hr. Biskoppen ved »Kirken« den hellige, almindelige, eller, for at bruge den *Augsburgske Confessjons* Ord, den »eneste og stedsevarende« Kirke, da havde han vist nok Ret i, at alle dens Medlemmer, Lærde eller Læge, skal følge dens Forskrifter, eller selv føle, de er hverken skikkede til at tjene eller være i »denne Kirke;« men den kan jo her ikke menes, deels fordi den (ogsaa efter den *Augsburgske Confessjon*) slet *ingen* Forandring taaler ved *Sacramenterne*, og deels fordi der i den (ogsaa efter den *Augsburgske Confessjon*) ei findes nogen *haandgribelig* men blot en *aandelig* Tvang.

Meende Hr. Biskoppen derimod kun vor *Lutherske Stats-Kirke*, da har han selv anført Kong *Christian* den *Tredies* mærkværdige Ord derom, hvorefter Han slet ikke vilde give sig af med at ordinere Noget om *Sacramenternes* Forvaltning eller Evangeliet, der kun afhænger af *Jesus Christus*, og *Konge-Loven* har siden besejlet den *Augsburgske Confessjon*, som den Danske Stats-Kirkes Grundlov, hvorefter *Sacramenterne* altid skal forrettes *eens*, og hvis nu desuagtet en ny Daabs-Formular, som Hr. Biskop *Mynster* paa fri Haand har forfattet, blev os paatvunget, *hvilken Kirkes* Forskrift var saa det?

Meende endelig Hr. Biskoppen ved *Kirken* kun *sig selv* og de med ham enige Geistlige, da var Slutningen vel ganske rigtig, at hvem der ikke vilde følge hans Forskrift, maatte selv føle, han ikke var skikket til at tjene i »denne Kirke,« og den 217 Følelse har jeg virkelig ogsaa; men en *saadan Kirke i Danmark* vilde jo være en *blot Ide*, uden mindste Realitet, hvis Forskrifter da umuelig kunde lægge mindste Baand paa Kongelig Danske Embedsmænd og Undersaatter.

Skulde altsaa Hr. Biskoppens ny Døbe-Formular nogensinde blive os *foreskrevet*, da blev det aabenbar *ingen Kirkes*, men den *verdslige Øvrigheds Forskrift*, og *Dennes* Ret til at bestemme hvad der skal siges eller forties ved de *Sacramenter*, *Jesus Christus* har indstiftet i sin Kirke, *den* er det, Hr. Biskoppen maa bevise, før han med Rette kan paastaae, at en saadan Forskrift fritog os for Ansvar i denne Henseende, og paalagde os den Forpligtelse at følge samme Forskrift bogstavelig, eller selv føle os uskikkede til at være saavel den Christne Kirkes som den Lutherske Statskirkes Tjenere.

Det er nemlig soleklart, at havde den *verdslige Øvrighed* Ret til at gjøre en ufravigelig Forskrift ved *Sacramenterne* af Hr. Biskop *Mynsters* Forslag, da havde den samme Ret til at gjøre det af Hr. Professor *Clausens*, eller af *Formularerne* i den *Preusiske* Agende, af *Pavens* eller af *Socinianernes* Alterbog, og immer skulde vi intet Ansvar have, og intet Valg [uden] imellem at forrette *Sacramenterne* efter denne Forskrift eller nedlægge vort Embede, og *Kirkegængerne* intet Valg have uden imellem at nyde *Sacramenterne* saaledes forrettede eller *undvære* dem, ja, ved Daaben ei engang det Valg!

Om nemlig end Hr. Biskop *Mynster* synes at have glemt det, saa kan vi dog ikke glemme det, at vi er *verdslig* bundne til den Danske Stats-Kirke, og maae hverken forrette eller nyde *Sacramenterne* anderledes end det i den er tilladt, saa naar *her* gives en ufravigelig Forskrift, er det noget ganske Andet, end naar den f. Ex. gives i *England*, hvor Man har Lov til at prædike Evangelium, forrette og nyde *Sacramenterne* som Man vil *udenfor* Stats-Kirken, saa der lader det sig høre, at hvem der ikke kan følge Forskrifterne i den. maa selv føle, han er uskikket til at tjene i denne Kirke; men *her*, hvor det er ikke blot en *borgerlig Velfærds* men en *personlig Friheds* Sag at træde ud af Statskirken, og hvor Man, ogsaa efter Hr. Biskop *Mynsters* Forslag, skal ved »*daglig Mulet*« tvinges til at lade sine Børn *døbe i Stats-Kirken*, her er det jo forskrækkeligt at høre *Sællands* Biskop paastaae, at hvad det end maatte behage den *verdslige Øvrighed* at *foreskrive* ved *Sacramenterne*, saa skal alle Præsier sige det eller nedlægge deres Embede. Var det imidlertid blot en speculativ Paastand, 218 blev det Hr. Biskoppens egen Sag, men nu er det en aldeles *praktisk* Sætning, der skal gjøre os til Pligt at eftersige Hr. Biskop *Mynsters* nye Collectei, og nye Formularer ved *Sacramenterne*, hvad vi saa end har imod dem, og gjøre hele Folket til Pligt at nøies med *Sacramenterne* saaledes forrettede, eller underkaste sig de *borgerlige Loves Strængthed*!

Men, siger Hr. Biskop *Mynster*, det Samme giælder jo, naar den gamle *Alterbog* bibeholdes!

Om nu saa var, svarer jeg, saa blev del dog, efter mine Tanker, lige uforsvarligt midt i det Nittende Aarhundrede at anprise det Syttendes servilesie Grundsætninger, og det ovenikiøbet til Fordeel for sine *egne Hænders* Værk; men allerede det Sidste gjør i mine Øine en mærkelig Forskiel, thi fordi det *ingenlunde* var sit eget Arbejde, Biskop *Bagger* anbefalede til Kongelig Anordning, men hvad der almindelig ansaaes for *Oldchristeligt*, eller havde dog i *halvandet* Aarhundrede tækkedes baade Læg og Lærd i Landet, *derfor* var ikke alene han anderledes undskyldt end Nogen af os kan være, der anbefaler *sit Eget* til at afløse det Gamle, men *derfor* har vor gamle Alterbog ogsaa et *almeen* Luthersk og Christeligt Præg, som gjør den i det Hele mindre byrdefuld og for *Lutheraner* ganske livlig, om det var til Verdens Ende, medens enhver ny Alterbog efter en *Enkeltmands* Hoved maa, som ufravigelig Rettesnor, blive os alle kiedsommeligt og

utaalelig, om den end slet Intet indeholdt, vi gjorde os Samvittighed over al eftersige. Saaledes vilde Sagen staae, hvis den *gamle Alterbog* havde været i Kraft til nu, *som en ufravigelig Forskrift*, men Hr. Biskoppen veed jo saavel som vi, og han maa vide det langt bedre, det er saa langt fra, at det selv ved Cancelli-Resolutionen af 1828 kun er indskærpet at følge den *nøie* ved *Sacramenterne*, og at selv det kun er overholdt, naar der indløb en udtrykkelig Klage over bestemt Afvigelse, saa naar nu Hr. Biskop *Mynsters* ny *Alterbog* skulde forordnes til at følges, Rub og Stub, ufravigelig, da var det ingenlunde blot en forandret Byrde, men et *nyt Aag*, hvori vi Alle spændtes, baade vi, som med Fornøielse har fulgt den gamle *Alterbog*, og de Mange, som ikke har fulgt den, og syndes selv i Regjeringens Øine at have Hævd paa ei at følge den, naar det kun ei ved *Sacramenterne* gav Forargelse.

Men er der nogen Fare for, at en Regjering, saa mild og faderlig, som Vores ogsaa i denne Henseende har viist sig, vil gaae ind i Hr. Biskop *Mynsters* Tankegang, og ei blot *forordne* 219 den af ham forfattede og under hans eget Forsæde prøvede *Alterbog*, men ogsaa *tvinge* Præsterne til at følge den nøiagtigere end de i halvtredsindstyve Aar har fulgt den Gamle?

Dertil maa jeg fornemmelig svare: hvad Regjeringen i denne Henseende vil eller ikke vil, er her ikke Spørgsmaalet, men kun hvad Hr. Biskop *Mynster*, som Den saa tillidsfuld har betroet Forberedelsen af en ny *Alterbog, tilraader*, saa naar det er hvad vi har seet, maa det lige djærvt bestrides og lige stærkt *fraraades*, enten Man formoder dette eller hint om Regjeringens endelige Beslutning, og jo bedre Man troer Regjeringen stemt baade for nødvendig og ønskelig *Frihed* i de Ting som angaae *Sjæl* og *Salighed*, des ivrigere maa Man *oplyse* Sagen, thi skeer det ikke, kan Regjeringen, før den veed det, have knust mange Hjerter og forhindret megen gavnlig Virksomhed.

Vilde saaledes Regjeringen vel *forordne* Hr. Biskop *Mynsters* *Alterbog*, men *ikke* holde strængere over dens end over den Gamles *Bogstav*, og vilde den end ikke i *Hovedstaden* og *Sællands* Stift gjøre en Undtagelse, saa var dog dermed kun de *letsindige* og *ligegyldige* men ingenlunde de *alvorlige* og *nidkiære* Præster hjulpne, thi netop Disse, der umelig ved *Sacramenterne* kan sige hvad der strider mod deres Overbeviisning, kan heller ikke godt finde sig i den *Frihed*, Man »egenmægtig« skal tage sig selv, og enten de gjør det eller ikke, med Formularer, som falde dem stive og kolde, saa forknytter det dem i Embeds-Giærningen.

Dog, *som* Forslagel er, frygter jeg ikke for, del skal blive anordnet til ufravigelig Rettesnor, frygter ikke for at opleve den Dag, da Samvittigheds-Frihedens majestætiske Væрге, det Danske Hjertes høie Fortrolige, Ærligheds og Sandheds prøvede Ven, Kong *Frederik* den *Sjette* skulde sige enten til mig eller til Nogen af sine troe og ærlige Præstemænd: du maa herefter *ingenlunde* forrette *Daaben* eller *Nadveren* med *de Ord*, som lød baade over Mig og dig, da vi døbdes og naar vi knælede ved *Herrens Bord*, de Ord, du fandt i *Alterbogen*, da du viedes til Præst, og hvormed du og Biskop *Mynster* selv hidtil forrettede *Sacramenterne*; thi fra nu af taales i hele *Danmark* intet andet Ord ved *Naademidlerne*, end det Biskop *Mynster* har lbreslaaet og Jeg foreskrevet. Nei, jeg formoder ikke engang al Hr. Biskop *Mynster* ønskede en saadan *Forordning*, eller vilde *fraraade* Majestæten at lade os, som kaldte (let en Samvittigheds-Sag, forrette *Sacramenterne* som før, 220 efter den gamle *Alterbog*, og jeg er sikker paa, at hvad Man end vilde indvende, gav Majestæten os det Forlov; men den *Preusiske Tragedie* viser os, Ulykken kunde være stor nok endda, og en *Dansk Oversættelse* af dette *Sørgespil* vilde vist endnu afpresse langt flere Taarer end Originalen.

Dette *Sørgespil*, hvis Ende er ikke endda, begyndte nemlig ogsaa med en »ny *Alterbog*« som en Tidlang ei paanødtes Præsterne, men *kun* de *Candidater*, som blev Præster; men da *Mængden* af de ældre Præster, for at vinde Regjeringens Gunst, naturligviis efterhaanden lod sig lære at de havde »*intet Ansvar*« for hvad der var dem *foreskrevet*, besluttede Man, som sædvanlig, »for en *Ordens Skyld*,« at *tvinge* Resten, og nu var det ikke blot Professor *Scheibel* i Breslau, der heller vilde miste sit *Levebrød* og vandre i *Landflygtighed* end gjøre Vold paa sin egen og de gamle Lutheraners Samvittighed; men Samvittigheden vaagnede ogsaa hos Professor *Guericke* i Halle og bestandig hos Flere, baade Læge og Lærde, medens Afsættelser, Fængslinger og Religjons-Forfølgelse blev Dagens Orden. De gammeldags *Lutheraner* har nu aldeles vendt Stats-Kirken Ryggen, holde Gudstjeneste og nyde *Sacramenterne* i Smug, medens Statskirken *omdøber* deres Børn efter sine Formularer, og maa nu enten opløses eller blive en *Landeplage*.

Her seer Man Følgerne af en ny forordnet *Alterbog* i det *Nittende* Aarhundrede, under den Regjering, hvis *Statsklogskab* og *Forsigtighed* er vidtberømt, og da nu *Sællands* berømte og bestemte, kloge og veltalende *Biskop* ogsaa har faaet det ulykkelige Indfald, at Præsterne har intet *Ansvar*, selv ved *Sacramenterne*, for hvad den verdslige Øvrighed *foreskriver* dem, saa det er kun *Trods*, naar de vægre sig ved »at fremsige de Ord,« saa tør jeg ikke kalde det umueligt, at den Danske Regjering kunde gjøre omtrent samme Misgreb som den Preusiske og angre det for seent, hvis ikke Sagen itide blev frimodig oplyst, Vist nok troer jeg aldrig den Danske Regjering vilde gaae saavidt som den Preusiske, deels fordi den altid har havt et langt mildere Præg, og deels fordi det dog her, Gud skee Lov! ei er Kongen selv, der vil skabe en ny Liturgi; men saa har Folket ogsaa hos os et langt ømmere Hjerte og mattere Udtryk, saa her kunde i det Skjulte være taalt usigelig Smerte og være skedt ubodelig Skade, før Regjeringen blev opmærksom paa det sørgelige Misgreb at ville beherske 221 Himmeriges Rige« og fremtvinge *Ensformighed i aandelige og hjertelige* Ting, hvor *Eenheden* fattes.

At nu denne Eenhed virkelig fattes, at baade Læge og Lærde hos os er saa langt som mueligt fra at være enige om *Christendommen* eller om nogen Deel af det *virkelige* Forhold mellem Gud og Menneske og Tid og Evighed, det har ikke blot et halvt Aarhundredes Pennefeider viist, men det beviser den *daglige Erfaring* endnu langt klarere og stærkere for Enhver af os, som skjænker Sagen mindste Opmærksomhed, saa vor grændseløse *kirkelige Uenighed* er en *Kjendsgierning*, det er latterligt at nægte. Da imidlertid selv Hr. Biskop *Mynster*, i Anledning af *Sognebaandets Løsning*, har stræbt at indbilde sig, det er kun om det *Uvæsenlige*, vi er saa uenige, maa jeg dog spørge saavel Hr. Biskoppen som hans Eftersnakkere, om Hr. Professor *Clausen* og jeg da ogsaa er *grundenige* om *Christendommen*, eller om de troer, at Professor *Clausen*, efter snart i tyve Aar at have været vor berømteste *Præste-Lærer*, dog slet *ingen Disipler* har iblandt *Præsterne*, eller om det er mig, der staaer ganske alene i Kirken, eller om Nogen af os eller vore *Disipler* kan ansee den foreslagne ny Alterbog for Andet end et *Aag*, vi enten standhaftig maae vægre os ved at bære eller maatte dog sukke under og stræbe snarest mueligt at afkaste?

Dog, Hr. Biskop *Mynster* kan ikke skjule den Uenighed i Tro og Lærdom for sig selv, der er os alle vitterlig, og erklærer derfor selv ved denne Leilighed, at *Lærerne* maae beholde »Frihed« inden *visse* ei for snevert bestemte Grændser, og trøster os med, at »*Underviisningen*, hvilken - skjøndt under Kirkens Tilsyn, hvilket dog stedse i denne Hensigt bør være mildt -- maa og bør være *Præsterne overladt*.«, Man seer, hvordan *Pennen* krymper sig under denne ubehagelige Tilstaaelse, at Man ingenlunde maae vente, *Præsterne* vil lære mere overensstemmende med den ny end med den *gamle* Alterbog, og *Pennen* maa vel krympe sig, thi det er jo en *fortvivlet Sag* at *opgive Lærdommens Eenhed* og dog *paatvinge* *Lærerne eens* Formularer ved *Sacramenterne* og *Confirmationen*. Ja, det er en *fortvivlet Sag* at sige til *Præsterne*: ligger er en *Troes-Bekjendelse*, en *Daabspagt*, en *Afløsning*, en *Erklæring* om *Christi* Fyldestgiørelse for vore Synder og *Nærværelse* i Nadveren, med endeel Bønner og Tiltaler, som jeg vil haabe stemme dermed overens, og derfra maae *I ikke vige*, thi *I* har *intet Ansvar* for hvad jer er 222 *foreskrevet*, men *I* skal ogsaa have Lov til at fralægge jer *Ansaret* for Formularernes Indhold i »*Prækener*, *Bibellæsninger*, *Skriftetaler*, *Gravtaler*, *Confirmations-Taler* og selv ved »*Barnedaaben*,« om *I* finde det passende, og paa denne Maade har *I* al den Frihed, *I* med Rette synes at kunne fordrø*).

Det er en *fortvivlet Sag*, blandt andet, fordi det løber ud paa *Selv-Modsigelse* baade først og sidst: *Selv-Modsigelse* hos *Præsterne*, der fralægge sig alt *Ansvar* for deres egne højtidelige *Fordringer*, *Erklæringer* og *Vidnesbyrd*, og *Selv-Modsigelse* hos dem, der betragte disse »*Fordringer*, *Erklæringer* og *Vidnesbyrd*« tildeels i Guds og Herrens Navn, for ubetydelige »*Formularer*,« Man kan bruge uden at bryde sig om hvad de indeholde, og vil dog *tvinge* *Præsterne* til at bruge dem, om de end derved maae gjøre nok saamegen Vold paa sig selv, nedværdige sig nok saa dybt baade i deres egne og deres Tilhøreres Øine! Men det er en rædsom *fortvivlet Sag*, fordi al denne *Selv-Modsigelse* aabenbar kun vilde tjene til at gjøre de *paatvungne* Formularers Indhold endnu mere forhadet og foragtet, gjøre *Geistligheden* aldeles foragtelig, og Kirken til et *Skuespil-Huus*, saa kiedsommeligt, at Man rnaatte have et *Levebrød* for at komme der tiere end Man bares derhen i Svøbet og i Kisten, eller dreves derhen, for ved *Confirmationen* selv al spille med. Hr. Biskop *Mynster* har fundet det nødvendigt**) ogsaa i Rituallet at give en Forskrift for de »*tomme Kirker*,« men troer han da virkelig, de vilde befolkes, naar *hveranden* *Præst* udtrykkelig *fralagde* sig *Ansaret* for *Daabs-Pagten*, for *Indstiftelsens Ord* ved begge *Sacramenter*, for *Tilsigelsen* af *Syndsforgladelse* og alle de *Forjættelser*, *Erklæringer* og *Anvendelser*, der (indes i Formularerne?

Nu, jeg veed det godt, at Tankegangen om alt *Kirkeligt* er sædvanlig i vore Dage, selv hos lærde og kloge Mænd, saa forvirret, at jeg slet ikke tvivler om, Hr. Biskop *Mynster* jo selv troer, der skedte baade *Christendommen* og *Statskirken* en Tjeneste med, at hans Formularer regelmæssig og ordret blev læst op i alle Landels Kirker, om der saa kun var »to Personer« (bruden Kirkesangeren og Skolebørnene; men derfor vilde jo dog den »*Tvetungethed*« som *Præsters* aabenbare *Selv-Modsigelse* er, og, som Apostelen har bandlyst fra *Chrisli Kirke****), * * * 223 ikke bære mindre bedrøvelige Frugter for *Stats-Kirken*, som enhver nidkiær, ja enhver *dygtig* og *ærekjær* Mand maatte skye, naar han hver Søndag skulde modsige sig selv, og ved *Confirmationen* høitidelig binde sine *Lærlinger* til hvad han ved sin hele *Underviisning* havde bekæmpet eller undergravet! Sandelig, om end hverken jeg eller Nogen i Landet troede paa *Sacramenterne* som *virkelige Naademidler*, saa maalte vi jo dog dybt foragte enhver Mand som, under den nærværende *Oplysning*, for et uselt *Levebrøds Skyld*, vilde spille en saa elendig og forargelig Rolle, og under saadanne *Omstændigheder* maatte selv vi, som tale fordi vi troe, *fortvivle* om at virke noget Godt i *Statskirken*; thi naar alle Formularerne var *ufravigelige*, vilde vor *Prædikens* Overensstemmelse med dem kun see ud som en *Klogskab*, *tænkende Mænd* maae beflitte sig paa, for ei aabenbar at blive til Spot.

Det nytter ikke, om Nogen vil sige, det Samme er Tilfældet nu, thi del er ikke sandt. Vel har vi nemlig *foreskrevne* Formularer, og det var meget bedre, vi *ingen* havde, men de har dog saalænge været opgivne af Regjeringen, at hele Folket veed, Man behøver i det Hele slet ikke at følge dem, uden Man selv vil, og hvor en enkelt *Undtagelse* i de sidste Aar fandt Sted, forøgede det dog vel hverken *Præstens* Agtelse eller *Menighedens* Tillid, saa naar Man nu, istedenfor at raade *Bod* paa den nærværende *Mislighed*, vil gjøre den langl værre, da maa Man ikke beraabe sig paa *Fortidens* Misgreb.

Men, siger Man, hvorledes raade *Bod* paa *Præsternes* religiøse og theologiske Uenighed, der ei lader sig hæve, uden ved at *foreskrive* Formularer, hvorved »den *Lære*, *Kirken* vedkiender sig, *sikkres*, og *Kirkens*

Eenhed under de uundgaaelige Divergentser vedligeholdes;- men her maa jeg atter spørge: *hvilken Kirke?* og dertil føie: *hvilken Sikkring!* *hvilken Eenhed!* I hvilken Kirke har Hi\ Biskop Myrister fundet de Formularer, *han selv* har forfattet og hvoraf *Een* vilde adskille os baade fra den eneste, stedsevarende og den Lutherske Kirke? og sikkert nogen Kirkes *Lære* derved, at Præsterne, skjøndt de *lære derimod*, oplæse nogle Formularer, som de har Lov at sige, de har *intet Ansvar* for? Er ikke Formularerne i saadanne Munde lutter »Gravlaler« eller rettere, som foreskrevne, *Gravskrifter* over den Tro og Lærdom, do betegne, saa hvis de *sikre* dem Noget er det dog kun en aaben Begravelse i Kirken af Kalk og Steen!

Vidste vi derfor ingen anden Udvei til al sikre dem, der vil 224 blive i Huset »gjort uden Hænder« i den Luthersk-Christelige Kirke, dens Tro og Lærdom, og *dem*, de levende, troende Mennesker, der (ogsaa efter den Augsburgske Confession) *udgør Kirken*, dem er det dog vel, og ei Steenkirkernes eller Alterbogens Orthodoxy, vi vil sikre, da var det upaatvivlelig langt bedre at lade Alt blive ved det Gamle, end at paatvinge Præsterne en ny *forordnet*, ufravigelig Alterbog, der aldrig kunde blive saa Luthersk, at jo dens Ord paa spottende Læber blev til Forargelse, og kunde aldrig stadfæstes saa stærk, at den jo snart vilde afløses af en anden ny, *forordnet*, ufravigelig Alterbog i en *ganske anden* Stil. At det nemlig blev Hr. Biskop Mynster, der kom til at forberede den ny Alterbog, Hr. Stiftsprovst Clausen krævede som aldeles nødvendig, maae vi jo kalde et sært Tilfælde, lykkeligt eller ulykkeligt, og var de største Daarer, om vi tænkte, at dermed var Sagen *afgjort*, da Modpartiet jo vilde finde det tusind Gange lettere at afløse Hr. Biskop Mynsters end vor gamle *forordnede* Alterbog! Vil altsaa vi gammeldags Lutheraner tænke paa at »leve og see gode Dage,« som de kan falde heneden, i den *Danske Stats-Kirke*, da maae vi hverken selv forkynde vor Død ved at søge Livet i det tommeste *Bogstavvæsen* under Solen, eller spænde Buen saa høit, at Modpartiets Præster skulde tvinges til en foragtelig *Selv-Modsigelse*, der, om de ogsaa bekvemmede sig dertil, maatte i høieste Maade pine og forbitte dem; thi da vilde *Giengiældelsens* Time sikkert slaae, før vi vidste det, og naar vi vaandede os under det utaalelige Aag, Vedkommende svare os: I har jo selv sagt at Præsten har »intet Ansvar« for hvad Alle veed, er ham *foreskrevet*, og kan ikke forlange meer end Frihed til at fralægge sig Ansvaret og til, inden visse Grændser, at *lære* efter sin Overbeviisning!

Men der er et »levende Raad« til baade at *sikre* de gammeldags Lutheraner hvad der er dem kiært og helligt, og til at vedligeholde Christi Kirkes *Eenhed* i Danmark, og ei blot det levende Raad, vi maatte gribe til, naar vi i Stats-Kirken skulde nøies med den omgjorte Barne-Daab, som Hr. Biskop Mynster foreslaaer, men ogsaa et Andet, som, naar det kunde vundet Hr. Biskoppens Bifald, vist vilde fundet aabne Øren hos vor Faderlige Regiering, der naturligviis upartisk maa betænke sine Undersaatters Tarv, enten de saa er *Lutheraner* eller ikke, og det er *Samvittigheds-Frihed* baade for Læg og Lærd, det er Stadfæstelse saavei af den *Liturgiske*, som *Dogmatiske Frihed*, ærlige og dygtige Præster nu slet ikke 225 kan undvære, og *Sognebaandets Løsning*, saa Alle, om end kun tit med nogen Opoffrelse, kan, ved *Confirmationen* og *Sacramenterne*, blive betjent efter deres Tro til Opbyggelse. Det er et »levende Raad,« billigt og retfærdigt, og af os, som har gammel Hævd og Hjemmel paa Stats-Kirken, for *Øieblikket* endog lidt høimodigt, saa, kunde Noget »under alle Divergentser« og alle Omskiftelser sikre vore Børn og Børnebørn til de seneste Tider vore Fædres »Evangelium og Sacramenter« i den Danske Stats-Kirke, da maatte det være et saadant mindeligt Forlig, ikke afnødt os i en Trængsels-Stund, men tilbudt, efter kraftigt Forsvar, i en Solskins-Time, som det nu for Lutheranerne i Danmark unægtelig synes at være. Dette er ogsaa langt fra i mindste Maade at stride mod den *Augsburgske Confession*, da det meget mere stemmer fuldelig overeens baade med dens Aand og Bogstav, som vil, at der i Henseende til »Evangeliet og Sacramenterne« slet *ingen verdslig* Magt elier Tvang maa anvendes; men at *Christi Embedsmænd* blot skal have Frihed til at rygte deres Ærende og forsvare sig med *Ordet*, som er Aandens Middel og Aandens Sværd*). Om derfor en saadan, *Lutheranerne* i vore Dage aldeles nødvendig og hele Folket ønskelig, Frihed vilde behage *Mængden* af *Præsterne*, er slet ikke Spørgsmaalel, thi at alle *dygtige* og *nidkiære* Præster vilde finde den uskatteerlig er vist, og skulde vore fleste Præster være det Modsatte, da vilde Trangen til Valg være saameget desstørre, saa det er ret sørgeligt at Hr. Biskop Mynster skal være en erklæret Modstander af *den* kirkelige Frihed, der ene kan redde Statskirken fra at blive en Landeplage. At imidlertid Hr. Biskop Mynster er imod al kirkelig Frihed, saa, efter hans Forslag, kunde en samvittighedsfuld Præst ei røre sig frit selv i de ubetydeligste Ting, blev det min ubehagelige Pligt at oplyse og paatale, tilligemed *den* Tvang, ingen Luthersk-Christelig Præst, efter min Overbeviisning, maa eller kan underkaste sig.

*

Barne-Daaben.

Daabspagten til en blot historisk Erindring af det Apostoliske Symbolum, og da Hr. Biskop *Mynster* udtrykkelig beraaber sig paa Hr. Professor *Clausens* Medhold*), maae vi vist nok ansee Forslaget til en *splinterny Barnedaab* for et Offer, Hr. Biskoppen troer, vi maae bringe *Rationalisterne* til godt Forlig. Var det nu ikke Andet end en *Tilladelse* Hr. Biskoppen vilde udvirke til, naar Man ønskede det, saaledes at døbe Børn, da skulde jeg ikke have det Mindste at indvende, naar kun med det Samme *Sognebaandet* løstes, saa de, der vilde beholde vor gamle *Barnedaab*, kunde, naar de havde en nymodens Præst, faae den forrettet af en Anden; men i saa Fald vilde de Rationalistiske Præster neppe finde Offeret værdt at modtage, da *Djævl-Forsagelsen* ganske imod Professor *Clausens* Raad, er blevet staaende. Nu derimod skulde jo denne *Døbe-Formular* være *almindelig* og *ufravigelig*, og da er det tilvisse et stort og blodigt Offer Hr. Biskoppen kræver af os, og det er saameget haardere, som Modpartiet, der ikke vandt det Mindste derved, umuelig enten kunde eller vilde takke os for det, saa Forslaget er mig ubegribeligt, med mindre Hr. Biskoppen derved virkelig vilde drive mig og alle Ligesindede ud af Stats-Kirken; thi da vi ikke kunde blive i en Stats-Kirke, hvor det var en *tvungen* Sag at lade sine Børn døbe, men forbudt at faae *Daabs-Pagten* oprettet med dem, det har vi saa tit og saa længe erklæret og udviklet, at del umuelig kan være Hr. Biskop *Mynster* ubekjendt.

Var det nu borgerlig tilladt at *udtræde* af Stats-Kirken og danne en lille christelig *Frikirke*, eller foreslog Hr. Biskoppen en saadan *Frihed* med det Samme, da skulde jeg, for min Person, ikke beklage mig derover, skjøndt jeg maatte finde det gruelig haardt mod *Lutheranerne*, at de skulde nødes til at gaae ud af Stats-Kirken for at *beholde* deres *Barnedaab*; men nu, da en saadan *Udtrædelse* er strængelig forbudt og Hr. Biskoppen er langt fra al foreslaae nogen ny *Frihed*, nu maatte hans Forslag jo, naar det blev Lov, enten giør os til de ulykkeligste Mennesker i Verden, eller nøde os til at blive Regjeringen^{*} 227 ulydige, og det en Regjering, del er vor Lyst ei blot at vise Lydighed, men inderlig Hengivenhed, Troskab og Kiærlighed! Hvor kunde dog Hr. Biskoppen nænne at giøre et saadant Forslag! Havde han end slet ingen Medlidenhed med mig, Mag. *Lindberg* og hvem der slutter sig til os, saa burde Hr. Biskoppen dog vist havt Medlidenhed med de sikkert ikke faa Danske Hjerter, der vilde føle sig knuste ved at finde Kirke-Baandet sønderrevet mellem dem og deres Børn, som det jo var, naar de ikke døbdes paa *samme Vilkaar* og med *samme Forsikkring* om *Gienfødselse* og *Synsforladelse*!

Nu, for min Person er jeg ganske rolig, thi deels tvivler jeg intet Øieblik om, at jo Majestæten, under alle Omstændigheder, vilde tillade os ældre Præster at døbe fremdeles som hidtil, og var det Modsatte mueligt, da kiendte jeg min Pligt og turde haabe, Gud gav mig Styrke til al opfylde den; men for »de Smaa og de Stille i Landet kan det ikke berolige mig; thi hvad skulde de giøre, naar deres *Sognepræst* tvang dem til at lade deres Børn døbe med den nymodens Daab? Skulde de, før eller efter, selv døbe deres Børn med den gamle Daab, eller skulde de med sønderknuste Hjerter ønske sig i Jorden, fordi det behagede Hr. Biskop *Mynster* at faae den *Lutherske Barnedaab afskaffet*! Kunde det maaskee trøste dem, at de hørde eller saae, den gamle *Døbe-Formular* stod ogsaa i *Alterbogen*, kun ikke til deres Børn. kun til de enkelte Jøder, som vilde lade sig døbe! Maatte denne Trøst ikke synes dem bitter Spot, som »du skal see det, men ikke smage det!«

For deres Skyld maa jeg da spørge Hr. Biskop *Mynster*: med *hvad Ret* han tilraader Regjeringen at berøve os vor *Lutherske Barnedaab*?

Giælder det dog ikke i Slats-Kirken, som i hele Staten, at hvem der findes i lovlig Besiddelse af et *Arvegods* ei maa *tvinges* til at *ombytte* det med et Andel, elier er ikke vor gamle *Barnedaab*, med sin *Pagt* og *Forsikkring* om et nyt og evigt Liv, et *statskirkeligt* Arvegods i vor lovlige Besiddelse, der klarlig gik fra Slægt til Slægt i *trehundrede* Aar, og hvortil den ringeste døbte Stodder har samme Ret som Kongen af Danmark!

Jeg bestrider ingenlunde Hr. Biskop *Mynsters* Ret til, paa eget Ansvar, at raade os til el Bylte og forsikre os, vi tabe Intet derved, men jeg benægter alle Kongers og Keiseres Ret til at berøve os dette aandelige Arvegods, og Ingen, altsaa heller ikke Hr. Biskop *Mynster*, maa raade Øvrigheden til at giøre *Uret*, 228 saa det vilde ikke engang være Nok, om Hr. Biskoppen, da han foreslog en *splinterny Barnedaab*, ogsaa havde foreslaaet *Frihed* til at opsætte sine Børns Daab til de kunde døbes som *Voxne*; men nu har han tvertimod foreslaaet *daglig Mulkt* for hvem der ikke vil lade sine Børn døbe mens de ere smaa*), og hvormed kan han da forsvare et saadant Forslag?

Dette vilde Altsammen giælde ligefuldt, om end *veloplyste* Christne maatte finde Forskiellen mellem den gamle og den ny *Daabs-Formular* *ubetydelig*, eller finde den Ny bedre, thi det er naturligt, siger Herren, at Man ikke strax finder Smag i den ny Viin men siger »den Gamle er bedre,« og har vi Ret til, naar vi vil, at beholde nogen Ting, maa det dog vist være en *Barnedaab*, der endog giennem tre Aarhundrede blev os *paanødt* af den verdslige Øvrighed, og som Ingen kan tabe det mindste ved, at vi beholde, da vi slet ikke vil have Andre den *paanødt*.

Men Hr. Biskop *Mynster* har ikke engang selv erklæret det for en *Ubetydelighed*, om vi ved *Daaben* træde i *Pagt* med Herren om at forsage *Djævelen* med alle hans Gierninger og alt hans Væsen, og at troe paa Gudfader og Sønnen og den Helligaand, imod den *Forsikkring* i Herrens Navn, at vi saa ved *Daaben* er *gienfødt* af den *Helligaand* med *Synsforladelse*, og han har endnu mindre paastaet, at den ny *Formular* »uden *Pagt* og *Forsikkring*« er bedre og christeligere end den Gamle. Hr. Biskoppen har nemlig ikke blot beholdt baade »*Pagten* og *Forsikringen*« ved de *Voxnes* Daab, og, saavei ved *Hjemmedaabs* *Bekræftelse*

som ved *Confirmationen*, udtrykkelig forudsat at *Pagten* var oprettet med Børnene i Daaben; men selv ved *Barnedaaben* erklærer han, der er en hellig »*Daabs-Pagt*« som følgelig skal oprettes ved *Daaben***), saa Hr. Biskoppen indvikler sig ved denne Leilighed i den haandgribeligste *Selv-Modsigelse*.

Saaledes har Hr. Biskoppens egen christelige Følelse gjort Opstand mod hans ulykkelige Indfald at skille *Barnedaaben* ved *Pagten* og Forsikringen, og skiøndt Bevarelsen af begge ved de *Voxnes Daab*, som intet Barn hos os kan opnaae, bogstavelig var at »tage Brødet fra Børnene,« er det dog vist ogsaa et *Vidnesbyrd* om, at Hr. Biskoppen selv følte, de *maatte ikke* skilles fra *Daaben*; thi ellers vilde den skarpsindige Mand*—229 lei opdaget, hvor stødende det var, at have to saa *høistforskjellige* *Daabs-Formularer* i *een* *Alterbog*, der umuelig lod sig forsvare mod Apostelens »*een Daab*,« som den *Augsburgske Confessjon* udtrykkelig har vedkiendt sig*).

Hvad der har vildledt Hr. Biskoppen, seer Man for Resten nok, er hans dunkle og vaklende Forestilling om *Daaben* »*efter Christi* Indstiftelse« som han har tilfælles med vore ældre Theologer, skiøndt de ikke vovede derefter at gjøre nogen *Forandring* ved *Daaben*, der saavel efter deres Følelse, som efter den *Augsburgske Confessjon*, for den Kirkelige *Eenheds* Skyld, altid maatte forrettes eens. Naar nemlig Hr. Biskop *Mynster* anfører hvad vi alle maae underskrive, at »kun de af *Christus anordnede Ord* er nødvendige ved en christelig *Daab*,« da seer Man strax, han dermed *kun* mener det *Ord* »jeg døber dig i Navnet *Faderens* og *Sønnens* og den *Helligaands*,« thi om »*Forsagelsen* ; hedder det kun »den er meget gammel og synes at naae op til det *andet Aarhundrede*« og om det »*Apostoliske Symbolum*« at dets Form »vel *ikke* er den *oprindelige*, men dog nu i mange *Aarhundreder* har været vedtaget.« Her er ikke Stedet til at bestride theologiske Anskuelser eller kirkehistoriske Paradoxa, men hvad Man skulde ventet af Hr. Biskoppens Skarpsindighed, var at han havde indseet, der var netop *samme* Grund til at beholde *Pagten* selv, som begge *Delene*, hvoraf den bestaaer, thi det er jo kun *som* *Dele* af den *Pagt*, der fra *Arilds-Tid* oprettedes ved *Barnedaaben*, vi har fundet dem i *Kirken*, saa Man seer, Hr. Biskoppen har i det *Øieblik* glemt *Kirken* over *Bøgerne* og det virkelige *Liv* over *Skyggen* deraf. Vel synes det, som Hr. Biskoppen igjen har husket dem ved de *Voxnes Daab*, men det synes dog kun saa, thi i det *virkelige Liv* er vi jo alle indskrænkede til *Barnedaaben*.

Her staae vi da atter ved det aldeles Uforsvarlige i Forslaget, som, naar det blev *Lov*, vilde berøve *alle* de *Børn*, der herefter fødes, *Stats-Kirkens Daab* i sin gamle *Skikkelse*, den *Eneste*, der kan være den *Oprindelige* efter *Christi* Indstiftelse, og paalægge os *Præster*, hvad der strider mod vort *Ordinations-Løfte*, al forrette *Daaben* i en *Skikkelse*, som, da den er *splinterny*, *umuelig* kan være efter *Christi* Indstiftelse.

Til at retfærdiggjøre et saadant Forslag vilde aabenbar slet ingen Grunde forslaae, og, som om Hr. Biskoppen selv følte*—230 det, har han heller slet ingen Grunde anført; thi hvor Spørgsmaalet er om at foreskrive *Præsterne* en *Daabs-Formular*, de ikke kan bruge uden at bryde deres *Præsteløfte*, og *udelukke* alle vore *Efterkommere* fra *Kirkens Arilds-Daab*, der kan det dog vel ikke kaldes en »Grund« at det, efter Hr. Biskoppens Følelse, »*unægtelig* har noget *Stødende* at henvende *saamange* Spørgsmaal til det *spæde* Barn.« For min og *Fleres* Følelse har i det mindste denne lette Bemærkning, der mere ligner en *utidig Spas* end en alvorlig *Indvending*, noget saa *Stødende*, at om den ny *Formular* ogsaa ellers forekom mig *taalelig*, maatte jeg dog protestere mod enhver *Forandring* ved den *hellige Daab* paa saa tom en Grund, hvortil ei skal svares andet, end at kunde det *spæde Barn* kun først rigtig fatte det *eneste* Spørgsmaal, Hr. Biskoppen vil have beholdt, og som jeg i den ny *Sammenhæng* ei tør sige, jeg forstaaer, da vilde det sikkert gaae glat med Resten. Hvad de *Engelske Bisper* i det *Syttende Aarhundrede* har vovet, vedkommer egentlig slet ikke os, men siden Hr. Biskoppen bemærker, at de ved *Barnedaaben* har dreiet Spørgsmaalene fra *Barnet* til *Gudmoderen*, hvad han finder, har »noget *Koldt*,« da maa jeg bemærke, at vel er det meget sandt, men dog er den *Engelske Forandring* ei nær saa *kold* eller *uforsvarlig*, som den, Hr. Biskoppen foreslaaer, thi *deels oprettes* dog *Daabs-Pagten* med *Kirkens Ord*, og *deels staaer det* hvert *Medlem* af den *Engelske Stals-Kirke* frit for at opsætte sine *Børns Daab*, til de kan døbes som *Voxne*, medens vi derimod med *daglig Mulkt* skal tvinges til at lade vores *døbe* som *Spæde*.

Enhver seer nu let, at dette gjør en mærkelig Forskiel, saa Hr. Biskop *Mynsters* Forslag er langt utaaleligere end de *Engelske Bispers* *Fif*; men dermed vil jeg paa ingen Maade undskylde det; thi troede de høie *Herrer* »med *Giendøberne*,« al *Barnedaaben* var *ugyldig*, da maatte de ikke narre *Folket* med den, men skulde erklæret at de hverken kunde eller vilde forrette den, men *Sagen* var, som deres i øvrigt selvgjorte *Formular* ogsaa viser, at de troede ikke paa *Daaben* som en *virkelig Indgang* i det *Guds Rige*, der er »*Retfærdighed*, *Fred* og *Glæde* i den *Helligaand*,« og brød sig derfor i *Grunden* kun lidt om, hvordan den forrettedes, naar kun *Skinnet* bevaredes. Denne *Betragtning* af *Daaben* som en blot *Kirkeskik*, der vel, som befalet af *Herren* selv, maa beholdes ved *Optagelsen* i *Samfundet*, men har lidet eller intet med den egentlige »*Gienfødelse* og *Syndsforldelse*« at gjøre, har nemlig længe saavel i 231 *England* som i *Tydskland* været den *Herskende*, indtil nu *Oxforderne* begynde seierrig at bekæmpe den, og havde den været uden al *Indflydelse* paa Hr. Biskop *Mynster*, vilde han neppe foreslaaet os en saadan *forskaaret* *Barnedaab*; men den *Augsburgske Confessjon* henfører udtrykkelig »*Gienfødselen*« til *Daaben**), saa ogsaa derfor har vi den fuldeste *Ret* til at beholde *Forsikringen* derom ved vore *Børns Daab*, og at denne *Forsikring* ei kan gives, hvor *ingen* *Pagt* oprettes, har sikkert Hr. Biskoppen selv følt, og derfor afskaaret den med, skiøndt deri ingen »*Spørgsmaal*« er til de *Spæde*.

Men kan nu ikke Hr. Prof. *Clausen* og hans Disipler med samme Ret sige, at netop denne *Forsikkring* om »Gienfødelse og Syndsforladelse« i Daaben kan de *ikke udstaae*, og *Daabs-Pagten* kan de, efter deres Overbeviisning hverken selv *indgaae* eller *afkræve* Andre?

Vel *ikke* med *samme* Ret, men dog, efter min Overbeviisning, med Rette, kun maae de nøies med *Frihed* til *selv* at følge deres Overbeviisning og ei ville paanøde enten Lærd eller Læg af os en *Daabs-Formular*, som netop, naar den er efter deres Hoved, umuelig kan være efter vores Hjerte og ligesaa umuelig efter Christi Anordning. Al *Tvang* ved *Daaben* maae vi erklære for *uchristelig*, men *Tvang* fra vore Lutherske *Fædres*, vor egen og den hellige, *almindelige*, Kirkes *Daab* maae vi erklære for *utaalelig* og paastaae vor soleklare Ret til at forplante den uforvansket og *uforandret*!

Confirmationen.

Confirmationen er hos os saa ganske en blot Kirke-Skik, og er saa langt fra at være enten noget heelt eller halvt *Naademiddel*, at den først 1736 er skabt ved en af Kong *Christian* den *Sjettes Forordninger*, og den eneste reen kirkelige og christelige Synspunkt, hvorfra denne os *paatvungne* Kirkeskik kan betragtes, er da, at der ikke ved den lægges en Steen paa de Christnes Hjerte og et Aag paa deres Samvittighed. Hvad *Staten* kræver af dem. der skal confirmeres, kan altsaa, *christelig* talt, være os ligegyldigt, naar vore Børn kun *ikke* ^{*} 232 derved *berøves* den *hellige Nadver* paa den Tid, vi troe dem skikkede og de føle sig trængende dertil, og hvorledes Statskirkens Præster forrette denne i sig selv *ligegyldige* Handling, vedkommer ikke os, naar vore Børn kun *ikke* derved *tvinges* til Noget, vi finde stridende mod Christendommen.

Dengang nu Confirmationen anordnedes, var ingen af Delene Tilfældet, thi deels udelukkes de Uconfirmerede derved ikke strængt fra Nadveren, deels krævedes ei meer til Confirmation end *Luthers Catechismus*, som christelige Forældre alligevel indpræntede deres Børn, før de tog dem med til Herrens Bord, og endelig var det en *fri Sag* hos hvilken af Stats-Kirkens Præster, Man vilde lade sine Børn gaae »til Læsning,« og derfor fandt denne Nyhed, der aldrig i *Holsten* eller noget andet Luthersk Rige er blevet almindelig, hos os føielige *Danske* ingen Modsigelse.

Tiderne har imidlertid siden mærkelig forandret sig, og *Confirmationen* er blevet Noget af det mest *Trykkende* for *christelige* Forældre, da der paa den ene Side fordres *Udenads-Læsning, Skrivning, Regning* og *Vaccination* for at komme til *Alters*, og paa den anden Side nødes Alle *udenfor Kiøbenhavn* til at lade deres Børn undervise om *Religion* og *Christendom* af deres *Sognepræst*, hvordan saa end hans religiøse Anskuelser, moralske Grundsætninger og Opførsel maatte være. Begge Dele er af det Slags, at vil den verdslige Øvrighed beholde de gammeldags Christne i Stats-Kirken, maa den endelig baade tillade *Altergang uden Confirmation*, og lade det blive en *fri Sag igien, hvilken* Præsi Man vil betroe sine Børn, baade *Piger* og *Drenge*, til privat Underviisning i *Religion* og *Moral*, hvad for alle ædle og betænksomme Forældre aabenbar er en *Samvittigheds-Sag*.

Læser Man imidlertid Hr. Biskop *Mynsters* Forslag til et nyt Ritual, da seer Man, det gjør *Confirmationen* endnu *mere byrdefuld* baade for Præster og Forældre end den allerede er, uden i mindste Maade at formilde *Samvittigheds-Tvangen*, skiøndt der ved denne, *christelig* talt, aldeles ligegyldige *Kirke-Skik*, havde været den skiønneste Leilighed til, om mueligt, at vinde Alle for den ny Skikkelse, han vil give Stats-Kirken.

Vist nok finde vi det Præsten tilladt at meddele en »Confirmand,« som førend *Confirmationen* bliver farlig syg, *Nadveren*, men deels har det *altid* været tilladt, og deels forslaaer det jo ingenlunde nu, da Mangelen af en *Døbe-* eller 233 *Vaccinations-Attest* kan, jeg veed ikke hvorlænge, opholde *Confirmationen*, og mangt et Barn kan seent eller aldrig være istand til at fyldestgjøre vedkommende *Skole-Commissions* Fordringer, som dog visselig ikke maatte raade for, om vore Børn skulde have Adgang til *Herrens Bord*.

Den eneste Lettelse, der foreslaaes, skal da være den, at hvor der er flere Præster ansatte ved Kirken, kunne de (Børnene) anmelde sig hos hvilken af disse, de ville, og at »hvor ingen Misbrug er at *befrygte*,« bør Præsterne heller *ikke* nægte deres Samtykke til, at Børn af deres Sogn maa blive confirmeret i et andet Sogn i *Nærheden*, naar Barnet eller dets Forældre maatte have *Grund* til at ønske det. Nægter vedkommende Præst sit Samtykke, kunne Forældre eller Væрге desangaaende henvende sig til *Biskoppen*, som, efter indhentet Erldæring fra *Præsten* og *Provsten*, kan meddele Tilladelse til at Barnet confirmeres af uvedkommende Præst. Men finder *Biskoppen* det *tvivlsomt*, om en saadan Tilladelse bør meddeles, da andrager han Sagen for det Kongelig Danske Cancelli*).

Her seer Man alt det Hensyn Hr. Biskop *Mynster* i denne rædsom forvirrede Tid vil tage paa den gruelige *Samvittigheds-Tvang*, han selv i *Folkeraadet* indrømmede fandt Sted ved *Confirmationen* sogneviis, og det

er, efter mine Tanker, mindre end Intel, fordi det er Intet og vil dog synes at være Noget.

Saavidt jeg veed, er der nemlig for Øieblikket *intet Lovbud imod* at confirmere Børn fra fremmede Sogne, og *intet Lovbud*, der giver vedkommende Sognepræst Ret til at nægte sin Tilladelse, saa i ethvert Tilfælde, der syndes en christelig Præst at kræve det, kunde han, uden at overtræde Lovene, gjøre en Undtagelse fra hvad der mere var Skik og Brug end fast Regel, men naar delte *Forslag* blev Lov, da blev *Sognebaandet* ved Confirmationen, hvad det hidtil neppe var, lovfast, og det beroede i *Regelen* paa *Sognepræsten selv*, om han fandt, der var *Grund* til at vrage *hans* Underviisning; thi det vilde naturligviis kun være en sjelden Undtagelse, at Bisp eller Cancelli, efter langt Omsvøb, aftvang en Præst Tilladelsen.

Er det ikke dog forskrækkeligt, at en Mand som Hr. Biskop *Mynster*, der har havt og har daglig den bedste Leilighed ti! at kiende, hvor *himmelvidt* forskellige vor Stats-Kirkes * 234 Præster er baade i Tro og Lære, i Varme og Underviisnings-Gaver, og i *Liv* og *Levnet*, dog ikke lager anderledes Deel i det gruelige Aag der paalægges christelige Forældre, som skal sende deres Børn, baade Piger og Dreng, til privat Underviisning i Religion, Moral og Christendom til *deres Sognepræst*, han være saa hvad Mand han vil, han befæste eller nedrive hvad Forældrene har opbygget, han opelske eller, om mueligt, oprykke med Rod hvad de har plantet, deres Taarer har vandet og Gud hidtil givet Vext! Er det ikke dog forskrækkeligt, siger jeg endnu engang, at naar det under disse Omstændighederoverdrages til Hr. Biskop *Mynster* ene og alene al foreslaae et nyt Ritual, han da *ingen anden* Trøst vil give de bekymrede Forældre, end at *naar Sognepræsten*, de vil undgaae, *selv finder*, der er *Grund* og *ingen Misbrug* at befrygte, da bør han *ikke* nægte Tilladelsen, og, gjør han det alligevel (som han jo desvissere gjør, jo slettere han er), da er det endnu *mueligt*, at *Biskoppen* eller *Cancelliet*, efter alle muelige Erklæringers Indhentning, kan *tillade* Forældre at lade deres Børn berede til Confirmation hos en Præst, de har Agtelse for og Tillid til! Vil Hr. Biskop *Mynster* da slet ikke vide det, al der er usigelig meget, der kan gjøre Forældre det *pinligt* og egenlig moralsk umueligt at sende Sognepræsten deres *Sønner* og *Døttre* til en saadan Underviisning, men som ei engang kan sættes paa Papiret, end sige saaledes oplyses, at *Bisp* eller *Cancelli* kan tvinge en Præst til hvad han kalder en stor Fornærmelse eller en uforskyldt Beskæmmelse!

Og hvad er det nu for en »befrygtet *Misbrug*« der skal være større og farligere end Samvittigheds-Tvangen, og hvilke er »*Grundene*« der enten af Præst, Bisp eller Cancelli skal kiendes gyldige?

Herom *tier* Lov-Forslaget ganske og aabner derved Døren for al muelig Vilkaarlighed, men Man kan jo ingen Misbrug nævne, uden at en *Sognepræst* gjør sig skyldig deri, og hvorfor vil Man dog ikke indsee, at Man kun gjør Ondt værre ved at binde et *heelt Sogns* Børn udelukkende til den *Præst*, der blot for at drille sin Nabo eller af andre nederdrægtige Grunde vilde kapre Confirmander fra ham, og hvad *anden Grund* maa Man dog forlange af *Forældre*, som ønske *deres* Børn underviste og confirmerede af en anden Sognepræst, end at de har mere Høiagtelse for ham eller *mere* Tillid til ham, og hvilken *Usling* af en *Præst* maa det ikke være som heri modsætter sig Forældrenes Ønske.

235

Lægge vi nu hertil, at den *Kongelige Commissarius* nys erklærede i Folkeraadet, at *naar* Forældre bad om den Tilladelse (som de aldrig burde behøve) paa *Grund* af at deres Sognepræst var *heterodox*, da vilde den rimeligviis blive *afslaaet*, da see vi klart, hvorvidt christelige Forældres Aag vilde lettes ved det ny Ritual, der viser dem til den *Præst*, de vil undgaae, til en *Bisp*, der maaskee kun giver dem Utak for deres Pietisten, og til *Cancelliet*, som, *naar* de anføre den *sande*, for Gud og Mennesker gyldige, *Grund*, rimeligviis vil svare: herved er Intet at gjøre!

Her maa jeg dog nødvendig spørge Hr. Biskop *Mynster*, om det er hans *Ønske*, at alle de Forældre, som ikke har Raad eller Leilighed til at sende deres Børn ud af Sognet eller Raad og Lykke til at faae en Cancelli-Bevilling, skal være *aldeles ligegyldige* ved, hvordan den *Præst lærer* og *lever*, taler eller vrævl, hvem de betroer deres Børns moralske og religiøse Dannelse i den farligste Alder, og det, skiøndt han, blandt Andet, veed, at Hr. Professor *Clausen* maa have mange Disipler mellem Præsterne, som det var stor Synd at forlange, *Lutherske* Forældre skulde lade forklare deres Børn *Luthers Catechismus*, og skiøndt han selv bemærker, at *Præsterne* især ved Confirmandernes Underviisning har al den *Frihed* de med Rette synes at kunne forde!

Jeg veed det meget godt, og mindes daglig derom, at *lærde* Mænd og selv *Geisllige*, jeg mindst havde ventet det af, tænke heel papistisk om »*Almuens Christendom*,« som Noget, der egenlig kun bestaaer i, at de gaaer flittig i *Kirke* og kalde Præsten »*Fader*,« hvordan han saa er, er ham til *Villie* i alle Maader, og lever hvad han *kalder* christelig, uden at vove sig til at bedømme, om det ogsaa stemmer overeens med den *Christne Tro*; men at Hr. Biskop *Mynster* ogsaa hældede til den Side, har jeg været seen til at troe, og jeg kan endnu ikke begribe Mueligheden deraf, men kari ligesaa lidt anderledes forklare mig hans Modbydelighed for *Sognebaandets Løsning* selv ved *Coufirmationen*, hvor han dog selv tilstaaer, hverken *Alterbog* eller *Ritual* kan eller skal berøve Præsten Ivans Frihed til at tale som han tænker og troer. Hvad der i denne Henseende forblinder Hr. Biskoppen, er imidlertid vel den *Fordom*, at Man *intet Ansvar* har for hvad der er En *foreskrevet*; thi havde vi Præster intet Ansvar for hvad vi kalde den *Christne Tro*, og hvad vi forsikre om *Naademidlerne*, naar det kun stod i den *forordnede* *Alterbog*, da 236 havde naturligviis Forældre heller intet

Ansvar for hvad de lod Præsten sige til deres Børn, naar der kun er et *Reskript* for, de skal betroe dem til ham; men jeg er vis paa, vor Herre *Christus* tænker ganske anderledes, og vil, naar vi mødes for Hans Domstol, kræve os strængt til Regnskab for *vort Ord* om Ham, enten det saa stod i *Alterbogen* eller ikke, og kræve *Bonden* saavel som *Biskoppen* til Regnskab for sin *Tro* og for sin *Deelagtighed* i de *Smaaes* Forargelse, der troede paa Ham, og derfor maa jeg stemme for al muelig Frihed i Samvittigheds og Saligheds Sager, skiøndt jeg derved, desværre, maa stemme *vertimod* Hr. Biskop *Mynster*.

Dog, for Intet at undlade, vil jeg endnu engang bede baade Hr. Biskoppen og alle de Geistlige i vor Stats-Kirke, der vil gjøre Menigmand umyndig i *deres egen* Saligheds-Sag, dog sce sig om i det virkelige Liv, betragte det *sædvanlige* Forhold mellem *Almuen* og *Sognepræsterne*, i det Mindste her paa *Øerne*, og dog vaagne af den søde Drøm, at det er en *himmelsk Idyl*, der ei maa forstyrres ved selvklog Reflexion! De vilde da snart opdage, at paa de faa *gammeldags* Lutheraner nær, har *Alle forladt* dem, Mængden skyer Kirken som noget andet Ondt, og hvor de »gudelige Forsamlinger« opliver Kirkegangen en Smule, synke Præsterne endnu dybere i *Almuens Øine*, og nu skulde det være klogt og betimeligt, om det end ellers var tilladeligt, at *stramme* det *Sognebaand*, der, naar det ingen Lænke skal være, forudsætter ganske andre Tider og Omstændigheder, og en ganske anden Tankegang saavel om Præst og Kirke som om Tid og Evighed. Vil Man da endelig blive ved at stramme, hvad der burde løses heller idag end imorgen, til det *brister* overmorgen, som det jo nødvendig maa; blive ved med Flid at *nære* hos Almuen den *Ligegyldighed* for *Himlen* paa den ene, og den *Mistro* til Præsterne paa den anden Side, som har frembragt det sørgelige Forhold, og maae, jo meer de voxe, gjøre Ondt værre! Naar Man saa med den ligesaa unaturlige som uchristelige Tvang har drevet de *Lutheraner* ud af Stats-Kirken, der *ikke* kan *finde* sig i at modtage *Sacramenterne* af *hvilken som helst* Præst, eller *betroe* ham deres Børns *Sjæle*, og har bestyrket de gudelige Forsamlings-Folk i deres *Ringeagt* for *Geistlighed* og *Sacramenter*, saa de aabenbar vende Stats-Kirken Ryggen; *hvad* vil Man saa gjøre med Slumpen, der aldrig tænker enten paa *Præst* eller *Kirke* uden for *Tiendens* og *Offerets* Skyld? Troer Man virkelig med *nye Alterbøger* 237 og *Ritualer*, det ene stivere, strammere og dødere end det Andet, af Disse at kunne skabe Stats-Geistligheden et nyt Kirke-Legeme efter sit Hjerte! Gud! hvad nytter dog *Øine*, naar Man stirrer sig blind paa *Bøgerne* og overseer Livet!

Vende vi nu *Øiet* til *Formularerne* ved Confirmationen, da opdage vi strax nogle *Smaa-Mærkværdigheder*, som vi vil tage med underveis, skiøndt hvad vi maae dvæle ved, er det forfærdelige og fordærlige Aag, som derved paalægges alle *Sognepræster* og en stor *Deel* af Folket.

Det Første vi bemærke, er, at er end Hr. Biskop *Mynster* saa stor en Hader af *dobbelte* Formularer, at han ikke engang vilde gjøre en Undtagelse ved *Barnedaaben*, hvor de dog, naar han vilde foreslaae en *Splinterny*, var aldeles nødvendige, saa har han dog gjort en Undtagelse ved Confirmationen, hvor Formularen kan være de *Christne* ganske *ligegyldig*, naar den kun *intet* Uchristeligt indeholder.

Man skulde nu tænke, Hr. Biskoppen havde bragt *Rationalismen* dette Offer, saa den ene Formular var for os, og den Anden for dem, der ikke vil have mere end høist nødvendigt med *Christus* at gjøre; men det er langtfra, thi begge Formularer knytte sig paa det Fasteste til *Daabs-Pagten*, saa ved *Confirmationen* har Hr. Biskoppen aabenbar *reent glemt*, at der efter hans Forslag *ingen Pagt* skulde *oprettes* ved *Barnedaaben*, thi her forudsætter han aabenbar det Modsatte, baade ved Spørgsmaalet »stadfæster du denne *din Daabspagt*« og udtrykkelig i Bønnen, som begynder saaledes »For dit Aasyn, alvidende *Gud!* er da nu det hellige *Løfte gjentaget*, som har i *Daaben* været *aflagt* paa vore Vegne.« Begge Dele glæde mig naturligviis som Vidnesbyrd om, at det er ingenlunde *Pagten*, Hr. Biskop *Mynster* vil være kvit, og om den *Daabs-Formular* til os, som lader *Pagten* staae ved sit Værd, siger jeg, gid han ikke komme den ihu evindeligt mere! men naar jeg tænker paa, hvor mangfoldige baade *Præster* og *Børn* i Skiels-Alder der vitterlig *fattes* den *Tro*, hvorom *Pagten* dreier sig, da maa jeg lægge baade Hr. Biskop *Mynster* og vor *Faderlige* Regiering det saa nær, jeg kan, at det er ligesaa fordærligt, som uforsvarligt at *aftvinge* dem en højtidelig *Bekiendelse* af den *Tro*, de hverken har eller vil have.

Jeg omtalte før det utaaelige Aag, det er for *christelige* Forældre at skulle lade deres Børn under vise om Christendom af Præster, som bestride og vel ei sjelden spase med deres Fædres *Tro* 238 og Guds frygt; men hvem tør nægte, at det samme Aag hviler paa de *vantro*e Forældre, som maae sende deres Børn til orthodoxe Præster, saa naar de føle det mindre, kommer det kun af, at de sjelden tænker alvorlig paa saadanne Ting, og at; at vore orthodoxe Præster ligesaa sjelden har synderligt Liv. Dette gjensidige Plageri kan og bør hæves ved at *frigive* Confirmationen, saa Enhver, som bryder sig om det, kan søge den Præst, der huer ham, men naar der nu skulde *paatvinges* *Alle* en saa *christelig* Confirmations-Formular, som *Daabs-Pagten* er, da hjalp ingen anden Frigivelse i denne Henseende, thi de Præster som vitterlig *fattes* den tilsvarende *Tro* spændtes *grueligere* paa Pinebænken hver *Confirmations-Søndag*, jo *ærligere* og *alvorligere* de var, og de Unge i Hobetal nødtes til højtideligt at indtræde i Skiels-Alderen med en *vitterlig Løgn*, det sorteste Varsel for Fremtids-Banen, Man vel kan tænke sig. Saa utaaelig derfor som *Christne* maae finde mange Præsters selvtagne *Frihed* ved Confirmationen, *saalænge* de er *bundne* til dem, saa *ønskelig* maa deres lovlige *Frihed* være os, naar vi er *frie* for dem, og derfor skulde aabenbar den *Frihed*, de især ved *Confirmationen* har taget sig, langtfra at berøves dem, stadfæstes, og kun, ved *Sognebaandets Løsning*, gjøres forligelig med vores. Allerbedst var det vist nok, naar den *befalede* Connrmation reent ophørde at være en *kirkelig* Handling, og blev en Religionen aldeles uvedkommende *Skolesag*, men da det vel for det

Første slet ikke er at vente, maa den dog endelig blive saa fri, som mueligt, thi naar Man afkræver *Alle* i Skiels-Alderen en Troes-Bekjendelse, der hos de Færreste kan være ærlig meent, da er *Samvittigheds-Tvangen* hos os større end hos *Papisterne*, og vi maae da ikke klage over Upaalideligheden af de helligste Løfter, som vi selv opelske og stræbe at hellige.

I Sammenligning hermed er det vel neppe værdt at nævne alle de smaalige Bestemmelser, Hr. Biskop *Mynster* foreslaaer om Confirmations-Alderen og Tiderne og *Dagene* og *Klokkeslettet* og *Opstillingen*, som om det Altsammen var en Saligheds-Sag, thi det er kun kiedsommeligt og udvortes byrdefuldt; men mig synes dog, det er *forskrækkeligt*, at ikke engang en Mand som Hr. Biskop *Mynster* endnu har indseet, at Man med altSaadant kun *bebyrder*, ærgrer og *forbittret* de *alvorlige*, *redelige* og *dygtige* Præster, som Man vel maa betroe det *Største*, men *vil ikke* betroe det *Mindste*, og at derimod de *Letsindige*, *Uorden lige* og *Slette*, som 239 Man dermed vilde binde, kun *lee* ad det! Man kan saaledes godt ærgre og pine en samvittighedsfuld Præst ved at befale ham *ikke* at confirmere Nogen, som han *ei* har underviist *fulde fire* Maaneder, to Gange ugenlig, men den *Slette* og *Letsindige* hindrer Man derved hverken fra at lyve, at jage Confirmanderne til sig og lade dem gaae som de kom, eller at *afjaske* Alt fra *Begyndelsen* til *Enden*. Jo længer Man ved saadanne stødende, krænkende, byrdefulde og tit latterlige Ordens-Forskrifter vil pine og plage de alvorlige, samvittighedsfulde og dygtige Præster, saa de ikke kan røre sig uden at overtræde Loven, des *færre* faaer Man naturligviis af *det Slags* Embedsmænd, og anstrænger da forgiæves sin Skarpsindighed, for ved end mere nøiagtige Instruxer at afrette det *Slette*, som med desbedre Samvittighed tilsidesætte alle Regler, jo umueligere det er at følge dem nøiagtig.

Hvad enten for Resten Hr. Biskoppen har glemt de *Kiøbenhavnske* Confirmationer med deres særegne Præg og Bestemmelser, eller han ogsaa vil have Underviisnings-Tiden der fordoblet til *fire* Maaneder og to Gange ugenlig, har jeg ikke kunnet opdage, men vil haabe, der itide hæve sig saamange *Præste-Stemmer* mod den hele *Confirmations-Codex*, at den under alle Omstændigheder falder bort af sig selv; og naar den kun ikke skal følges, kan den være morsom nok at betragte som en fortvivlet, vi vil haabe den *sidste* Prøve paa midt i vor Stats-Kirkes *babyloniske Forvirring*, dog i nogle af de mest ligegyldige Ting at bringe *stræng Eensformighed* tilveie. Man skulde dog virkelig synes, alt Kirkeligt var dødt nok hos os, at Man ikke, ved en Eensformighed og arithmetisk Nøiagtighed, som *Livet* aldrig taaler, skulde ogsaa *afsjæle* *Confirmationen*, som, saavidt jeg har kunnet mærke, er det *Eneste*, hvori alle Præster, som der var det *Mindste* ved, dog fandt nogen Glæde, og hele Ungdommen, der ei var reent forstokket, dog fandt *lidt* Opbyggelse, og Begge meer, jo *friere* det Hele var. Er det ikke ligesaa latterligt, som det er sørgeligt, at Præsten vel paa eget *Ansvar* kan antage og afvise, undervise og behandle Confirmanderne som han synes, men maa ikke selv raade for, *hvordan* de skal opstilles, *hvortit* han vil stævne dem til sig og *hvad* *Klokkesiet* han vil begynde Overhøringen, end sige da, om han vil holde Confirmation to Gange om Aaret, hvor det *ei* har været *stadig* Skik siden 1736, end sige da raade for, om han vil confirmere et Barn, der fattes 32 Dage i 14, siger og skriver *fjorten*, Aar, 240 skiøndt vor *Herre* selv dog kun var *tolv* Aar gammel, da han lod sig overhøre af de Skriftkloge! Har vi dog ikke Nok af alle saadanne ligesaa *grundløse* som aandsfortærende Indskrænkninger i det daglige Liv, at vi ikke ogsaa skulde forplante dem ind i *Herrens Huus*, saa Adgangen til *Hans Bord* skal paa den vilkaarligste Maade beregnes efter Maaneder og Dage, og *hans Embedsmænd* ei kunne giøre et Skridt i deres mest personlige Virksomhed, uden at forespørge sig hos *Superintendenten* og *Cancelliet*, der næsten aldrig kan vide nær saa god Besked om Sagen som de, og tit vil behandle og afgiøre den aldeles mekanisk! Hvad vil Man dog med en *Stats-Kirke*, naar den kun skal virke som en verdslig *Politi-Anstalt*, der er tusind Gange lettere at handtere i sin eiendommelige Skikkelse! Hvad tænker Man dog, enten *Daab*, *Nadver* eller *Confirmation* skulde udrette, naar de ei er *fri*? hvad venter Man af a *andelige* Midler, der sættes mekanisk i Bevægelse og underkastes *aandsfortærende* Control! De Dage er jo dog alt længe forbi, da Man kunde kyse *Livet* af Folk med Helvede eller slaae dem til Jorden med en Bispehue; hvortil da de ligesaa kiedsommelige som kostbare Kirke-Skuespil, der visselig hverken var i *Luthers Aand*, eller kom i hans Tanker uden som Papisten, der skulde udfeies!

Nadveren.

Har Luther kaldt Daaben i vore Statskirker et Saar, Man ei kunde røre ved, da er *Nadveren* det endnu i langt høiere Grad, thi ligesom vi har seet, den verdslige Øvrighed paatog sig at bestemme, *naar* og under *hvilke* Betingelser Folk maa stædes til *Herrens* Bord, saaledes har den ogsaa taget sig den Frihed at bestemme, *hvem* *Herrens* Tjenere skal tage til Bords, hvor dog Alt er *aandelig* at nyde og forstaae, saa de, der ikke er værdige Giæster i Hjertekienderens Øine, maatte for deres *egen* Skyld ønske, de var langt borte. Vilde nu endelig den *verdslige* Øvrighed bestemme, hvad vi maae eller ikke maae *sige* til Giæsterne i »*Herrens Navn*,« da tiltog den sig endnu meget mere Myndighed i *Herrens Huus* end *Paven*, der dog lod Ordet blive ved det Gamle, og da maatte vi nødvendig protestere, om ikke *Herrens* Bord skal blive aldeles 241

foragteligt, som en kummerlig Bespiisning efter et verdsligt Fattig-Reglernet; saa det er forskrækkeligt, at Hr. Biskop *Mynster* ogsaa vil have det *Danske Cancelli* til at afgjøre, om vi med god Samvittighed kan beholde eller skal forkaste det Ord »sande,« som hos os. Man veed ei hvorlænge, har været brugt ved Uddelingen af hvad vi, paa *Aandens* Sprog, kalde »Herrens Legeme og Blod.« At nemlig Hr. Biskop *Mynster* er af den Formening, at dette Ord ikke burde være optaget og bør nu forkastes, det seer jeg nok, og at han stræber at overbevise sine Medtjenere i Ordet om det Samme, derimod er Intet at indvende; men naar han ved *Hjælp* af det *Danske Cancelli* og den *verdslige* Magt vil *tvinge* alle Christi Embedsmænd i Landet til at være enige med sig, eller dog til, trods deres modsatte Overbeviisning, maaskee trods *Giæsternes* store Forargelse, at udelade Ordet »sande,« da forvexler han saa aldeles *Christi* og *Kongens* Rige, christelig og kongelig Tjeneste, med hinanden, at jeg paa det Kraftigste maa protestere; thi vel raader Kongen af Danmark enevældig for hvad Han vil taale i sin Stats-Kirke, men vil Han have *Christi Kirke* til at være og virke i den, da maa Han, som Kong *Christian* den Tredie bemærkede, lade den virke frit og uafhængig af sig ved *Evangelium* og *Sacramenter*. Naar derfor Hr. Biskop *Mynster* eller nogen Anden af Christi Tjenere vil med verdslig Magt paatvinge eller fravriste os noget Ord ved *Sacramenterne*, da turde jeg, for *Principets* Skyld ikke give efter, om jeg end ellers var af hans Mening; thi havde den *verdslige* Magt Ret til at forandre eller forskyde et eneste Ord ved *Christi Sacramenter*, da havde den Ret over dern Alle.

Men, siger Hr. Biskop *Mynster*, »jeg har oplyst, at dette Ord først er opkommet længe efter Reformationen, og skiøndt det vist nok *stemmer overeens* med vor Kirkes *Symboliske Bøger*, kan jeg dog ikke nægte dern Ret, der have bemærket, at Tilføielsen af dette Ord *strider mod* den Forpligtelse, Præsterne indgaae ved *Ordinationen*, »at forrette og uddele de tvende høiværdige Sacramenter aldeles efter Christi egen Indstiftelses Maade.« Upaatvivlelig vil Man gaae rettest ved at holde sig til Christi egne Ord.«

Godt, men gjør det Sagen klar, naar Spørgsmaalet er om et »*verdsligt Forbud*« imod at bruge hvad Hr. Biskoppen selv tilstaaer, *stemmer overeens* med Stats-Kirkens *Symboliske Bøger*, og hvad der, som jeg vil lægge til, staaer i den 242 *Augsburgske* Confessjon, thi der er det jo Lutheranernes Bekiendelse, at Christi Legeme og Blod er »*sandelig*« tilstæde*)? *Stred* det nu desuagtet mod Ordinations-Vilkaaret efter det *samme* Christian den Femtes *Ritual*, som *befaler* Ordets almindelige Brug, saa var det en *Selv-Modsigelse*, der maatte hæves, *ikke* ved at forbyde det i den *Augsburgske* Confessjon hjemlede Ord, men ved at forandre den *Danske* StatsKirkes Ordinations-Vilkaar, thi for det Sidste raadte Kongen af Danmark, for det Andet, efter Kongeloven, *ikke*. Dog, her behøves ingen Forandring, thi tør Hr. Biskop *Mynster* end »ikke nægte« denne Strid, da tør jeg, og vil see paa den, der kan godtgjøre, at en Saadan findes. Havde vi i »*Indstiftelsens* Ord« indskudt Noget efter eget Tykke, det skulde vi vist nok forskyde, saasnart det oplystes, Irvad enten saa den Danske Stats-Kirke havde forpligtet os dertil eller ikke, men *Tiltalen* til *Giæsterne* om hvad de nyde, er jo ikke Christi men hans *Tjeneres* Ord, og der giælder det kun om at Tjeneren er sikker paa, han har truffet sin Herres Mening, og er han sikker paa det, kan han umuelig af *verdslige* Grunde fratage Udtrykket. Nu er jeg ganske sikker paa, at de *Lutherske* Præster traf vor Herres Mening, da de, i Modsætning til dem, der vrævede, som om Herrens Legeme *baade* var tilstæde og var det *ikke*, udtrykte deres Sikkerhed paa den virkelige Nærværelse med Ordet »*sande*,« som *Vrævlerne* skyede, og hvorved Intet kunde voves, da det kun var en »*Bekræftelse*,« der intet lagde til men fastholdt kun hvad der var. Hvad der forvisser mig om, at de traf Herrens Mening, er imidlertid ikke blot den Betænkning, at hvad »*Sandhed*« giver, maa altid være »*det Sande*« og intet Skin, ei heller blot, at vi læse hos *Johannes*, at *Herren* brugde selv en *Bekræftelse*, da Han talde om disse Ting og sagde: mit Kiød er sandelig Mad og mit Blod er *sandelig* Drikke**); men tillige fordi det fra Arilds-Tid var Kirke-Skik, som endnu i den Romerske Menighed, at naar Præsterne ved Uddelingen sagde »det er Christi Legeme,« svarede Menigheden »Amen,« sagde de *Lutherske* Præster har blot paataget sig at svare Amen for Menigheden, til den selv igien kom til Orde, hvad ei er at laste men at rose dem for.

Men vil jeg da paastaae, at *alle* Præster i den Danske ^{*}_{*} 243 Stats-Kirke skulde paa ny *tvinges* til at optage det Ord, Mange af dem længe have udeladt?

Nei, det være langt fra, heller vilde jeg bede alle dem, der ønske det, fritagne for at sige Nogetsomhelst hvad de ikke selv troe, thi baade Herren og Bordet vanæres kun ved tvungen Bekiendelse; men jeg paastaaer *Frihed* til selv *fremdeles* at sige hvad jeg troer og fryder mig ved at bevidne, og jeg opmuntrer alle mine Medtjenere af samme Tro til at gjøre ligesaa, og jeg paastaaer, at vore *Medtroende* af alle Stænder, som elske Vidnesbyrdet, maae have Lov til at gaae til Herrens Bord hvor det lyder. Ogsaa her støde vi da paa *Sognebaandets Løsning* ved *Sacramenterne*, som det eneste men ogsaa nemme Middel til at bringe *sand* Orden tilbage i vort statskirkelige Vilderede, og skiøndt Hr. Biskop *Mynster* ved dette Ord bestandig gyser tilbage for de befrygtelige Misbrug, som kun er til i hans egen Forestilling, har han jo dog selv i *Roskilde* tilstaaet, det var Synd ved Nadveren at tvinge Enhver til sin Sognepræst, skiøndt han nu mener, det var Nok, naar Cancelliet *nedsatte* sine *Priser* paa en *Hjerte-Frihed*, der vist nok ei kan opveies med Guld, men burde just derfor gives i *Guds Navn*.

Samme Frihed, som jeg, naar Sognebaandet løses, ønsker Stats-Kirkens Præster med »sande«, ønsker jeg dem naturligviis ogsaa med »*fyldestgjort*« og hele Vidnesbyrdet til Slutning, som for Mange af dem er en Gru, vist nok *ikke* fordi jeg vil miste et eneste Ord af denne velsignede Tale, eller kan optage Hr. Biskoppens Forslag til at sige »*deeltaggjort*« istedenfor »*bespiset* og *skienket*«, men fordi *Sandhed* byder os tale som vi troe, og fordi Herrens Tjenere tilbagevinde aldrig deres tabte Troværdighed, før det bliver Tilhørerne klart,

at de tale ei fordi de nødes dertil, men *fordi* de troe! Ordet »fyldestgjort« vilde jeg derfor aldrig overtale Nogen til at bruge om Herren, naar de ikke troe, Herren virkelig har opfyldt Loven og lidt Straffen i vort Sted; men jeg kunde heller ikke med Hr. Biskoppen indrømme, at »fyldestgjort« egentlig *intet bibelsk* Udtryk er, thi jeg mener, det findes ret egentlig i Bibelen paa sit rette Sted, blandt »de syv Ord« paa Korset*).

Besyderligt nok, hvordan vor *boglige* Retning kan fordunkle Tanke-Gangen selv i saa lyse Hoveder, som Hr. Biskop *Mynsters*; thi havde han her og allevegne seet paa *Livet*, * 244 da vilde han vist aldrig ønsket enten med det Onde eller med det Gode at faae dem til at *bevidne* Sandheden og Kraften af de Christnes »Tro, Haab og Kiærlighed,« som *ikke dele* alt-saa heller *ikke kiende* dem, thi naar det vi sige ved Naademidlerne, ei skal være et *Vidnesbyrd* om hvad enten Herren selv har sagt, eller hvad vi nied fromme Fædre finde sandt og opbyggeligt, da er det jo kun et *Vidnesbyrd* om hvad Enhver, som ønsker det, *allersikkrest* kan see med sine egne Øine: hvad der af den *verdslige* Øvrighed er *foreskrevet* i den sidst *forordnede* *Alterbog*. Men naar nu de *foreskrevne* Ord ved Daaben og Nadveren er de Samme, som den Christne Menighed fra Arilds-Tid har udtrykt sin Tro, sit Haab og sin Kiærlighed med, da er de ikke blot overflødige og unyttige, døde og magtesløse paa *vrangvillige* Læber, men i slørre eller mindre Grad *forargelige* netop for dem, som derved skulde opbygges, tbrsikkres og frydes, thi vi veed jo Alle, at i vort Hjertes Anliggender kan Man med Ord aldrig krænke os værre eller saare os dybere, end naar Man med spottende Læber eller dog med forsættelig Skiødesløshed og isnende Kulde gientager de *selvsamme* Ord, hvormed vi paa det Varmeste og Høitideligste pleie at udtrykke vore *Følelser*. Gjaldt nu ikke det Samme i høieste Grad om vort *christelige*, som orn vort *naturlige* Liv, da maatte det aabenbar kun være, fordi vor Christendom var *intet* virkelig *Liv*, men kun en *død* Lærdom, og maatte kun det falde Hr. Biskop *Mynster* paa Sinde, da er jeg vis paa, det vilde ogsaa blive *ham* indlysende, at det christelige Liv i vor Stats-Kirke, ei blot for at voxer, men selv kun for at *beholdes*, trænger til al den *Frihed*, vi kan overtale den verdslige Øvrighed til at skiænke den, saa det er ei engang et Offer, at vi ønske Modstanderne fritagne fra at trælle for det Ord, de kvæle ved at omfavne. Heraf følger naturligviis, at jeg heller hverken kan ønske nogen Præst tvunget eller overtalt til *igien*, ved *Indbydelsen* af Herrens Giæster, at sige hvad de Fleste skyer »naar I saa troe *disse* Christi Ord og giøre efter *denne* Hans Befaling, da ere I ret prøvede, som Paulus siger, og værdelig kunne æde Christi Legem og drikke Hans Blod;« men deraf følger ogsaa, at jeg paastaaer *Frihed* til fremdeles at sige saa, naar Man kan det med god Samvittighed og ei veed noget Bedre. Dette er nemlig Tilfældet med *mig*, og sagtens med flere Danske Præster, og den Forandring, Hr. Biskop *Mynster* foreslaaer, er saa langt fra at hue mig bedre, at jeg aldrig kunde bære det over mil Hjerte at sige ved Nadveren 245 »*dersom* I da forud have prøvet eder selv, som Paulus siger, og *nu* ere komne med et *ret christeligt* Sind og *Forlængsel*;« thi dermed vilde jeg frygte for at saare de *ømmeste* Hjerter og kyse de *værdigste* Giæster, der vist sjelden eller aldrig tør pukke paa deres »ret christelige« Sind og den rette »Hunger og Tørst« efter Sacramentet. Dette Forslag havde jeg ogsaa mindst ventet fra Hr. Biskop *Mynster*; thi han ligner sig dog ellers selv giennem en heel Menneske-Alder, meer endog end jeg troer ønskeligt, og dette staaer dog i skiærende Modsigelse til de faa men fyndige Ord, hvormed Præsten *Mynster* protesterede imod at indskrænke Trøsten af de Ord »saa elskede Gud Verden« til dem der »lignede Jesus«, thi, var hans Svar*) »hvad om Nogen var kommet tilstæde, hvis Sorg det just var, at han *ikke lignede* Jesus? er dette ophørt at være en Sorg for Menneskene? eller har Religionen ikke mere Trøst for dem, der saaledes sørge?« Maaskee var det bedre i ovenmeldte Tilfælde at lade *Paulus unævnt*, da de Skriftkloge tvistes om hvad han meende med »Selv-Prøvelsen« for Herrens Giæster, men maaskee er det ogsaa netop godt, naar Man tør, at forsikre, at »Troen paa Herrens Ord« og »Ihukommelsen af Ham« er hvad *Paulus* kræver til Værdighed, og en *Paulinsk Prøvelse*, som nogel *Ubestemt* og Grændseløst, turde jeg under ingen Omstændigheder kræve af Giæsterne.

Vende vi os nu til *Ritualet*, da opdage vi strax en besynlig Kontrast til *Alterbogens* strænge Fordringer, thi medens hist kræves et ret christeligt *Sind* og *Forlængsel* af alle Giæsterne, synes her kun at kræves *Ædruhed* for *Øieblikket* og anstændig Opførsel i *Kirken*, og selv om Præsten skulde savne nogen af Delene, maa han dog vel tage sig i Agt for hvad han gjør, da han skal *angive* sig selv, og staae til *Ansvar*, hvis Provsten og Bispen finder, han, uden *tilstrækkelig* Grund har beskæmmet Nogen for Menigheden**).

Hermed vil jeg vist nok *ikke* sige, det skulde være Præsten tilladt at overfuse eller uden tilstrækkelig Grund beskæmme Nogen af hans Sognefolk; men naar Man betænker, at dette er *Alt* hvad det ny Ritual skulde sige om »*Kirke-Tugten*,« da maa Man vel undres over en saadan Undtagelse, da de »heroiske Midler« fra Præsternes Side visselig ikke høre til Dagens Orden, og da en stakkels Præst, der engang prøvede sligt et * - 246 Vovestykke, dog vel maatte være fri for Sag, naar *Ingen klagede*. Fordi *Kirke-Tugten* er tilbunds forhadet og under de gamle Former aldeles umuelig i vor Stats-Kirke, burde dog vist den nidkiære Præst *ikke* være den *Eneste*, der maatte udsætte sig for Tugtelse, naar han blot vilde overholde det Sømmelige ved en for Christne saa hellig og af Verden saa dybt foragtet Handling. Her synes mig dog virkelig vi Alle, baade Læge og Lærde, Saamange som »Herrens Bord« er langt fra at være »foragteligt,« maatte blive enige om at faae en Smule »Orden og Bordskik« igien, da Altergangen, som den nu drives, unægtelig er en stor Vanære baade for *Christus* og Hans *Menighed*.

Naar saaledes *Danske Lov* melder, at »Horkarle, Skiørlevnere, Aagerkarle, Stemmere, Skiændegæster, Voldsmænd, og allermest Guds Ords Forhaanere og Foragtere« skulde holdes fra Nadveren, da er det dog vist Ingen af de *verdslige* Anordninger, *Christne* kan protestere imod. da baade Apostelen *Pauli* Advarsel*) er fuldt saa stræng, og de Christne ei uden deres Herres største Vanære kan sige, at Han vil kiærlig forbinde sig

enten med sine aabenbare Fiender og Foragtere eller med dem, der øiensynlig vælte sig i grove Laster. Hvor derfor *Nadveren*, jeg vil ikke engang sige paatvinges, men rækkes *Alle* uden Forskiel, der bestyrke de Christnes Præster aabenbar Modstanderne i deres ærerørige Paastand, at Chvistendommen med Flid danner *sikkre Syndere*, som, trods alle Laster, troe sig Himlen visse; thi da den, som Naadens Evangelium, ei kan forskyde Nogen for de forrige Synders Skyld, maa den saameget strængere kræve et nyt Levnets-Løb af sine Bekiendere. Stats-Kirkens *Tvangs-Daab* forvirrer nu vist nok hele Forholdet, men ligesom det altid har været følt, at Noget maatte der dog gjøres ved *Nadveren*, for baade at afvælte den farligste Beskyldning fra Christendommen, og være angerløs i den syndige Sikkerhed, der unægtelig fremmes ved det »aabne Taffel« vi holde i Himmeriges Rige, saaledes maae vi, hos hvem Forargelsen gaaer over alle Grændser, nødvendig gjøre Saameget, at dog i det mindste vor gode Hensigt er umiskiendelig.

Først maae vi da af *ganske Hjerter* bede den *verdslige Øvrighed* om, at *Alt* hvad der i Lovene end er tilbage om *Tvang* til Altergang eller *Straf* og borgerlig *Skam* for hvem, der, med eller mod sin Villie, undlader den, maa blive aldeles ^{*}247 *afskaffet*, da »Herrens Bord« og Adgangen dertil er en saa reen *aandelig* Sag, at det aabenbar er en af *Pavedommets* største Forbrydelser at have misbrugt den til *verdslige Hensigter*. Naar saa det er skedt, og enhver *Dansk Borger*, uden enten at rødme eller blegne, kan være bekiendt, at han gaaer *aldrig til Alters*, og naar *Sogne-Baandet* ved Sacramenterne er løst, saa Sognepræsterne ei kan opkaste sig til *Pavster* eller tyrannisere Borgernes Samvittighed, da maae vi indstændig bede Øvrigheden at overlade til hver Præst, hvad kun han selv kan bedømme: hvem *han* tør tage til *Alters*! Herved burde Øvrigheden ei have mindste Betænkelighed, thi efter Sognebaandets Løsning har det ingen Nød at Sognepræsterne afvise Folk af Lune eller for Løier, og *overdreven Nidkiærhed* vil være en *sjelden* Undtagelse, som Staten, selv for sin egen Skyld, langt maatte foretrække for den *overdrevene Føielighed*, der vil være det Sædvanlige, men maa ogsaa taales, da *Haanden* aldrig, uden at forgribe sig, kan gribe ind i *Aandens* Virksomhed. Høist ubehageligt maa det vist nok være for en *oplyst Statsmand*, at enhver *Meeneder, Tyv, Bedrager* og selv *Morder* lettelig finder en Præst, der i Herrens Navn forlader ham alle hans Synder og lover ham evig Salighed, saa vore gamle Love, der vilde *tvinge* Præsterne til at gjøre det, var i den Henseende ligesaa upolitiske som uchristelige; men herved er Intet at gjøre, da *Christi Embedsmænd* har af Ham Fuldmagt til, paa eget *Ansvar*, at løse og binde,« i *aandelig* Forstand, og kan ikke lade sig den *Frihed* betage selv at *raade for* hvad de selv skal *svare for*. Derimod tør jeg nok forsikke vore Statsmænd, at naar det bliver de samvittighedsfulde Præster *mueligt* at holde lidt tilraade med Syndsforladelsen og Herrens *Nadvere*, da vil selv de temmelig Ligegyldige betænke sig lidt paa at rutte dermed til aabenbar grove Forbrydere, og det vilde være en Understøttelse, den borgerlige Retfærdighed aldrig høiere trængde til end nu. Saasart nemlig en Præst ikke længer kan undskylde sig med, at han saa godt som nødes til at give selv de ugudeligste Forbrydere Afløsning og række dem Sacramentet, naar de forlange det, da vil han i Regelen lade det være, og da vil det vel netop kun blive den *nidkiære* Præst, der *gjør* en *Undtagelse*, hvor han troer sig sikker paa en *virkelig* Omvendelse. At der i det ny Ritual-Forslag slet intet findes til at raade Bod paa *Nadverens* frygtelige Misbrug, har jeg alt anmærket, men maa dog tilføie, at af det Gamle Rituals *sjette* Kapitel er 248 Intet beholdt uden »Misdæderes Beredelse til Døden,« saa det virkelig seer ud, som det *kun* var *Misdædere*, Man med al muelig Anstrængelse og Selvopoffrelse skulde skaffe et sødt og saligt Endeligt; thi ellers maatte Man dog forpligte Præsterne til samme Omhu og utrættelige Aarvaagenhed ved enhver *Sygeseng*, de kaldtes til. Vistnok var det *uoverkommeligt*, men skulde det skorte paa Nogen, mener jeg, det maatte dog først være paa »Menneske-Mordere,« om hvem Herren kun giver os meget lidt Haab, og som vi da, saavel for Christendommen som for det Borgerlige Selskabs Skyld, langt heller maatte lade døe i Fortvivlelse, end, saavidt mueligt, bære til »Abrahams Skiød,« hvorved Henrettelsen ophører at være et advarende og bliver et fristende Exempel, thi døe skal vi Alle, og hvormangen ængstet Sjæl maa ikke i sine sidste Timer savne den Trøst og Opmuntring, der er *bortødslet* selv paa de ugudeligste Forbrydere!

De Eneste, Hr. Biskop *Mynster* vilde have *Nadveren* aldeles *nægtet* selv paa deres *Dødsseng*, er de *stakkels Katholiker*,« naar de ikke paa det Stærkeste vil forpligte sig til at blive *Lutheraner*. En saadan *Intolerance* skulde Man mindst ventet i dette Forslag, hvor der selv om en »forhærdet *Misdæder*« kun siges, at Sacramentet ei maa »paanødes« ham*) og hvorefter det skal være os frit tilladt at meddele baade »Grækere og Reformerte« *Nadveren*, uden anden Betingelse end at de finde sig i vore Skikke. Jeg *turde* saaiedes *ikke* meddele en *Græker* *Nadveren*, før han vedldendte sig vor *Daabspagt*, eller en *Kalvinist*, hvis han, mindet om Herrens *virkelige* Nærværelse, gjorde mindste *Indvending* derimod, men jeg turde meddele *Katholiken* den, naar han blot kunde finde sig i at modtage *baade* Brød og *Vin*; og naar jeg havde Grund til at see en sand *Christen* i ham, maatte *ingen verdslig* Anordning drive mig til at kræve Andet af ham paa hans *Dødsseng*, da Herrens Bord ei tilhører os som *Lutheraner*, men som *Christne*. Mine Læsere maae vide, jeg er langtfra at være partisk for *Rom* i nogen af sine Tyran-Skikkelser, men jeg kan dog umuelig glemme, at den Danske Kirke kun er et Brud-Stykke af den Romerske Kirke-Stat, hvorfra vi har faaet *Troen* og *Sacramenterne*, og at vi selv som *Lutheraner* nedstamme fra en Romersk-Katholsk Præst og Munk, der uden *Vægning* tog *Katholiker* til *Alters*, naar de kun vilde finde ^{*}249 sig i hans *Skik*; og den Grund, Hr. Biskop *Mynster* giver for sin Haardhed imod dem er ligesaa besynderlig som den. Da en *Katholik*, hedder det nemlig*), ei kan. communicere med os, uden at bryde med sin egen Kirke, saa synes vor Kirke ikke at burde tilstæde dette, med mindre den Paagiældende med beraad Hu vil træde over til vort *Troessamfund*. Fraregnet nemlig, at eet Troes-Samfund gjøres her til to hinanden *Modsatte*, og indrømmet, at *Katholiken* bryder med *Paven* ved at gaae til *Alters* hos os, hvad Mening er der da i, at vi *derfor* skal nægte ham

Nadveren, til han gaaer over dvs. *bryder med Paven!* Eller hvad Rimelighed er der L at vi kan meddele *Grækere* Nadveren, skjøndt de holde fast ikke blot paa deres *Skiærsild, Helgene* o. s. v. men ogsaa paa deres *selvgjorte* Daabspagt, og meddele *Kaivinister* Nadveren, uagtet de tage den for noget ganske Andet end vi; men *Katholiken*. som har *Daabspagt* og *Sacramenter* tilfælles med os, ham kan vi ikke tage til Alters, selv paa *Dødssengen*, med mindre han øiebliklig kan løsrive sig fra alle sine Fordomme eller vil lyve? At *Pave-Præsterne* ei tog Nogen af os til Alters, uden vi afsvor alle »*Lutherske Kiætterier*,« det troer jeg gjerne, men var vi ikke *meget billigere* og *bedre* kirkehistorisk *oplyste* end *Papisterne*, hvad var vi da? og er vi det, hvordan kunde vi da engang *forlange*, at Nogen skulde »*afsigte al Forbindelse* med den *Katholske Kirke*« hvoraf vi selv *udsprang* og maae være en *Green*, om vi vil være *Christne*?

Endnu maae jeg anmærke een *Skiærpelse* af de gamle Forskrifter, til overflødigt *Beviis*, at Hr. Biskop *Mynster* bestandig finder *formegen Frihed*, hvor jeg finder for lidt.

I det gamle Ritual staaer skrevet, at ingen Præst maa *communicere* sig selv, end ikke paa deres *Sotteseng*, *naar* han *kan* have en *Anden* dertil**), men i det Ny skulde det ham *aldeles forbydes*, og det, uagtet Man paa sin *Sotteseng* vist ikke spurgde om *Ritualets* Forlov til hvad Man troede Ret for Gud og trøsteligt for sit Hjerte. Og nu Grunden til dette Forbud, strængere end *Ritualets* fra 1688? Uagtet, læse vi, flere og deriblandt *vægtige* Stemmer have erklæret sig for, at en Præst skulde kunne meddele sig selv *Sacramentet*, kan jeg dog *ikke* finde det *passende****). At nu Hr. Biskop *Mynster* *fraraader* *-* 250 hvad han ei finder *passende*, det er i sin Orden; men at han *tilraader* den *verdslige* Øvrighed at *forbyde* hvad den selv i de stiveste Tider tillod, blot fordi han, med hvad han selv kalder *vægtige* Stemmer imod sig, ikke rinder det *passende*, det er *overordenligt*. *Hvorfor* nu Hr. Biskop *Mynster* ikke finder det *passende*, er vel en *Bisag*, men dog ret mærkværdigt, thi, læse vi*), »Den, der meddeler *Sacramentet*, staaer i det *Øieblik* i *Herrens* *Ærinde*, Den, der modtager det, er saa ganske i *sit eget*, og disse forskieilige Stillinger lade sig neppe paa en sømmelig Maade forene.« Altsaa *deri* finder Hr. Biskop *Mynster* Vanskeligheden, uagtet han her barden allervægtigste Stemme, nemlig den hellige, almindelige Kirkes imod sig, thi det var jo ældgammel Skik, som det er endnu baade i den *Pavelige* og *Bispelige* Kirke-Stat, at Præsten betjener *sig selv* tilligemed de andre *Giæster!* Med hvad Ret vi har aflagt denne gamle Bordskik er altsaa et stort Spørgsmaal, hvorpaa vi skyldte *Christus* og *Hans Kirke* et ganske andet Svar end at *vi fandt* den *ikke* *passende*, thi vi vilde paa den Grund aldrig sætte os ud over en Skik ved den jordiske Konges Bord, og jeg tør ikke nægte, at vor *Altergang* er derved omtrent blevet ligesaa uordenlig som den *Papistiske*, og ventelig af samme Grund. Jeg forestiller mig nemlig, at det *ikke* blot var for at hæve sig selv, *Geistligheden* unddrog *Lægmand Kalken*, men fra først af især fordi Man følte, der var *slet Selskab* ved *Herrens* Bord, og tænkte at undgaae det, ved ei at dele *Kalken* med dem, og af samme Grund tænker jeg, de første *Lutherske* Præster har krympet sig ved at *communicere* med *hele Mængden* og blive delagtig i deres *Synder*. Det Ene er galt, saavel som det Andet, da Man ikke maa forandre *Herrens* Bordskik, fordi Man har skaffet *Ham Giæster* paa Halsen, Man maa skamme sig ved, men skal see til at hæve *Hans* Bord igien, saa det kan blive en *Ære* saavel at sidde derved som at tjene derfor; men saalænge det skal gaae som nu, maae vi vel være glade ved *Udflugten*. For Resten finder jeg det ogsaa *upassende* at Præsten meddeler sig selv *alene* *Nadveren*, fordi det er ingen *Communion*, intet *Fællesskab*, men ei mere *upassende* end at meddele en *Anden* den *alene*, saa, naar Præsten ikke maa selv tage *Deel* *deri*, burde alle *Berettelser* af *Enkelte* bortfalde. Den gamle *Bestemmelse* var derfor ogsaa, at naar det kunde skee, skulde helst *Ægtefællen* eller en *Anden* i *Huset* * 251 *communicere* med den *Syge*, og hvem der har præstelig Erfaring, har vist ogsaa mærket *Forskiel*, efter *Herrens* Ord om *To* eller *Tre*. *Fraraades* kan derfor vist med *Rette* Præstens *Selv-Berettelse*, naar ikke *Kone*, *Børn* eller *Venner* tage *Deel* *deri*, men *verdslig* *forbydes* er noget ganske Andet, og naar Man finder det *usømmeligt* for en *vis* *Dobbeltheds* *Skyld* i Præstens *Person*, da skulde Man ikke blandt *Protestanter* vente en saadan *Forvexling* af Præstens *Person* med det » *Herrens* Ord,« der er lagt i hans *Mund*, og skal jo, ved *alle* *Leiligheder*, anvendes af ham saavel paa sig selv som paa *Andre*.

Skriftemaalel.

Med *hvad* Ret *Papisterne* gjorde *Skriftemaalel* til en almindelig *Christen-Pligt*, og *Lutheranerne* det til en *Betingelse* for *Adgang* til *Herrens* Bord. og med *hvad* Ret endelig vi, tvertimod *Kirkens* Skik og *Sagens* Natur, give *Afløsning* uden al *Synds-Bekiendelse*, det er vist nok saa vanskeligt et Spørgsmaal, at vi i *Almindelighed* ikke maa æske det besvaret af hinanden; men naar Man, som Hr. Biskop *Mynster*, vil have et endnu strængere *verdsligt* Forbud end før mod at gaae til Alters uden *Skriftemaal*, og vil have alle Præster *tvunget* til at give den *Afløsning* *uden* *Synds-Bekiendelse*, som det gamle Ritual kun foreskrev *efter* *Bekiendelsen*; da skyldte Hr. Biskoppen dog vist nok hele den *Christne* Kirke og især sine *Danske* *Medchristne* lidt gyldigere Grunde end i hans Forslag er tilsyne. *Skriftemaalelets* *Nødvendighed* for *Altergangen* forudsætter han nemlig som en afgjort *Sag*, og om »*Syndsforladelsen*« hedder det blot*) »*Indvendingerne* mod den gamle

Absolutions-Formular er saa bekendt, at de ikke behøve her at gientages. Men fordi Absolutionen kan misbruges af dem, der misbruge Alt, bør den *dog ikke afskaffes*, og i den Form, som her er foreslaaet, bør formeentlig ingen Præst finde sig besværet ved at *udsige* den over sine Skriftebørn.« Dette er, i mine Tanker, kun et daarligt Svar til de vantroe Præster, og slet intet til de *Troende*, der ikke betvivle Christi Embedsmænds Fuldmagt til at »løse, « men er bange for at misbruge ^{*} 252 den, og kan umuelig overtale sig til at »udsige« de mægtige, hellige Ord som en død Formular eller et tomt Mundsveir. Os hjælper Hr. Biskoppens »*saavist*« i Formularen slet ikke, thi slige Forbeholdenheder forbød det gamle Ritual med Rette, og at »Kirkesangeren« under visse Omstændigheder skulde gjøre *Synds-Bekiendelsen* for Alle, blev et meget uopbyggeligt Skuespil, der vist ikke betog nogen alvorlig Præst sine Betæneligheder. Kommer nu hertil, at i *Frue-Kirke*, der, efter det gamle Ritual, skulde være Mønsier for hele Riget, havde Man i en Række af Aar Skriftemaal med Afløsning ved den ene og *uden* Afløsning ved den anden Side, og at saaledes er det nu trindt i Landet, da vilde det dog nok være ligesaa ubilligt at *befale*, som forargeligt at høre, en *almindelig Afløsning* i Landets Kirker, der vel kun havde lidt eller intet at betyde, men bestyrkede dog Folk i deres Ligegyldighed ved Synden og ved Budet »du maa ikke tage Herren, din Guds Navn for fængelig

Ogsaa her er da det eneste baade Kløge og Rette at lade Præsterne skrifte, som de tør forsvare, og lade Folket søge hvilken Skriftestol, de vil; thi kun da vil Forargelsen nogenlunde kunne undgaaes, og de troende Præster, med deres Skriftebørns Samtykke, indrette Afløsningen saaledes, at den hverken bliver tom eller formastelig, og det er dog tilvisse paa den høie Tid, at der kom lidt Alvor og Sandhed i den vigtigste Deel af vor offentlige Gudsdyrkelse, som dog visselig er *Sacramenterne* og hvad dertil hører, naar den ei skal udarte til et ligesaa tomt Skuespil som før Reformationen.

Alle de smaalige Bestemmelser om *Tiden*, naar, og *Stedet* hvor og *Tankerne* hvormed der skulde skrives, kunde derfor aldrig være mere ubetimelige og fra Hr. Biskop *Mynsters* Haand uforklarlige, thi om derved ogsaa kunde tilveiebringes en Smule Ensformighed, og den var en Smule værd, nyttede det jo dog ikke at afsie Myggen og sluge Kamelen, og Hr. Biskoppen maa jo vide saavel som vi Andre, at Skriftemaalet er en fortvivlet Sag for samvittighedsfulde Præster og en Spas eller en Sovepude for Mængden, saa, om det var nok saa apostolisk, maatte det tigange. heller bortfalde end drives længer som nu. *Afladen*, fandt *Morten Luther*, var Kirkens Pest, men om end »Skrifte-Pengene,« som jeg endnu med Gru har seet i *Hovedstadens* Kirker, skulde allevegne være forsvundne, er Afløsningen som ingen Ting dog visselig ogsaa en Aflad, der slet ikke bliver *christeligere* ved at gives for 253 Intet, og ved smaa grammatikalske Forbeholdenheder kan christelige Præster hverken skærpe Andres Samvittighed eller tilfredsstille deres Egen. Den Smule Frihed vi i denne Henseende har, da det Gamle Ritual *kun* foreskriver Afløsning *efter* Synds-Bekiendelse kan vi da umuelig lade os betage*).

Brudevielse og Ligbegængelse.

Det er ikke blot fordi »Sorrige og Glæde de vandre tilhobe,« jeg stiller disse sammen, men især for at minde om, at *Brudevielse* og den sidste *Olie* udgiør, hos *Papisterne*, tilligemed og *Bispevielsen*, som fire *Sacramenter*, Hierarchiets *Firkløver*, hvoraf, saalænge det skal have Lykken med sig, ikke et Blad maa affalde, saa hos os, hvor det Fornemste, som er *Bispevielsen*, reent faldt bort ved Reformationen, tilligemed den sidste *Olie*; hvor ikke Folket, men kun Præsten »*skrifter*,« og hvor den *verdslige Øvrighed* afgjør selv alle *Ægteskabs-Sager*, her kan Hierarchiet, som vel er, umuelig trives.

Derimod staaer i vore Stats-Kirker alle christelige Former og Skikke, tilligemed Geistligheden, stor Fare for at blive aabenbar til Spot og Latter, saa, skulde de i en vis Grad beholde hele Folkets *Ærbødighed*, da maatte vi lære meget bedre end hidtil at *holde* os selv i *Ære*, aldrig *paatrænge* os, men, naar vi søgdes, træde frem med den sande Høitidelighed og Værdighed, som det *levende*, fri og *fyndige* Ord om det Høie og Dybe altid udbreder omkring sig.

I denne Henseende var Stillingen, vort gamle Ritual gav Præsten, ved *Ligbegængelse*, næsten uforbederlig, og kunde Man end ei sige det Samme om *Brudevielsen*, har den Ting dog efterhaanden jævnet sig selv, da hele Formularen selv fra Først af aabenbar var uanvendelig paa de *Gamles* og blev det siden endmere paa de *Fraskiltes* *Ægteskaber* og paa dem i forbudne Led, saa for Øieblikket tør vist nok alle Præster finde sig berettigede til at læmpe Formularen efter Omstændighederne, saa Christendommen dog ikke offentlig skal vanæres af sine Tjenere og *Brudevielsen* blive forargelig. Vi gammeldags Præster, ^{*} 254 som nødig betjene os af selvtagen Frihed, vilde imidlertid takket Hr. Biskop *Mynster*, naar han vilde udvirket os den udstrakte Frihed, der ved saa slibrig en Kirke-Skik er ligesaa nødvendig som uskyldig; men af Frihed synes Hr. Biskoppen, desværre, Man altid snarere har for meget end for lidt, saa det er Alt, at vi skal have Lov til at udelade lidt, naar det er alt for galt med de *Fraskilte*, men selv de Værste skulde vi dog spørge »om

de havde beraadt sig med Gud i Himmelen« og afnøede dem et *Ja*, vi vidste, var aabenbar *usandt*. Hr. Biskoppen gjør vel sig selv denne Indvending, men besvarer den paa en Maade, der hos saa alvorlig en Mand og skarpsindig Tænker ei kan andet end forbause*). Jeg seer dog ikke, hedder det nemlig, hvorledes en *christelig* Kirke kunde fritage dem, hvis Forbindelse den *skal hellige*, fra den Forpligtelse, ved dette saa vigtige Skridt i deres Liv at tage Gud paa Raad, eller at henvende Tanke og Bøn til ham; og da Enhver *forud veed*, hvilke Spørgsmaal der ville blive ham forelagte, *beroer det paa ham selv*, om han vil kunne svare sit *Ja* med en god Samvittighed.

Dette lader sig vist nok meget godt baade sige og høre, men *slet ikke anvende* paa det virkelige Liv, Talen er om; thi deels er Spørgsmaalet jo ikke om at *fritage* Nogen fra en moralsk Forpligtelse, men om at gjøre et *inquisitorisk* Spørgsmaal og fordre det besvaret med *Ja*, selv hvor Man er saa vis paa, det maa besvares med *Nei*, at Man alligevel *ikke tør hellige* Ægteskabet; og deels *beroer det jo ikke* paa Ægtefolkene selv, om de vil lade sig *vie*. Er det da Hr. Biskoppens Mening, at alle de, der ikke med god Samvittighed kunne svare *Ja* til det Samvittigheds-Spørgsmaal, som *ikke engang* Papisterne gjør, skulde heller *opgive Ægteskabet*, end vi et Spørgsmaal, hvortil vi er aldeles uberettigede? Vi veed jo nok, a i Brudefolkene staae for det meste i ganske andre Tanker, og er især paa Bryllupsdagen sjelden prutne paa et *Ja* meer eller mindre, men skal vi sløve Samvittighederne under Paaskud af at skærpe dem? det være langt fra, maa jo Hr. Biskoppen svare, saavel som jeg, og *hvormed* vil han da forsvare et Spørgsmaal, der ligesaa findes i *Luthers* som i den ældre Kirkes Formularer og var dog aldrig saa aabenbar forargeligt som nu?

Vilde Hr. Biskop *Mynster* ikke have Formularerne i sin ny ^{*} 255 Alterbog til at være *ufravigelige*, da skulde jeg ikke beklage mig over den ny Ubetydelighed, han har sat isidenfor den gamle *Perle* med Ægteskabets »Kirkelige Velsignelse« som Billede af »Jesu Christi og den hellige Kirkes, hans Bruds Sacramente;« thi hvad Præsten *skal* sige til *alle* Brudefolk, kan aldrig være for ubetydeligt; men hvorfor vilde Hr. Biskoppen have denne, alle *unge, christelige* Ægtefolk tilkommende og liflige, Formular *afskaffet* og *udelukt* af Stats-Kirken? Skal det afskaffes, Alt, hvad der ei passer paa *Alle* i den, hvad *Christeligt* skulde vi da beholde, og hvorfor dog ikke heller indrette Alt saa frit, at hver kan laae *Sit*, naar Præsterne forstaae at dele ret, og gjør de ikke det, hvad er de da til?

Ved *Jordspaaakastelsen* vil Hr. Biskoppen have den *gamle* Formular beholdt, og skjøndt denne *Lig-Tale* er ligesaa *ubibelsk* som Papisternes *Sjæle-Messe*, og falder meget urimeligere, turde jeg dog nok forsvare den, naar den hverken *afnødtes* Præsten eller *paanødtes* Nogen, men som en *Tvangs-Sag* maa jeg naturligviis misbillige den, saameget mere, som det er vitterligt nok, at »*Kiødets*« Opstandelse nuomstunder kun er til Spot for de Fleste.

Protestere maa jeg derimod paa hele *Menighedens* Vegne mod den Nyhed i Ritualet, der ikke blot skulde gjøre *Ordets Tjener* til dets *Herre* ved Graven, men gjøre *Sognepræsten* til *Despot* i alle *Sørgehuse*.

Vi læse nemlig først, at uden *vedkommende* Præsts Samtykke maa Ingen ved Ligbegængelser enten i Kirke, Capel eller paa Kirkegaard, *holde* nogen *Tale*, og at delte Samtykke etid *ikke* maa komme Andre tilgode end dem, der ere *berettigede* til at prædike; og dernæst læse vi, at dersom ved en Ligbegængelse nogen *Sørge-Høitid* foranstaltes i *Sørgehuset* selv, da skal det *forud* tilkiendegives *Præsten*, som paa venlig Maade skal søge at afværge det *Upassende*; og *uden hvis Samtykke Intet* her maa foretages*).

Jeg veed jo nok, at det absolute Forbud mod *Lægmands* og det Relative selv mod *Præsters Tale* ved Graven ei i *Kiøbenhavn* er ganske nyt, men udentvivil skulde det dog først herved udstrækkes over *hele* Landet, og Præstens *Befalings-Ret* i *Sørgehuset* vilde, saavidt jeg veed, selv i Hovedstaden være noget ligesaa Splinternyt, som, efter min Forstand, Splittergalt.

* 256

For alle disse Indgreb i den naturlige Frihed og selv i *Huusretten* har Hr. Biskoppen slet ingen Grund anført, saa Man maa slutte sig til, det er, for at der ikke *muelig* skulde siges eller gøres *noget Upassende*; men skulde det forebygges, maatte jo *alle* Munde *lukkes* og *alle* Hænder *bindes*, og er Man desuden saa vis paa, at *vedkommende* Præst selv aldrig *siger* noget *Upassende* ved en *Grav*, eller *gjør* noget *Upassende* i et *Sørgehuus*, selv naar han kan befale over Husbonden! Det Sidste finder jeg i det Mindste i sig selv mere upassende end hvilkensomhelst *Sørgehøitid*, Man, selv i *Kiøbenhavn*, med *Politiets* Tilladelse, kunde faae isinde at foranstalte, og jeg kan slet ikke tænke mig *mere upassende* Ord, end netop *vedkommende* Præster utallige Gange lod falde og ventelig fremdeles vil lade falde over Grave, medens jeg godt kan tænke mig særdeles *passende* Ord, ei blot af en *uvedkommende* Præst, men ogsaa af en Dannemand uden Attest for at skulle kunne prædike, der ved dette besynderlige Privilegium vilde kvæles.

Vil Man sige, jeg er *partisk* i denne Sag, da jeg selv har givet Anledning til et af disse Forbud, da er der vel Noget i, men jeg tør mene, det netop viser, at Forbudet er urimeligt; thi hvad var vel *naturligere* end at jeg, paa den nærmeste Families og Biskop *Münters* Opfordring, holdt en lille Tale ved min Oncle, Biskop *Balles* Kiste, da Stiftsprovsten og Hofpræsten ei kunde enes om, hvem der var den *rette* Vedkommende, og taug derfor Begge! Og fordi nu *Stiftsprovsten* desuagtet tog det ilde op, at jeg sagde et Par Ord, som ellers Ingen fandt upassende, derfor skulde ikke blot *Kiøbenhavns* reglementerede *Jordspaaakastere* 1816 faae Ret

til at lukke deres Medtjeneres Munde, hver ved sine Grave, men 1840 skulde det paa Hr. Biskop *Mynsters* Forslag ophøies til Landslov. Efterat det indtil i Gaar og i Dag har i *Danmark*, som vel over hele Chrislenheden, været enhver ærlig Mand uformeent, naar han fødte Trang eller Lyst, at tale ved *Kone* eller *Børns*, *Sydskende* eller *Venners* Grave, og medens Man ved Siden ad os i *Holsten* ei engang behøver at bruge Præsten ved Ligbegængelse, da skulde denne ligesaa uskyldige som naturlige Frihed os berøves midt i det *Nittende* Aarhundrede, ja selv i *Sørgehuset* Mundene forseigles, om det behagede *Sognepræsten*, eller i *Kiøbenhavn*, den Præst, der havde Ligmaaneden! Hvilket Hexeri har dog frembragt en saadan Tankegang i saa lyst et Hoved, der kun passede i det *Mørkeste*! Er det nu 257 atter *Sognebaandet*, der ogsaa i denne Henseende skal være saa lifligt, elskeligt og himmelsk, at heller maatte Naturens og Blodets helligste Baand briste, end det, end *Sognebaandet* selv ved Graven skulde synes *løst*? Ja, jeg forstaaer det ikke, men jeg haaber dog, at *saadanne* Forslag aldrig vil faae Lovskraft, om end Hr. Biskop *Mynster* efter modent Overlæg, som jeg knap kan troe, vilde gientage dem. Personlig kan det vist nok være mig det Samme, da jeg for længe siden har tabt Lysten til Gravtaler, og det jo dog, efter Forslaget, skulde være en *Præsts* Efterlevende tilladt at vælge en anden Præst til Taler ved Graven, men hver hierarchisk Levning hader jeg og mod hver ny hierarchisk Spire maa jeg protestere.

Texter og Helligdage.

Søndagen har, som Man veed, ligefra Begyndelsen været de Christnes *Helligdag*, og da den af Apostelen *Johannes* udtrykkelig kaldes »*Herrens Dag*,« maa jo *Herren* selv have indsat sin *Opstandelses-Dag*, paa hvilken Han ogsaa vilde udgyde sin Aand over Menigheden, til deres bestandige, ugenlige Høitid; men med de *Jødiske Sabbats-Anordninger* har *Søndagen* ei det mindste at gjøre, og alle andre kirkelige Helligdage er Menneskeværk, der kun kan være uskyldigt og efter Omstændighederne nyttigt, naar *Herrens Dag* ei derved stilles i Skygge.

Under *Pavedømmet*, hvis Kiendemærke det er, ei at *afskaffe* noget *Apostolisk*, men ligesom begrave det i en Dynge af egne Opfindelser, hvorpaa Man lægger hele Vægten, var da ogsaa *Søndagen* nær ved at tabe sig i Mængden af *selvgjorte* Helligdage, og skiøndt alle Protestanter har forkastet Endeel, beholdt vi dog i *Danmark* ikke saa faa, lige til *Struenses Tid*, da Man gjorde kort Proces, og afskaffede paa *Preusisk*, saavidt Man turde, Alt hvad man ikke syndes om.

Nu har vi, som bekiendt, ingen andre søgne Helligdage end *Paaske* og *Pindse-Mandag*, *Skiær-Thorsdag*, *Lang-Fredag*, *Himmelfarts-Dagen*, en eller to *Juledage*, en *Nyaarsdag* og en saakaldt *stor Bededag*; kun er i Hovedstaden og tildeels i alle *Kiøbstæder* *begge Sacramenter* ved en, kirkelig talt, stor Uskik, saa godt som skilte fra *Søndagen*. Mellem *Søndagene* selv udmærke vi derimod En som *Opstandelsens*, 258 En som *Aands-Udgydelsens*, En som *Allehelgens* eller *Reformationens* og En som *Bebudelsens* Fest, og det vilde vel være ønskeligt, om *Julen* ligeledes holdtes paa en *Søndag*, men især maatte *Christne* ønske, at *store Bededag* kunde bortfalde, da den ikke blot er udsprunget af en blot *verdslig*, aldeles vilkaarlig *Anordning* i det *Syttende* Aarhundrede, men er en Efterligning af *Jødernes* almindelige *Bods* og *Bedrings*« Dag eller *store Forsonings-Fest*, som slet ikke passer i den christelige Tankegang. *Nyaarsdag* er vel ogsaa ganske *verdslig*, men det veed Alle, og naar den blev høitideligholdt *derefter*, meer i almeen menneskelig end særdeles christelig Stil, vilde den i enhver Statskirke være paa sin Plads.

For Resten seer Man let, det kommer mere an paa *hvordan* der holdes hellig, end *hvormange* Helligdage der staaer i Alterbogen og Almanakken, og at en klog Regiering aldrig i sin *Statskirke* afskaffer *nogen* Helligdag, som Folket virkelig ynder og af egen Drift høitideligholder. Derfor var det et stort Misgreb af *Struense*, som ikke blot gav Statskirken et føleligt Knæk, men tiltrak ham hos *Almuen* meget Had og mange velmeente Forbandelser, som jeg endnu i min *Bardom* hørde Gienlyd af, at han med et *Pennestrøg* ikke blot afskaffede *Tredde-Helligdag* ved de store Høitider, men ogsaa *Helligtrekonger*, *Mikkels-* og *Mortens-Dag*, som førde *Hellig-Aftener* med sig. Da Hellig-Aftnerne holdes endnu, vilde det endogsaa være klogt at hellige Dagene paa ny, da Man kan være vis paa, alle de af *Almuen*, der endnu bryde sig det mindste om Kirken, vilde paa de Dage med Fornøielse besøge den, og det træffer sig saa godt, at baade *Helligtrekonger*, *Mikkels-* og *Mortens-Dag* lod sig i den mest oplyste Tid gjøre saare høitidelige. Hvor Man nemlig i *Hedninglande* skiønner det mindste paa *Christendommen*, var ingen Høitidsdag naiurligere end den, der minder om de fromme Hedninger, som opledte Frelseren i *Krybben*, og det almindelige Bifald en ny Sang om Helligtrekongerne har vundet, viser noksom, at *Stjerne-Evangeliet* endnu blandt os har mange gode Venner. *Mikkelsdag* skulde efter *Christian* den *Tredies* Ordinants være *Høstfest*, og det vilde være en sand Vinding at faae den holdt over hele Landet paa en gammel Helligdag, saa det var kun *Skiødesløshed* hos Statskirkens Præster, der lod det gaae ad Glemme. *Mortensdag* endelig er *Morten* Luthers Navnedag og christelige Fødselsdag, saa det var hos os 259 just den rette Dag til *Reformations-Festen*, der nu meget upassende maa

trækkes om en Søndag med »*alle Helgene*,« som det maa være *Christen-Folket* en Trang høitidelig at mindes under Eet, uden noget andet Navn end *Hans*, som er »herlig i sine Helgene og vidunderlig i alle sine Troende.«

Foruden *Sacramenternes* Forvaltning bestaaer nu, som Man veed, vor offentlige Gudstjeneste af »*Messe, Sang og Prædiken*,« og medens Førstnævnte er et besynderligt Brudstykke af Middelalderens Kirkeskik ved *Nadveren*, er *Sangen* og *Formanings-Talen* paa *Modersmaaiet* hver *Søndag* en Efterligning af *Morten Luthers* Kæmpeskridt til Fornyelse af Arildskirkens ordrige Gudstjeneste. Med *Sangen* hænger det imidlertid for Øieblikket kun meget daarlig sammen hos os; thi naar den ikke er *Kirkegængernes* levende Udtryk af deres *Tro, Haab* og *Kiærlighed*, da er den hverken i *Luthers* eller Arildskirkens Aand, og da den dog er beregnet derpaa, og ei, som Papisternes, paa theatricalsk Høitidelighed, saa er den nu de fleste Steder meer til Kiedsommelighed og Spot end til Opbyggelse og Opmuntring, og *Prækenen* er da aabenbar det *eneste Livstegn* ved vor offentlige Gudstjeneste.

At nu *Prækenen*, som en lang *Monolog* eller Tiltale, var i Arildskirken aldeles fri, følger af sig selv, da al *Tvang* maatte aflive den, men ligesom den første *Præken*, Herren holdt, var over et *Sprog* hos Propheten *Esaias*, som faldt op da han aabnede Bogen, saaledes see vi ogsaa at *Apostlerne* sædvanlig begyndte med et Sprog af *Jødernes* Hellige Skrift, som just faldt dem ind; men finde dog, at Hedning-Apostelen *Paulus* begyndte med hvad han, efter Omstændighederne, fandt mest skikket til at vække Tilhørernes Opmærksomhed. Den Skik i *Jødernes* Synagog, hver *Sabbat* at oplæse et Stykke af »*Loven* og *Propheterne*« blev imidlertid blandt de *Christne* af Hedningerne efterlignet, ved at oplæse af *Apostel-Skrift* en og andre christelige *Bøger*, deels for at bevare og udbrede den *historiske* Kundskab om *Herren* og *Hans Lærdom*, og deels for at *Talerne* deslettere kunde knytte deres fri *Foredrag* til Noget, der hos *Alle* var i frisk Minde. Under *Pavedømmet*, da det fri *Foredrag* paa *Kirkegængernes* *Modersmaal* stedse mere faldt bort, og *Oplæsningen* allevegne skedte paa *Latin*, forvirredes og hendøde naturligviis det Hele, og ved *Reformationen* sørgede Man kun for at oplive det *fri Foredrag*, uden at skiænke en ordenlig *Oplæsning* fortjent Opmærksomhed. 260 De *Søndags-Evangelier* og *Epistler*, Man fandt i Kirken, vedblev Man vel at oplæse paa *Modersmaalet*, men alle dem paa *Ugedagene*, der tjende til historisk at udfylde dem, blev tabt af Sigte, undtagen i *England*, hvor Man ved *Siden* oplæser *hele Bibelen*.

Ved *Christian* den *Femtes* *Ritual* befaledes nu hos os, al der i *Kiøbstæderne* skulde *prækes* over *Evangeliet* til *Høimesse* og over *Epistelen* til *Aftensang*, men paa *Landet* altid over *Evangeliet*, og saaiænge denne *Tvangs-Lov* var i *Kraft*, blev *Prækenerne* naturligviis *Aar* for *Aar* koldere, stivere og dødere, opramsede som en *Udenads-Lex*. Først i Slutningen af det *Attende* *Aarhundrede* blev *Foredraget* igjen frit, saa *Prædikanten* ikke blot oplæste *Evangelium* eller *Epistel*, som han selv vilde, men *prækede* med eller uden *Hensyn* paa det *Oplæste*, i *Overensstemmelse* dermed eller i *Modsætning* dertil, Alt efter *Behag*, og skiøndt denne *grændseløse Frihed*, lige ovenpaa en *gruelig Trældom*, tit blev anvendt grumme galt, saa er det dog denne *Frihed*, vi kan takke baade for *Mynsters* og vel for alle de *Prækenere*, Man i den sidste *Tid* fandt værd at høre, ligesom vi igjen maae takke disse *Prækenere* for al den *frivillige* og frugtbare *Kirkegang*, der endnu finder *Sted*.

Fra dette jævne kirkehistoriske Stade er det nu, jeg vil betragte Hr. *Biskop Mynsters* Forslag, deels om at ilytte *store Bededag* fra efter *Paaske* til *Fastelavn*, med hvad anden *Flytning*, der huer ham, og deels om at anordne en endnu langt *stivere* og *vilkaarligere* *Oplæsning* af *Bibelske Brudstykker*, end vi har nogensinde havt, og om at binde *Prædikanten* til *Texten* med det *Syttende* *Aarhundredes* opsnoede *Reeb*; og hvad jeg maa synes om saadanne Forslag, kan *Læseren* vel giætte sig til, men jeg skal dog stræbe ret tydelig at udvikle det. *Dannede* *Folk* er nemlig i vore *Dage* saa afvant med at agte paa hvad *Helligdagene hedder*, og hvad der *læses op* i Kirken, at Hr. *Biskoppens* Forslag i denne *Henseende* lettelig, som en reen *Ubetydelighed*, kunde oversees og stadfæstes, uden derfor enten at være mindre urimeligt eller mindre skadeligt.

Hvad nu først *Flytningen* angaaer, saavel af *Bededagen*, som af endeel gamle *Texter* frem og tilbage i *Kirkeaaaret*, da vilde den vist nok selv paa *Landet* kun gjøre lidt *Opsigt* nu, imod som for *hundrede Aar siden*, men den vilde dog gjøre en heel *Forstyrrelse* i *Evangeliebogen* og *Almanakken*, og 261 de ikke saa faa af *Almuen*, for hvem *Kirkegangen* paa *store Bededag* endnu er en *Bods-Vandring*, vilde naturligviis enten jamre eller glæde sig, og allenfalds lade den *ny Bededag* i *Fasten* skiøtte sig selv. Nu velan! der følger altid lidt og tit megen *Overtro* med saadanne *Bods-Vandringer* og *selvgjorte* *Helligdage*, saa det skal ikke anfægte mig, og jeg tør ikke nægte, at naar *Præsterne*, som nu, er nærved at være hele *Menigheden* og kan derfor virkelig paa en *Maade* betragtes som *Stats-Kirken*; da har de en »ledig *Time*,« hvori de uden *Opsigt* kan gjøre omtrent Alt hvad de vil *inden Dørre*, naar de blot kan blive enige med dem selv om hvad det skal være; men jeg maa dog ikke dølge, hvad jeg, som *Historiker*, har bemærket, at naar de først begynder at *flytte* om, eftersom de synes, det klæder bedst, da gaaer det gierne som med *Pavens* *Flytning* mellem *Rom* og *Avignon*: de bliver bestandig mere uenige baade med sig selv og *Andre* om »*Smag* og *Behag*.« Derfor skulde jeg raade til at lade *Bededagen* staae hvor den staaer, til Man har besluttet at lade den falde, og ei begynde at flytte om med *Evangelierne*, før Man reent vil slaae *Haanden* af dem. Jeg for min *Part* har Intet mod *Nogen* af *Delene*, thi, for min *Part*, har jeg opgivet alle *Helligdagene*, paa *Søndagene* nær, som papistisk *Surdei*, og naar jeg tager hele *Bibelen*, faaer jeg alle *Evangelier* og *Epistler* i *Kiøbet*; men det er ingenlunde *Meningen*

med Hr. Biskop *Mynsters* Forslag, hvorefter Alting netop skulde staae *stivere* og *fastere* end før, og er der et gammelt Træ, Man ønsker det om og vil *holde ilive*, da flytter Man det jo ikke, men sætter *Stivere* til det!

Og *hvorfor* skulde nu ogsaa store *Bededag* flyttes?

Jeg husker nok i min Ungdom at have læst, den *Bodsdag* kom meget *ubeleilig* i *Saatiden* og den lystelige *Vaar*, men da jeg smilde ad det, drømde jeg mindst om at see den Grund anført i en Bog af »Mynster,« uden for at skinne i den skraa Belysning, han dengang saa mesterlig vidste at anvende, og dog søger jeg nu forgiæves nogen anden Grund til at forlægge den fra »*Festtiden*,« da der »kimes« i alle Kirketaarne, til »*Fastetiden*« da Kirken har en tilsvarende Character, og hverken Marken frister Plovmanden eller Skoven Kiøbenhavnerne til at forsømme Kirken *).

Uden nu at tale om Christeligheden af den papistiske *Langefaste*, som, efter *Herrens* Ord, kun passer, naar »*Brudgommen* * 262 er borte,« vil jeg kun spørge, hvor, udenfor Kirketjenesten, der tit er fastende nok, Man endnu finder Spor af vore Fædres »*Fastetid*,« eller *hvor* Man, selv *inde* i Kirkerne, mærker, at Tiden, naar det kimer, er mere *festlig* end i *Dimmelugen*? thi jeg veed det sandelig ikke, og maa derfor finde det høist *ubetimeligt* at flytte *Bededagen* paa en Grund, der allenfalds kun vilde havt noget at betyde *dengang*, Man, i vore *Oldefædres* Dage, *desuagtet* gav den sin nærværende Plads. Lidt klogere vilde det dog udentvivel være at benytte denne *verdslige Kirkedag*, vi nu engang har faaet, til en *Mindefest* om Guds besynderlige Godhed mod vort *Fædreneland*, hvortil *Vaaren* netop laaner de *naturligste* Farver!

Evangeliernes Forflyttelse er vist nok ikke nær saa betænkelig, og naar *Vindingen* var indlysende, *vilde* vore faa Kirkegængere vel nok finde sig i den, men at *flytte* uden Plan efter *Indfald* var dog ingenlunde Umagen værdt.

Naar saaledes Hr. Biskop *Mynster* vil have Evangeliet om »*Maries* *Bebudelse*« flyttet fra sidsti *Fasten* til først i *Advent*, da er det især fordi det, som en glad Tidende, faldt ham fremmed i *Fastetiden*; thi at ordne Evangelierne *historisk* erklærer han selv for *ugjærligt**), og rykker altsaa *Bebudelsen* aldeles vilkaarlig fra sin dog *lidt* historiske Plads ved de »*fyrretive Uger*« før Jul.

Naar fremdeles Hr. Biskoppen vil have *Lectien* om *Mærkesmanden* med *Korsbanneret*, *Stephanus*, flyttet fra *Julen* til anden *Pindsedag*, da skulde Man tænke, det var for at give en *Række* historiske *Texter* af *Apostlernes Gierninger*, men det er ingenlunde *Meningen*, det var kun fordi *Martyrdøden* faldt »*ubeleilig*« saa nær ved *Christi Fødselsdag*.

Resten af dette Slags er alt for ubetydeligt og vilkaarligt til engang at nævne, men der er en ganske anden Nyhed med *Texterne*, Hr. Biskoppen vilde have indført og som jeg ganske alvorlig maa *protestere* imod.

Foruden *Evangelier* og *Epistler* foreslaaer nemlig Hr. Biskoppen en *tredie* Række af *Texter* til alle Helligdage, og derimod kunde, naar Man havde *frit Valg*, Intet være at indvende, skjøndt det immer klinger løierligt, naar Hr. Biskoppen selv siger, at en af de *væsenligste* Fordele, det *ny Ritual* skulde bringe, er uden Tvivl en *forøget* og *forbedret* Samling * 263 af *Texler* til *Prædikener**); thi slige *Smaating* var dog vist ikke saa store *Ophævelser* værd midt i det *Nittende Aarhundrede*, da det vist mindre er *Bøger* med *Texter* og *Prædikener*, end gode *Præster*, Man fattes. At der nemlig kan holdes mange slette *Prædikener* over en god *Text*, det veed vi Alle, men en slet *Præken* blot af *Mangel* paa en god *Text* er der vist aldrig holdt i *Christenheden*. Jeg kan imidlertid nok forstaae, at en veltruffet *Samling* af *Bibelske Brudstykker* kunde i *Middelalderen* været endeel *Præster* et velkomment *Tillæg* til *Evangelierne* og *Epistlerne*, men nu, da vi i *Bibelen* paa *Modersmaalet* har en *Samling* af *Texter*, der *hverken* kan *forøges* eller *forbedres*, hu har enhver anden *forøget* og *forbedret* *Samling* i mine Øine kun meget lidt at betyde, thi *de* *Præster*, der endnu trænge til, at *Bispen* skal lede en *Text* op for dem i *Bibelen*, trængde vist ogsaa til, han skulde baade skrive og holde deres *Præken* for dem, og var altsaa kun tjent med en *Postil* at læse op af.

Men en *ny Række* af *Bibelske* *Texter* kan jo dog aldrig skade!

Jø tilvisse, thi skulde den væsenlig bidrage til at skaffe os en *ny forordnet* *Alterbog* og et *nyt* *ufravigeligt* *Ritual* paa *Halsen*, da havde den skadet usigelig, og skulde den være *Skatten* værd, som derved lagdes paa alle *Statskirkens* *Medlemmer* for nye *Psalmebøger*, da maatte der dog ligge en klar *Idee* til Grund, *historisk*, *dogmatisk* eller *moralsk*, der kunde veilede *Prædikanten*, men en *Saadan* spores ikke, med mindre det skal være deri, at naar Man lægger de *nye* *Texter* til de *Gamle*, har Man *No* get af *næsten* alle det *Ny* *Testamentes* *Skrifter*. Skulde dette veilede til *Noget*, maatte det være til den *Tankegang*, at *Jakobs* *Brev* var *just ægte* og *andet* *Peders* meget *farligt*, thi af hint skulde vi have to *nye* *Texter*, men af dette miste den *eneste* *Gamle*, vi havde. Jeg misunder slet ikke *Rationalisterne* denne lille *Triumf*, thi for mig maae de præke hele *Aaret* om og hele deres *Levetid* over *Jakobs* *Brev*, men jeg maa paaanke det, som en *aabenbar* *Partiskhed*, da Hr. Biskoppen *udtrykkelig* erklærer**), at *skjøndt* *Texten* af *andet* *Peders* *Brev* (om *Herrens* *Forklarelse*) var meget *passende*, vilde han dog ikke beholde den, fordi *Brevets* »*Ægthed* er meget *tvivlsom*.« Hvorledes Hr. Biskoppen kan forsvare * 264 den *Plet*, han dermed sætter paa *andet* *Peders* *Brev*,

da han endog tager *tre nye* Texter af Eb ræer-Brevet og *To* af *Jakobs*, som dog vel hverken af *indvortes* eller *udvortes* Grunde er mindre, men langt *mere tvivlsomme*, det er mig ganske ubegribeligt.

Dog, det Værste, og egenlig det Eneste, hvorfor det er værdt at tale om den ny Text-Samling, er, at Præsterne *ingenlunde* skulde have *frit Valg* mellem de tre Texter til hver Søndag, men i to Aar *slavisk* hoppe mellem de gamle Evangelier og Epistler, og det Tredie ligesaa *slavisk* følge Hr. Biskoppens hverken historisk, dogmatisk eller i nogen Henseende sammenhængende Række. Man troer neppe sine egne Øine, naar Man seer et saadant Forslag af en saadan Mand i vore Dage, thi Man skal ikke let sige, hvad der er urimeligst, enten at ville nu gjøre de aandelige Baand *strammere* end de hidtil var, eller at ansee den strængeste *Eensformighed* af Texter for en Vinding, naar *Prækenerne* blev lige *forskiellige*, som jo Fornuften giver, de vilde, da Texterne ligesaalidt kan omskabe Prædikanterne, som benytte sig selv.

Og nu Hr. Biskoppens *Grunde*, hvorfor vi, som længe har havt *frit Valg* mellem *Evangelium* og *Epistel*, nu ei blot skulde miste det, men selv miste Lov til at følge en af Rækkerne Aaret om; Grundene, hvorfor vore *gamle Evangelier*, der har bidraget saa usigelig meget til mange christne Slægters Oplysning, Opbyggelse og Glæde, nu skulde ligesom sidde to Aar i Forbedringshuset for hvergang de lod sig høre; og endelig Grundene *for*, at vi hvert *tredie* Aar, efter de nye Texters Anviisning, *ikke* skulde præke om et eneste af *Christi Mirakler* eller en eneste af *Hoved-Begivenhederne* i Hans Liv, altsaa have et Messefalds-Aar uden *Jul*, *Paaske* og *Pindse*, eller »et Aar uden Vaar!«

Til *nogensomhelst Grund* for alt Dette har jeg ikke fundet mindste Spor, saa naar Hr. Biskoppen siger, han tør troe, at denne Indretning, med tre Texter til *afvexlende* Brug, vil have »Gejstlighedens næsten *almindelige* Samtykke« og at den *særdeles* vil bidrage til *christelig Opbyggelses* Fremme*), da skiønner jeg ikke rettere end at det er en »blind Tro,« der kun passer maadelig til vore oplyste Tider.

Vel hedder det nemlig, at da kun et yderst ringe *Antal* af Landets Geistlighed har erklæret sig for et *frit Valg* af Texter, * 265 tør Hr. Biskoppen ansee sig *fritagen* for (hvad han desuden for mange Aar siden har gjort) at fremføre de *Grunde*, der tale for *fastsatte* Texter; og dernæst, at næsten alle Geistlige, som har erklæret sig over Sagen, har ønsket *nogen* Forandring i de nu anordnede Texter, og tillige at *Antallet* af Texterne maatte *forøges*, paa det Menigheden kunde blive fortrolig med en større Deel af den hellige Skrift, og for at Prædikanten *ikke* skulde *udtømmes* ved Aar for Aar at prædike over de samme Texter*). Alt Dette kan imidlertid være bogstavelig sandt, uden at Man deri øiner mindste Grund til *den* fastsatte og *tvungne Afvexling*, som jo ikke før har været Geistligheden bekiendt, saa den derom kunde have nogen Mening; thi fordi Man *ikke* ønsker grændseløs Frihed, kan Man jo godt hade *fuldkommen Trældom*, og hvad Hr. Biskoppens gamle Afhandling om denne Sag angaaer, da vilde den, saavidt jeg husker, *hverken* forsvare den *Vilkaarlighed*, hvormed Hr. Biskoppen nu behandler vore gamle Texter, eller *trøste* de Prædikanter, som »*udtømmes*« ved bestandig at holde sig til dem.

Hverken Hr. Biskoppens Forsvar for vore gamle Texter eller Geistlighedens Ønske om et *større Antal* at skifte med, kunde da fritage for at anføre Grunde, naar Man foreslaaer, at vi herefter *hverken* skal have *Lov* til at vælge mellem Evangelier og Epistler *eller* til hele Aaret om at følge en af Rækkerne, end sige have *Meer* at vælge mellem, men at naar der *første* Søndag i Advent prækes over *Evangeliet*, skal der *anden* Søndag prækes over *Epistelen*, og saaledes »et, to, et, to« hele Aaret om; saa næste Aar først Epistel og saa Evangelium; og saa det tredie Aar *hverken* Epistel eller Evangelium, men de *Bibelske Atomer*, Hr. Biskoppen har lagt paa Slump ved Siden ad hinanden, men som dog ingenlunde maae forrykkes. Kun en *enkelt* Gang, hedder det, som ved en *Høstpræken*, kan det, som en *Undtagelse*, *tillades* Præsten at vælge en *anden* Text, dersom han ikke i den Bestemte kan finde bekvem Anledning til at afhandle den Materie, han ønsker at foredrage**).

Man seer heraf, det er Hr. Biskoppens Mening, at vi ikke blot skulde oplæse men *blindt følge* disse aldeles vilkaarlige Rækker, og »*denne Afvexlings*« *Behagelighed* næsten for os * 266 Alle og særdeles Bekvemhed til at fremme christelig *Opbyggelse*, den er det, jeg aldeles savner *Grunde* for, medens Alt hvad jeg kiender til den menneskelige Natur, og til Betingelserne for gode Prækenere, leder mig til at troe, der *ikke* er en *eneste* dygtig Præst i Danmark, der vil give sin Stemme til en saadan Vexel-Drift med Præster, og at under et saadant Aag maatte den Smule christelige Opbyggelse, der end er i vore Kirker, aldeles forsvinde!

Sæt nemlig, at Hr. Biskoppens tre Aargange af Texter var noget ganske Andet end hvad de er, var ikke atomistiske men organiske, saa Man enten havde en *historisk*, en *dogmatisk* og en *moralsk* Række, der udgjorde et fuldstændigt Begreb af almindelig Bibelsk Christendom, eller at disse Rækker af psykologiske Grunde med Konst var saaledes blandede, at de samlede udgjorde en naturlig Lære-Cyclus, saa vilde det dog gjælde dobbelt i *Aandens* hvad der allerede gjælder i *Haandens* Verden, at sunde Regler for *Sædskifte*, *Ve xeld rift* og et vel indrettet *Agerbrug* er det vel godt at have stadig for Øie, men ligefuldt en Ulykke at være *bundet* til, da baade egne Midler, Jordens Beskaffenhed og mange uberegnelige Omstændigheder kan gjøre store og hyppige Afvigelser nødvendige, naar Man ikke vil gaae til Agters og spille Bankerot. Eller sæt, at der i de ibreslagne Rækker under den tilsyneladende Vilkaarlighed laae en dyb Sammenhæng skjult, der lod sig *føle*, saa beroede jo Gavnligheden paa at den blev *følt*, og ei paa, at Rækken, trods en modsat Følelse, blev fulgt, da al Erfaring lærer, at Man kun præker godt om hvad der paa en eller anden Maade netop da staaer

levende for os, saa jeg kan umuelig begribe, hvor saa skarpsindig en Mand, som Hr. Biskoppen, kan vente, at det *Trældoms-Aag*, han vilde paalægge os, skulde enten være os lifligt eller bære andre Frugter end den visne Pæl, en vis Abbed befalede en af sine Munke, til Lydigheds-Prøve, hele Aaret rundt omhyggelig at vande!

Men kunde Man dog ikke gjerne føie Hr. Biskop *Mynster* i at oplæse Texterne i den Følge, han nu engang ønsker, og ligefuldt afhandle hvad Man selv finder sig oplagt eller drevet til?

Jo saamæn kunde *jeg* maaskenok *det*, uden at Nogen skuide kunne sige, jeg gik mere fra Texten end Man i vore Dage sædvanlig gaaer, naar Man siges at holde sig til den; men det kan ingenlunde Alle, og da det jo netop maa være for Stympernes Skyld Text-Baandet snoes, hvad skal da Stymperne gjøre med 267 den ny *ufravigelige* Text-Række, hvortil der i hele Boghandelen ei findes en tilsvarende Aargang Prækener! For *christelige* Præster er det desuden en ganske anden Sag at finde sig bundet til Texterne fra *Arildstid*, der ikke blot kan forudsættes bekjendte indtil de mindste Dele, men gik for en stor Deel som Ordsprog og Sentenser over i Modersmaalet, end at bindes til nye Bibelske Brudstykker efter en Enkeltmands Skøn, og derved, saavidt mueligt, fjernes *fra* de gamle Texter og hindres *fra* med dem at fornøie de Troende, der intet Aar vil savne de kiære Taler om Herrens Fødsel, *Daab* og *Fristelse*, *Opstandelse* og *Himmelfart*, *Brylluppet i Cana*, *Pharisæeren* og *Tolderen*, *Enkens Søn* af Nain, den *Værkbrudne*, og flere saadanne skønne Evangelier, saa om det var et heelt *Concilium*, der befalede, at disse Taler to Aar halvveis og det Tredie aldeles *skulde forstumme* i Kirken, da maatte jeg *protestere* baade i mit eget og i Menighedens Navn.

Man agte nu vel, det er her som overalt *kun* den *større* *Tvang* for Alle og *Tvang* fra det gode Gamle for os, som vil blive ved det, jeg *protesterer* imod, og at for mig og Menigheden paastaaer jeg kun Frihed til at beholde det *Gammel-Lutherske*, hidtil *Forordnede*, i Kirken, medens jeg anbefaler al den Frihed, mine *Modstandere* kan trænge til og med mindste Skiel forlange, saajlem ønsker jeg ikke blot Frihed til at nyde den foreslaaede »*Afvexling*« om de har Lyst, men til hver Søndag at have Valget mellem alle Biblens Bøger, Kapitler og Vers. Ogsaa mig selv og mine Præstevener ønskede jeg vel denne *Bibelske Frihed*, der aldrig kunde skade, da den jo indesluttede *Friheden* til saa *strængt*, Man vilde, at *følge* enten den gamle Orden eller hvilken Man holdt for den Bedste; men saavel Kirke-Historien som egen Erfaring har lært mig, vi *kan* nøies med den Frihed, vi i denne Henseende hidtil har havt, og netop ved min fri *Forbindelse* med vore gamle Evangelier, i *Frederiks-Kirken*, har jeg vundet dem saa kiære, at kun *Menighedens Bedste* kunde bevæge mig til Forandring. At nu Menigheden, hvor der er nogen, havde godt af at blive fortroligere bekjendt med hele Bibelen og især det *Ny Testamente*, end den er, har jeg længe følt, og at nogen *Afvexling* af Texter kunde bidrage dertil, er ligefrem, men visselig *ikke* en *Afvexling*, der gjorde Præsten til *Slave*, og heller ikke en *Afvexling*, der endnu mere sønderrev den *historiske* Traad, der for os Alle, og da især for Børnene i Christo, 268 er det nødvendige Baand, hvortil al christelig Oplysning maa knyttes.

Vore Søndags *Evangelier* og *Lectier* er jo kun Brudstykker af den gamle Kirke-Læst, der vel i vore Stats-Kirker kun meget ufuldkommen lader sig fornye, men lod sig dog i det enkelte til megen Oplysning og Opbyggelse efterligne, naar først *Frihed* istedenfor *Trældom* blev vort Kirke-Princip, som den aabenbar til alle Tider er *Aandens* Element. Den *Engelske* Skik: foruden *Evangeliet* at oplæse hver Søndag et *Kapitel* af *Bibelen* baade det Gamle og Ny Testamente, og da præke over en af Delene eller over et enkelt Skriftsprog, vil jeg vel ikke anbefale, men den viser dog, hvad der endnu lod sig gjøre, og vedligeholder virkelig megen om end chaotisk Bibelkundskab. At oplæse i Løbet af hvert Kirkeaar *Lucas* Evangelium og *Apostlernes* *Gierninger*, vilde, hvor *Præsten* eller *Skolelæreren* havde Lyst og læste godt, lægge en klar og ypperlig *historisk Grundvold* og tilbyde Prædikanten den bedste Leilighed til nyttig og fornøielig *Afvexling*, men en *Befaling* derom vilde kun gjøre Skade, saa vi fattes kun *Tilladelsen*. Herved udfyldtes nemlig alle de Huller, vore Søndags-Evangelier lade staae i *Herrens Levnets-Løb*, og der vandtes et stedse meer bekjendt historisk *Grundlag* for den lange Trinitatis-Række, som nu ganske fattes det, skiøndt enhver dygtig Præst kan see, at den *Van føres* Helbredelse, *Ananias* og *Saphira*, *Gamaliels* Raad, *Stephans* Lidelse, *Simon* Troldmand, *Kammersvenden* fra Morland, *Pauli Omvendelse*, *Tabithas* Opvækkelse, Hovedsmanden *Cornelius*, *Christen-Navnets* Ophav, *Peders Fængsel*, *Herodes* Endeligt, *Sergius* Paulus, *Pauli Stenelse*, *Apostlernes Hyrdebrev*, *Stokmesteren* i *Philippi*, de *Vise* i *Athenen*, *Guldsmeden* i *Ephesus*, *Eutychi* Opvækkelse, *Pauli Afsked*, *Kong Agrippa*, *Pauli Skibbrud* og hans *Stuefængsel* i Rom, vilde paa een Gang stille de stadige Tilhørere *Kirkens Stiftelses-Tid* for Øie, og aabne Prædikanten en rig Guldgrube, længe saagodtsom ubearbejdet. Kunde ogsaa Noget igien skaffe os en stadig *Sommer-Kirkegang* af egen Drift, er jeg vis paa, det var en *saadan* *Afvexling*, og hjelpe betydelig maatte den overalt hvor der endnu er Mund og Øren for Sligt, uden at Tiden mellem de store *Høitider* tabde det Mindste af sit eiendommelige Præg, der ingenlunde er den papistiske *Afvexling* af Hovedhænger og Lystighed, som Fastelavn og Faste, men *Herrens Billede*, som Han boede iblandt 269 os med den Eenbaarnes Herlighed under Stodder-Dragten.

Saameget for at vise, jeg slet ikke forguder vor gamle Indretning, fordi jeg modsætter mig en Ny, der ikke blot var tre Gange værre, men, hvor den traadte i Kraft, maatte virke som Død og Opløsning baade paa Præst og Menighed; thi vel kan Man sige, det stod Præsten frit for at holde saa frie og levende *Bibellæsninger* ved *Siden*, som han vilde, men Man glemmer da, baade at der skal megen Livskraft til at giennemgaae Døden engang hver Uge, og at vor Opgave, som *Præster* i *Stats-Kirken*, jo ingenlunde er at gjøre den med sin *offenlige Gudstjeneste* overflødig, men netop at gjøre den *tilstrækkelig*. Kun fordi jeg, som

Embedsmand i den, har dette for Øie, modsætter jeg mig i Eet og Alt Hr. Biskop *Mynsters* Forslag til at fremtvinge *Eensformighed* hvor *Eenheden* fattes, og *stramme* alle *Baand* hvor *Frihed* er uundværlig; thi ønskede jeg Stats-Kirken afskaffet, og vor ordenlige Guds-Tjeneste afløst af allehaande Gudelige Forsamlinger, med og uden Præster i Spidsen, da taug jeg, eller opmuntrede Hr. Biskoppen til at sætte sit Forslag igiennem med al muelig Strængthed, thi jeg er visselig ikke bange for, at de n Aand, jeg taler og virker i, skulde enten tabe Slaget eller lade sine Redskaber blive den sorte Døds Offere, hvor steendød Man end gjorde Stats-Kirken og hvor lænkebundet end dens Præstestilling blev; men jeg troer at *Stats-Kirken*, med tarvelig *Frihed*, kan endnu, maaske i Aarhundreder, baade være *Christi Kirke* og *Danmark* til Velsignelse, derfor protesterer jeg mod al ny Tvang og tilraader al den *Frihed*, der kan gjøre Medlemmerne dens Byrder lette, uden at forandre deres Stilling til *Regjeringen* og det *Borgerlige Selskab*.

Derfor maa jeg ogsaa fraraade den Indskærpelse, Hr. Biskop *Mynster* foreslaaer*), af *Forpligtelsen* til giennem hele *Fasten* at præke over »Lidelses-Historien,« thi deelstørjeg paastaae at hele den sørgelige Faste-Betragtning er en *papistisk Levning*, Man ei skal frede om, og deels er det en *Kiendsgjerning*, at Faste-Prækenerne i Almindelighed falde Præsterne besværlige og Kirkegængerne kiedsommelige, skiøndt Mange af dem undsee sig ved at tilstaae det. Derfor vil jeg give dem et godt Exempel, ved at tilstaae, det gaaer mig ligedan, skiøndt Man veed, det er ikke fordi *Christi Kors* * 270 forarger mig, og kunde jeg faae Tilhørere, skulde jeg gjerne præke *hver Dag i Dimmel-Ugen* over Lidelses-Historien, men *fem Søndager* i Træk Eet og det Samme er unaturligt, og Udskeielserne, som der er Anledning nok til, er for smaa i den store Kiæde.

Collector og andre Kirkebønner.

Messe-Bønner eller *Collector* er en Levning af *Pavedom* *m e t s* gamle *Messe*, og da Opbyggelsen derved ganske beroer paa hvordan den udføres, og for en stor Deel paa om Præsten kan synge, burde det vist være en fri Sag, om Præsten vilde læse *Messe* eller ikke, og allenfalds være ham overladt, *hvilke* Bønner han fandt sig istand til at messe til Opbyggelse, og til en saadan *Frihed* vilde der *nu* væresaameget mere Grund, som Messen nok paa Landet er meget aflagt, og holdes i *Kiøbstæderne* sædvanlig enten for tomme Stole, eller under stor Forstyrrelse af Tilhørerne, som vælge den Tid til at komme og gaae; men da det vilde være latterligt at vente *Friheds- Forslag* af Hr. Biskop *Mynster*; vil jeg her, som allevegne, indskrænke mig til at *protestere* mod den ny og meget værre Tvang, han vil have os paalagt. Ogsaa her skulde vi nemlig *tvinges fra* noget Gammelt, der giennem Aarhundreder ei blot har viist sig taaleligt, men tildeels meget opbyggeligt, til noget *Splinternyt* af Hr. Biskoppens eget Arbeide, der saa ganske bærer Præget af hans *Individualitet*, at det kan være meget godt paa sit Sted, i Hr. Biskoppens egen Mund, uden derfor at passe i nogen Andens. Kommer nu hertil, at Hr. Biskoppen ved sit eget *Exempel* i en heel Menneske-Alder har viist, at vore *gamle Collector* saavel som alle vore gamle *Formularer* er endnu ret brugelige, men har ei engang prøvet om de Nye vilde tækkes *ham* selv uden paa *Papiret*, hvor Alting klinger lige godt; saa er det jo dog meget *overilet* at foreslaae disse nye *uprøvede* Prøvestykker til *udelukkende* og *ufravigelig* Brug! Man mærke vel, det er kun det *Sidste*, kun *Udelukkelsen* af vore gamle, prøvede, os tildeels kiære og dyrebare *Collector*, og *Paatvingelsen* af 271 *Splinternye*, *Uprøvede*, aldeles *Fremmede*, jeg paaanker; thi at Hr. Biskoppen vilde prøve sin Lykke med at levere noget Nyt, der ikke blot taalde Sammenligning med det Gamle, men fortjende at foretrækkes, det kunde jeg vel ansee for lidt dristigt, men kunde saameget mindre anke over, som det jo var Hr. Biskoppen selv, der havde Ubehageligheden, hvis Forsøget mislykkedes, medens Statskirken muelig kunde vinde, men aldrig tabe derved. Da Hr. Biskoppen derimod ved den *Verdslige Øvrighed* vil have sit Arbeide med Magt indført, uden *virkelig* foregaaende *Prøvelse* og uden Leilighed til Sammenligning med det Gamle, der er prøvet og har vundet Aarhundreders Bifald, men skulde til Straf udkastes i det yderste Mørke, nu maa jeg *protestere*, det bedste, jeg kan.

Eller er vore gamle *Collector* i Hr. Biskoppens Øine kirkelige *Misdædere*, som har deres Liv forbrudt, da sige Man os, *hvad* de har *syndet*, saa deres Venner kan tale deres Sag, og hvis de alligevel fordømmes, da lade Man de Nye i det Mindste efterligne dem deri, at de først efter i *halvandet hundrede* Aar at have vundet Præsternes *frivillige* Stemme, ansøge om Kongelig allernaadigst *Stadfæstelse* paa deres *Eneret*!

Spørge vi nu Præsten i *Spjellerup*, hvad han havde mod vore gamle *Collector*, da indrømmer han kun, at de, som alt Menneskeligt, har deres svage Sider, men roser dem for Resten, og spørge vi Biskoppen i Sælland, da synes han ei at finde anden Feil hos dem før Prædiken, end at de *passee* til Dagens *Evangelium*, og blive altsaa i de to Aar halvveis og i det Tredie *aldeles upassende*, naar hans Forslag til Afvexling med *Texterne* skal følges, og mod *Collecten* efter Prædiken har han kun det, at den *staaer ene**).

Altsaa, de med Evangelierne passende *Collector* før Prædiken, som er aldeles *uskyldige* i Hr. Biskoppens urimelige Forslag, skulde bøde for det, og fordi Hr. Biskoppen fandt, det var ikke godt, at den liflige *Collect*

efter Prædiken blev alene, skulde den nøies med et lille Naadsensbrød, og dens store Besiddelse deles paa Slump mellem ubekjendte Lykkefrister! Hvem kan dog her gienkiende den *sunde Logik*, som Man skulde mene, snarere maatte ledt Hr. Biskoppen til at *opgive* Text-Forvirringen, der krævede saa store Offere, og til enten at give den hidtil *mageløse* Collect efter Prædiken en værdig Medhjælp, eller lade den fremdeles staa ene, som den stod med * 272 Æren i halvandet Aarhundrede, uden at vist nogen dygtig og taktfast Præst ønskede *Fasten*, for i syv *Uger* at være den kvit! Herefter skulde syv *Uger* af den lange Trinitatis, som Hr. Biskoppen dog ellers selv er forlegen med, være hele denne kongelige Collects beskikkede Deel, og derved skulde »en betydelig Mangel« i vor Alterbog være afhjulpet*), som jeg dog aldrig har sporet ved at messe den mageløse Collect uafbrudt i syv *Aar!* Naar derfor Hr. Biskoppen mener**), at hans »*langt flere* Collecter efter Prædiken« kan bøde paa de »*Færre før* Prædiken,« da synes denne Regning i alle Maader meget for rund, thi om ogsaa *Tallet* gjorde Sagen klar, foreslaaer Hr. Biskoppen jo kun 35 Collecter baade før og efter Prædiken, medens vor gamle Alterbog nok har 65 før Prædiken, og dog egenlig To efter Prædiken, der *passer* fuldt saa godt til hele Aaret som deres *sytten* nye Medbeilere.

Hvad nemlig *Passeligheden* af de nye Collecter angaaer, da tilstaaer Hr. Biskoppen selv at med den *halter* det meget kiendelig, men hans Tankegang i denne Henseende falder mig saa fremmed, at jeg maaske ikke ret har fattet den, og vil derfor bede Læseren selv see efter ***). Efter at have anmærket, at til de nye *Texter* passer naturligviis de gamle Collecter ikke, og at hvis Man, som i adskillige nyere Agender, gav Prædikanten *Valget* mellem endeel Collecter af forskielligt Indhold, vilde han dog *tit* kun *vanskelig* finde en Collect, der *nogenledes stemmede* med hans Prædiken; da tilføier Hr. Biskoppen »Jeg har troet, at Vanskelighederne bedst lode sig hæve ved at inddele Kirkeaaaret i et *Antal* af mindre *Afsnit*, og da for ethvert af disse at udarbeide een Collect til at messe før Prædiken og en *anden* til at messes efter Prædiken. I disse Collecter kunde da tages Hensyn til *den Tid* i Kirkeaaaret, i hvilken de bruges, og til den for denne *Tid anordnede Cyklus* af *Texter*, og Menigheden vilde da derved strax henledes til de *Forestillinger*, som *just* paa den *Tid* i Særdeleshed bør gøres levende, og fra hvilke Prædikanten kan *ventes* at ville gaae ud. Inddelingen af den første Halvdeel af Kirkeaaaret, eller indtil *Pindsefesten*, havde ingen Vanskelighed; men i den anden Deel af Kirkeaaaret, elier Søndagene efter Trinitatis, maatte *Inddelingen* blive *vilkaarlig*, da her *Intet* var *givet*, hvorfra der kunde gaaes ud, og Søndagene her ikke ere *-* 273 sammenføjede med noget *naturligt* Baand. Jeg har derfor her taget syv Søndage sammen og i Collecterne taget saameget Hensyn paa de i hvert Afsnit forekommende *Texter*, som *Omstændighederne* tillode.«

Hermed synes mig nu Hr. Biskoppen siger, at *fordi* de gamle Collecter ei herefter hver Søndag vilde *passer* til *Texten*, og da Præsterne ved *frit Valg neppe* hver Søndag vilde finde en *passende* Collect, saa *hævedes* Vanskeligheden bedst ved at *paatvinge* Præsterne endeel Collecter, der vel *aldrig* *passede* til nogen *enkelt* Text, men havde dog om *Vinteren* Hensyn til *Tiden*, og var kun *vilkaarlige* hele *Sommeren*; men det giver kun Mening, naar Man føier til, at »*Tvang passer*« ganske *vidunderlig* for Præsterne, saa, naar kun *den* i *passende*, (ganske overordenlig) Grad finder Sted, bortfalder paa en Maade alt det *Upassende* ved Collecterne. Om nu dette virkelig er Hr. Biskoppens Mening, tør jeg vel ikke afgjøre, men at han ingen Frihed levner os, er dog klart, og hvorfor vi da ikke heller maatte beholde de 65 gamle Bekjendtere, der dog især om Sommeren altid vilde *passer* bedre til *Texterne* end deres aldeles *vilkaarlige* Efterfølgere, det er mig igjen ubegribeligt, med mindre Hr. Biskoppen troer at hans nye Collecter staae himmelhøit over de Gamle i Fynd og Høitidelighed, hvad jeg, uden at ville paa nogen Maade nedsætte dem, vover at betvivle, til de har været messet ligesaa tit. Selv synes Hr. Biskoppen ikke at være paa det Rene med denne Sag, thi vel siger han, at vore gamle Collecter »*gientage idelig* det Samme,« og at han kun har givet saa faa, for at »bringe nogen Rigdom og *Afvexling* i Indholdet;« men han »tør dog ikke nægte, at der ogsaa i de Nye findes *mange Gientagelser*« og tilføier, at Flere af de gamle ere optagne med liden eller ingen Forandring, ligesom han ved Udarbejdelsen af de Nye har stræbt at holde sig saa nær som mueligt til *Formen* og *Tonen* af de Gamle*). Det gaaer ogsaa virkelig mig med Hr. Biskop *Mynsters* Collecter, som det gik Præsten i *Spjellerup* med Biskop *Bojsens*, at jeg veed ikke at have stødt paa nogen ny Tanke, skiøndt jeg har savnet Mange af de *Gamle*. Uagtet jeg nemlig ingenlunde tør fritage vore gamle Collecter for en Deel overflødige *Gientagelser*, ligger det dog allerede i deres Forhold til *Evangelierne*, at de maae være meget rigere end *Efterligningerne* med ubestemt Hensyn paa den kirkelige * 274 *Aarstid* eller et Syvtal af *Texter* uden Sammenhæng, og desuden synes de »*Orientaliske*« Udtryk og Doxologien, som Præsten i *Spjellerup* mesterlig forfægtede, ei at have saa stor en Velynder i Sællands Biskop.

Dog, jeg havde, mod min Hensigt, nær begyndt at kritisere, hvad Hr. Biskoppen bedes at tilgive, for den *Latinske Dannelses* Skyld, som løber derpaa ud, og som Hr. Biskoppen ynder langt mere end jeg, men som vi dog Begge har faaet og kan ei blive kvit. I Grunden har jeg nemlig intet Andet mod Hr. Biskoppens *Collecter* end at de skulde os *paatvinges* og *udelukke* de Gamle, hvoraf Mange overgaae Alt hvad Man nu gør af det Slags, og derfor har jeg stræbt at vise, hvorlangt *Trældoms-Texterne* og *Tvangs-Collecterne* i mine Øine er fra at kunne anbefale eller forsvare hinanden, da det meget meer synes mig soleklart, at *saalænge* vi skal være *bundet* til faste *Texter* og *Collecter*, maae vi dog i det Mindste have Lov til at beholde de gamle Forbindelser, som *Mosset adler*, og som desuden er i det mindste syv *Gange* liberalere end de Nye, Hr. Biskop *Mynster* foreslaaer.

Om de lange Kirkebønner kan jeg fatte mig kort, da Hr. Biskop *Mynster*, Gud skee Lov! dog finder, det kan overlades til Præsten, om han med dem vil trætte sig selv og Menigheden, og Man kan gjerne sige vor

Herre med, thi Han har jo udtrykkelig sagt, at de *ordrige* Bønner hører til *Hedenskabet*, og med sin egen Bøn givet os baade et sikkert Pant paa, vi saaledes forstaae Ham ret, og det bedste Mønster til Efterligning. De Bønner, der naaede fra *Hans Bagger* til *Christen Vorm*, var vel endnu lidt længere, men de har jo ogsaa for længe siden været aflagte, undtagen vel paa *Bornholm* og langt inde i *Jylland*, og kan vi paa *Øerne* faae Folk til ret at høre *Præken* og *Fadervor*, kan vi med en god Samvittighed slaae Resten af.

Psalmebogen.

Det var nær gaaet mig som Hr. Biskop *Mynster*, og som det, af mange Grunde, i vore Dage sædvanlig gaaer, at Man glemmer Livet over Bøgerne og den *virkelige* Menighed over et kirkeligt *Hjernesvind*; men *Psalmebogen* erindrede 275 mig dog til Lykke om, det var reent galt, da det eneste Fornuftige, Man kan gjøre ved *tomme* Kirker, er, som Hr. Biskoppen selv i »Ritualet« har bemærket, at »lukke« dem.

Skulde du nu, tænke jeg, end reent have taget fejl i din Mening om den ny *Indretning* med forvirrede *Texter* og vilkaarlige *Collecter*, saa den virkelig har *Geistlighedens* næsten almindelige *Samtykke* og kunde særdeles bidrage til christelig *Opbyggelses* Fremme, saa kan det jo dog aldrig slaae fejl, at skal *Menigheden* have nogen *Opbyggelse* deraf, maa den ikke komme endnu mindre i Kirke og føle sig endnu mere fremmed der, end den gjør nu. Men vi *Landsby-Børn* veed godt, naar vi besinder os paa det, at det vilde være reent ude med *Bøndernes* Kirkegang, naar deres ny *Psalmebog*, som de Fleste finder fremmed og forstyrret nok foran, nu blev ligedan bag i, saa hverken *Collecter*, *Epistler* eller *Evangelier* vilde passe meer, og at lod de sig bevæge til i to Aar at flakke om fra *Herodes* til *Pilatus*, frem og tilbage, fra *Faste* til *Advent* og fra *Jul* til *Pindse*, uden dog at kunne følge med *Præsten* paa *Prækestolen*, end sige for *Alteret*, da lod de sig vist ikke narre det *tredie* Aar, naar de mærkede, de ikke havde andet for alt deres *Hovedbrud*, end at *Præsten løb reent fra dem* og fulgte hverken *Vei* eller *Sti*. Skulde altsaa Kirkegængerne paa *Landet*, der jo dog er faa nok, ikke reent jages bort med den ny *Alterbog*, da maatte *Almuen* med det Samme faae hver sin ny *Psalmebog*, indrettet derefter, og det vilde blot med et 300000 Stykker, skikkelig indbundet, være en meget betydelig *Udgift*, som *Almuen* vist ikke, af *Længsel* efter splinterny *Collecter* og i deres *Øine* reent forvirrede *Epistler* og *Evangelier*, selv paatog sig, saa det første Sæt nye *Psalmebøger* maatte reentud *foræres* dem. Kan og vil nu Hr. Biskop *Mynster* og den med ham enige *Geistlighed* gjøre den *Opoffrelse*, da skulde det være mig et *Beviis* paa, at de virkelig troede paa den ny *Indretning* og ventede store *Ting* af den, skiøndt jeg blev ved at være vantro, til jeg fik *Troen* i *Hænderne*; men kan og vil de ikke det, kan og vil da *Regjeringen* gjøre saa stor en *Opoffrelse* for at faae noget *Splinternyt*, *Uprøvet* og meget *Tvivlsomt* indført i *Statskirken*? Dette er, som Man seer, et reent *praktisk* Spørgsmaal, som Hr. Biskop *Mynster* havde gjort vel i at faae besvaret, førend al den *Ophævelse* blev gjort, der nu, blot for den *Sags Skyld*, rimeligviis vil være spildt, thi deels anseer Hr. Biskoppen selv denne *Indretning* for en af de *væsenligste* Fordele ved et *nyt Ritual*, og at hverken de nye 276 *Formularer* ved *Daaben* og *Nadveren*, eller det strænge *Reglement* for alle *Præsters Tanker*, *Ord* og *Gierninger*, vil synes Mange værd at eftertrakte for deres egen *Skyld*, det er jeg temmelig vis paa.

Men, siger Hr. Biskop *Mynster*, *Texterne*, og naturligviis *Collecterne* med, behøver jo kun »*særskilt* at *aftrykkes* og *indbindes* med *Psalmebogen*,« men det er ikke nær saa let gjort som sagt, thi selv i *Kiøbenhavn* vilde det have sine *Vanskeligheder*, og hvormange *Bønderfolk*, mener Hr. Biskoppen vel, der baade kunde og vilde, selv naar Man *skænkede* dem det særskilte *Aftryk*, lade deres *Psalmebog* vandre til *Bogbinderen* for at faae det ind? Nei, skal *nogensomhelst* *Forandring* endogsaa kun til *Prøve* finde *Sted* paa *Landet* med *Collecter* og *Texter*, uden reent at ophæve *Kirkegangen*, da maa det, som *Præsten* i *Spjellerup* meget rigtig anmærkede, skee med en ny *Psalmebogs* *Indførelse*, hvorved *Almuen* er belavet paa at finde endeel *Nyt*, og vil sædvanlig finde sig i det, naar den kun ikke savner det *Gamle* ved *Siden*, den især holder ad. I denne *Henseende* er det en heldig *Omstændighed*, at vi aabenbar trænge høit til en ny *Psalmebog*, da *Kingos*, hvor den endnu findes, unægtelig trænger til en ny *Skikkelse*, og den saakaldte »*Evangeliske*,« der er den *Sædvanlige*, endnu *øiensynligere* trænger til at ombyttes med *Noget*, der er *Psalmebog* af *Andet end Navn* og *Udseende*; men herpaa synes Hr. Biskop *Mynster* slet ikke at tænke, thi Alt hvad Man herom finder i *Ritual-Forslaget* er, at hvor de *ældre* *Psalmebøger* endnu *bruges*, *synges* *Psalmerne* deraf som hidtil, og at det »*aldeles ikke tillades*« at deri *Kirkerne* bruges anden *Psalmebog* end dem, der enten fra *gammel Tid* af er i *Brug* i *Menigheden*, eller den, som under *Navnet* »*Evangelisk-Christelig Psalmebog*« er autoriseret*). *Eftersmækket*, at hvor den *Sidstnævnte* er indført, maa den *ikke* ombyttes med den *Ældre*, var vist overflødig, da endogsaa blot den ny *Udgift* sagtens allevegne vilde hindre *Mængden* fra at stemme for den *Gamle*, men hverken *Denne* eller *Poesien* eller de *gammeldags* *Lutheraner* havde dog ventet det *Eftersmæk* af Hr. Biskop *Mynster*, der jo ligesaavel som vi *Andre* har *Øine* for *Usselheden* af *Halvfemtsernes* *Psalmesang*, og maa vide, den gav *Almuens* *Kirkegang* i *Sælland* sit *Banesaar*. Var imidlertid Hr. Biskop *Mynster* tilfreds med at faae sine * 277 *Text-Rækker* og *Collecter* i *Brug*, uden at derfor de gamle *Collecter* udeluktes eller *Præsterne* fik mindre *frit Valg*, og vilde han tilladt os *Smaafolk* at være lidt paa *Raad* med om en ny

Psalmebog efter Tidens Tarv og Folkets Hjerte, da kunde han frit regnet paa min og mange Christnes Føielighed og virksomme Bistand; thi det er os ganske klart, at *Kirketjenesten* trænger høit til en ganske anden ny *Psalmebog* end den Evangeliske, hvis den skal kunne hamle op med de »*Gudelige Forsamlinger*,« og, sagde Præsten i *Spjellerup*: er det *imod deres Villie*, som *besøge Kirken*, og *efter deres Villie*, som *ikke* komme der, Man vil omstøbe Gudstjenesten*)? Af *Brorsens Psalmebog* har de *Jydske Bønder*, foruden et Par andre Oplag, ladt et Stort gjøre for deres egen Mund, af *Kingos Psalmer* har *Sællandsfarene* nylig, foruden *Fengers Udgave*, faaet sig en Samling, og mit *Sangværk* staaer i de *Gudelige Forsamlinger* meget bedre anskrevet end jeg; disse *Psalmebøgers Velyndere* er nok de eneste stadige Kirkegængere, og hvorlænge vil de gjøre Hoveri, naar Man kun skiælder dem ud for det og piner saavel dem som deres Børn med *Halvfemtsernes Rimstok*!!

Præste-Vielsen og Præste-Eden.

Da Hr. Biskop *Mynster* vil have baade *Præste-Vielsen* og *Præste-Eden* beholdt uforandrede, saa har han her i statskirkelig Henseende endnu langt større Fordeel over mig, end jeg over ham ved Daaben, og har da nemt ved at seire. Naar jeg desuden begynder med at give ham fuldkommen Ret i, at den *Danske Stats-Kirkes Ritual for Præstevielse* er i *christelig Forstand fortræffeligt*, da kan det synes, som det ikke blot var en Modsigelses men en Selv-Modsigelses Aand, der drev mig til at ønske Forandring; men jeg maa ikke desmindre erklære baade *Præstevielse* og *Præsteed*, som befalede, for aldeles upassende og, under *Stats-Kirkens nærværende Omstændigheder*, for meget skadelige.

Det er vistnok langt fra min Mening, at vor gamle * 278 *Præste-Vielse* skulde *afskaffes* eller *forbydes*, thi den er, efter mine Tanker, saa mageløs i Christenheden, at selv i sin fulde *Friheds-Stand* vilde Christi Kirke neppe tage det Mindste fra og kun lægge sin »*Troes-Bekiendelse*« dertil; men det burde staae Enhver af *Stats-Kirkens Bisper* frit for, om han vilde meddele, og Enhver af dens *Præster*, om han vilde modtage denne *Indvielse*, der aabenbar kun passer for *gammeldags* Christne. Vel har, siden *Bastholms Dage*, neppe Nogen, enten Bisp eller Præst, besværet sig over *Samvittigheds-Tvang* ved denne Leilighed, men desværre er det, da vi dog veed, der har været Mangfoldige, som hverken kunde eller vilde tilegne sig hvad her tilbydes. Saavidt jeg har kunnet mærke, veed de Fleste af *Stats-Kirkens Præster* slet *ikke*, *hvordan* de er *indviede*, og har ikke mindste Tanke om, at der under *Haandspaalæggelsen* rneddeelttes dem Noget, som var værdt at nævne, og enten det derfor kan nytte eller ikke, maa jeg, som *christelig Præst*, saavel for *Indvielsens*, som for de *Vantroes* og *Blindes* egen Skyld, bede og besværges den verdslige Øvrighed dog *ikke* fremdeles at *befale* en saadan Misbrug af de hellige Ord, der i alle Henseender maa være fordærlig. Hvad det nemlig har at sige, at faae »det hellige Præste- og Prædike-Embede overantvordet efter apostolisk Skik i Navn Gud Faders, Søns og Helligaands,« under *Haandspaalægelse* og eenstemmigt Amen, det har jeg ikke blot følt den Dag jeg blev indviet, men nu snart i *tredivte Aar*, og maa da vel korse mig over den *Ligegyldighed*, hvormed det sædvanlig baade meddeles og modtages, maa da vel ønske, det blev en fri Sag, saa det dog i Regelen blev til *Velsignelse* og ei til *Dom*. Jeg vil saameget mindre tvistes med Nogen om *Indvielsens* Virkning i Christi Kirke, som vor *Formular* vel maa kaldes en *Nyhed*, og hverken *Bisper* eller *Præster* i *Stats-Kirker* kan vælges saaledes, at de har Ret til at vente nær Alt hvad Herren har lovet sil Ords Tjenere; men jeg paastaaer, hvad der er soleklart, at om end slet ingen *Naadegave* fulgde med saadanne Ord, maatte dog ingen *Christen* udtale dem over en vitterlig *Vantro*, og ingen *sandhedskiærlig Mand*, som fattes Tro paa den *Helligaand*, lade sig indvie med dem, og jeg føier til, at efter min Formening beviser Herren ogsaa her, at Han giver Naade for Naade, giver Aand uforskyldt til alle dem, der troe, Han er selv tilstæde og fæster sit Ord Tjenere.

Ordinationens Vilkaar bestemme vort *Præste-Forhold* til *Christi* den hellige, almindelige *Kirke*, og *Præste-Eden* 279 vort *Forhold* til *Stats-Kirken*, og det er den *Danske* Regiering saavel som dens *Geistlighed* til Gavn og Ære, at disse *Forhold* findes saa klart adskilte og for *troende* Mænd saa ønskelig gestaltede, som neppe i noget andet Land; men Man har jo alt længe vidst, at de, Man beskikkede og lod indvie til *Præster*, ingenlunde *Alle* havde den *gamle* Tro, ja det var jo alt længe vitterligt, at *Præste-Lærerne* (de *Theologiske Professorer*) i mange Henseender aabenbar bestred den, og under disse *Omstændigheder*, paastaaer jeg, er det ligesaa *upolitisk*, som forargeligt, at alle *Præster* endnu indvies paa *oldchristelig* Maade og sværge en *Eed*, kun *gammeldags* *Lutheraner* kan mene og til *Nød* holde.

Dog, Hr. Biskop *Mynster* har ikke anført *Edens Ord*, og dog har maaske faa *Præster* det gamle *Ritual*, medens vist endnu *Færre* kan *Eden* udenad, saa, før vi gaae videre, vil vi erindre det Fornemste af den, som det maa lyde for os paa *Dansk* naar vi kan *Latin*.

Vi love at *anstrænge* alle vore *Kræfter* for trolig at indprænte vore *Tilhørere* den himmelske *Lærdom*,

som indeholdes i de *Prophetiske* og *Apostoliske* Skrifter og i den *Danske Kirkes Symboliske Bøger*; at vi vil forrette *Sacramenterne* anstændig og andægtig efter den af *Christus* forordnede Regel; og at vi vil nøie overholde *Kirke-Tugten*, drive paa *Børne-Lærdommen*, følge de vedtagne Kirkeskikke og *Intet* tillade os, som er *imod* Kirkelovene.

Vi skal ogsaa »for Alvor« gjøre det hellige Løfte, ikke blot selv at flye og skye enhver mod *Guds Ord* stridende Lærdom, men ogsaa efter Evne (*pro virili*) bekæmpe den, og heller lade vort Liv, end give *falsk* og fanatisk *Lærdom* Medhold.

Vi love endelig, at vi vil læse *flittig* i den *Hellige Skrift*, og med skyldig Omhyggelighed indprænte os *Troes-Artiklerne*, og ei lade en Dag gaae forbi, uden at anvende nogen Tid til *hellig Læsning*, naar ellers Sygdom og uundgaaelige Forhindringer tillade det.

See; hvis jeg ikke reent har glemt min *Latin*, staaer virkelig alt dette i den *Præste-Eed*, hvorom Hr. Biskop *Mynster* forsikkrer*), den er »saa *hensigtsmæssig*, at den hverken behøver eller let kunde erholde en Forandring til det Bedre.«

Kun i Forbigaaende vil jeg bemærke, at *hvis* Hr. Biskoppens Forslag til en ny *forordnet* Alterbog gik igiennem, vilde * 280 det jo dog være »*uhensigtsmæssigt*« at Præsterne baade ved Ordinations-Løftet og Embeds-Eden forpligtedes til at forrette *Sacramenterne* efter *Christi* Anordning, da *Christus* umulig kunde anordne t o saa forskellige *Daaber*, som Alterbogens, og har beviislig ikke anordnet den *Barnedaab*, der er noget *Splinternyt*.

Derimod maa jeg ret med Flid bemærke, at er det, som jeg mener, *Hensigten* med en *Embeds-Eed*, at den skal være et *helligt* Baand mellem Regjeringen og Embedsmanden, som det er Embeds-Fortabelse *vitterlig* at bryde, da kan jeg neppe tænke mig noget mere »*Uhensigtsmæssigt*« end en *Latinsk* Eed for *Danske* Præster, der forpligter dem til Meer end Nogen med den bedste Villie kan opfylde, til Meget, som Regjeringen forud veed er de Fleste umueligt, og selv til Adskilligt, den *ikke vil*, maa opfyldes, og det er jo Altsammen Tilfældet med vor *Præste-Eed*, saa ingen kunde lettere »forandres til det bedre« blot ved at *fordanskes* og *forkortes*.

Som *Historiker* har jeg nok lagt Mærke til, at jo mindre Folk bryder sig om Eder og Løfter, deslængere og strængere gjør Man sædvanlig *Formularerne*, og efter denne Regel maatte vist nok Eeds-Formularerne fra det *Syttende* Aarhundrede ei forkortes men forlænges, ei formildes men skærpes betydelig i det *Nittende*; men eftersom daglig Erfaring lærer, at hvem der lover mest, holder sædvanlig mindst, og at lange og strænge Løfter, som Man paa en Maade *tvinges* til, har ondt ved at huske og kan umelig holde ordret, dem tænker Man sædvanlig kun lidt ved, naar Man gjør dem, og tænker siden slet ikke paa; saa skulde alle kloge Folk nuomstunder raade *Øvrigheden* at nedsætte sine Fordringer, saa det blev en *Skam* at svigte, og ved al muelig Formildelse af Embeds-Ederne *skærpe* Embedsmændenes *Samvittighed*.

Giælder dette nu i det Hele, da giælder det naturligviis dobbelt om *Geistlige Embedsmænd* og deres Eder, deels fordi deres egenlige Embede er af *aandelig* Natur og maa øves med Frihed, naar det skal gavne, og deels fordi det er daarlige *Troskabs*, *Ærligheds* og *Sanddruheds* Apostler, som tiltræde deres Embede med en vitterlig Usandhed, og maae, naar de mindes om deres *Embeds-Eed*, enten slaae den Ting hen i Spas, eller give en *Fortolkning* deraf, som, anvendt paa Eder og Løfter i det Hele, gjorde dem til det tommeste og forargeligste Mundsveir under Solen. Ved vore Præsters Embeds-Eed reiser sig derfor det alvorlige Spørgsmaal: om det kan 281 være Regjeringen og Folket *ligegyldigt*, hvem der vil være *Præster*, og med hvilke Øine Præsterne sædvanlig betragtes; thi at der altid vil være hundrede Hænder om *Præstekaldene*, saalænge de, om end tildeels smaa, er dog »*visse Levebrød*,« saa Man sagtens kan faae saamange og saa strænge Eder gjort, som Man vil forlange, det indrømmer jeg paa Timen.

Tusinde for Een vil jo svare mig, ja, Kirker og Præster er nu kun et »*nødvendigt Onde*« som Man ei kan blive kvit, saa det er ganske *ligegyldigt* med Personerne, naar Man blot ikke faaer formange saadanne *Ultra-Orthodoxer*, eller Hængehoveder og »*hellige Præster*,« som du og dine Lige! Ja, det vil Tusinde for Een svare mig, naar de skal sige deres Hjertes Mening, saa enten Hr. Biskop *Mynster* vil troe det eller ikke, gaaer det dog ham og enhver *agtet* Geistlig hos os med *Agtelsen*, som det gik *Ludvig Philip* med *Kronen*, som han *ingenlunde* fik *fordi*, men skjøndt han var en *Bourbon*. Om jeg derfor end nok saa gjerne ønskede at kalde de *gyldne* Præstetider tilbage, saa indseer jeg dog Umueligheden deraf, og istedenfor at gjøre mig vred over Folkets Ringeagt for *Præstestanden* og Skoserne til »mig og mine Lige,« gjør jeg Folk opmærksom paa Biskop *Mynster* og andre høi eller dog velærværdige Mænd, og spørger dem, om de ikke mene, naar Man dog skal have en Stats-Kirke, det var godt, om den var rig paa saadanne alvorlige og kundskabsrige, men dog muntre og livlige, fremsagte og velbegavede Mænd, som Man, selv med Fordom mod deres Stand, maatte have *Agtelse* for, og om de ikke troer, Man vilde faae *Flest* af dem, naar de, der vilde være Præster, hverken var nødt til at underkaste sig vor *mystiske Indvielse*, eller havde nogen anden Eed at aflægge, end enhver *alvorlig*, *sanddru* og *ædel* Mand, med en vis ubestemt Høiagtelse for *Bibel* og *Christendom*, kunde gjøre med en god Samvittighed, istedenfor at den Nærværende, *tilbunds luthersk* og halv pietistisk, kun i det Høieste kan tækkes »mig og mine Lige!« Da seer Folk op og ned ad mig, og veed ikke ret, om det skal

være Spøg eller Alvor, og tænker stundum, som de *Liberale* i *Roskilde*, at jeg maa have Skielmen bag Øret, skiøndt de ei kan see ham, men naar de faae sig ret betænkt, finde de sig dog nødt til at svare: ja, *naar* det var saa, men det *skeer* jo *aldrig*, og derfor kan Man sagtens sige det. Nu, jeg skal ikke nægte, at Udsigterne til en *virkelig fri* Stats-Kirke er temmelig mørke for Øieblikket, da Hr.

282

Biskop *Mynster* ikke blot finder den selvtagne *Frihed*, men selv den Smule, det gamle *Ritual* levnede os, for stor, og Præste-Eden meget *hensigtsmæssig*, og da hele det *liberale* Parti blandt Præsterne synes at ville taalmodig underkaste sig hans *Kirketugt* fra det *Syttende* Aarhundrede, fordi han dog saa kraftig bestrider *Kirkegængernes Frihed* og værner om det liflige Sognebaand ved *Confirmationen* og *Sacramenterne*; men bliver det derfor mindre sandt eller mindre indlysende, at skal vor Stats-Kirke nogensinde atter blomstre med Folkets Agtelse og Kiærlighed, da bliver det *ikke* ved *gammeldags* Ordinationer og *Præsteeder*, eller ved nye *Ritualet* og *forordnede* Alterbøger, men kun ved en anderledes om Livet *veloplyst*, *aandelig* virksom, *folkelig* og *frisindet* Præstestand? Jeg vil dermed ingenlunde nedsætte den Nærværende, som vel er langtfra at være glimrende, men er dog, netop ved den *Frihed*, Tiden medførde, blevet meget menneskeligere end de gamle Parykker under *Ritualets* Tøffel sædvanlig var, og i hvis forpinte Tid Hr. Biskop *Mynster* ligesaalidt som jeg kunde trivedes; men baade *Præste-Danneisen*, *Præste-Valget* og *Præste-Stillingen* maa dog visselig blive ganske anderledes, hvis de tomme Kirker skal fyldes igien og Geistligheden tilbagevinden Agtelse blandt oplyste Folk, den som *Stand* aldeles har tabt, og vil Man derfor nu ikke løse men binde, ikke gjøre den præstelige *Stilling* og *Virksomhed* friere og mere frydelig, men utaalelig for alle ædle og fribaarne Naturer, hvor skulde Man da undgaae omsider udelukkende at faae Skummet og Skrabet og Bærmen af Folket til Præster! Man skal nemlig vide, at nu voxer *Oplysningen* og *Trangen* til *Frihed* i det mindste et Hanefjed hver Dag, saa det vil ikke være herefter, som det var nys, da selv alvorlige og dygtige Mennesker kunde blive baade *Candidater* og *Præster* uden at vide eller ret at tænke paa, hvad der staaeri vore *Symboliske* Bøger, i *Præste-Eden* og *Ritualet*, og da selv ædle Naturer indbildte sig, Man skyldte sine *Forældre*, eller sin *Kiæreste*, foret *vist* Levebrøds Skyld, at underkaste sig al muelig Trældom og Fornedrelse! Nei, vil Man paany indføre Tugthuus-Orden i Stats-Kirken og indvie Præsterne med svære Lænker om *Mund* og *Hjerte*, da vil de Eneste, der kunde bære dem med Værdighed, fordi de føle sig *frigjorte* af *Christus*, vende Stats-Kirken Ryggen, som en kalket Grav, hvor levende Folk kun fortære deres Aand ved at præke for døve Øren, og ingen 283 *ærlig* Karl gaaer *vittrilig* hen og *forsværges* sig for et Præsiekald, om saa end Bisp og Øvrighed nok saa tydelig gav ham at forstaae, han kunde det uden al Fare, da det var blot en *Formalitet* foren Ordens Skyld. Nei, under den *Oplysning*, som nu daglig tiltager, kan intet alvorligt og ærligt Menneske saaledes begynde sit *Præsteliv*, thi turde han det end ei blot for *Øvrigheden* men ogsaa for *Samvittigheden*, saa kan og vil han det dog ikke af Agtelse for sig selv, for sine Medmenneskers Omdømme og for den *præstelige Virksomhed*, der mindst af Alle taaler *Letsindighed* og *Tvetydighed*, men er tilintetgjort saasnart Man med Sandhed kan bebreide os, at vi i vort *Livs høitideligste* Øieblikke har viist, at vi godt kunde sige det *Modsatte* af hvad vi *meende* og *troede*! Vil Man derfor ikke, at den næste Præsteslægt skal selv i Sammenligning med den Nærværende blive som Natten mod Dagen, da beregne Man ikke *Ritual* og *Alterbog* paa *Trællene*, men paa de *Fribaarne*, ikke paa de *Ligegyldige*, men paa de *Nidkiære* og Dygtige af alle Partier, der føle for deres Kald og vil ære det, elske deres aandelige *Virksomhed* og hade derfor Alt hvad der binder og svækker den, kan og vil tiltale Folket, styrke, oplyse og berolige Menneskelivet! Havde vi en bigot Regiering, som, uden Spørgsmaal om Folkets virkelige Trang og Tarv og retmæssige Krav paa den Stats-Kirke, det bindes til, ansaae det for en Saligheds-Sag af faae Kirken eensformig anstrøget med en vis dunkel Farve, da nyttede vist nok ingen *Oplysning* om den aandelige og hjertelige *Frihed*, der tjener os alle bedst; men hos os skal Man tage Bladet fra Munden, fordi Regieringen er det værd. Vel fristes nemlig alle Regieringer i det *Nittende* Aarhundrede til at foretrække en *kirkelig Stilhed*, som er *aandelig Død*, og en stiv *Ensformighed*, som er dens visse Kiendemærke; men den *Danske* Regiering har saalænge begunstiget frie Anskuelser og en tilsvarende *Virksomhed* i Stats-Kirken, at frygtede den nu end for Følgerne, var det dog meget for seent at trække sig tilbage, og jeg tør sige, at skrider den kun dristig frem, da høster den gyldne Frugter før den venter dem. I det *Attende* Aarhundrede, da Man i Kirken ved *Frihed* kun forstod *Frihed* til at *rive ned*, da skulde alle Regieringer gruet for den, men i det *Nittende*, da Man kun vil have *Frihed* til at *bygge op*, som Man synes bedst, nu skulde Regieringerne betragte den *kirkelige Frihed* som en Engel fra Himmelen, hvis Bygninger er alle gode, om ei for Evigheden, saa dog for Tiden. At Hr. 284 Biskop *Mynster* i Grunden er af samme Mening, sees deraf, at han vil have *Lærdommen fri*, men han ligger i Strid med sig selv, fordi han vil have *Aandenbundet*, og have Præsterne til at betragte en *Præste-Eed* fra det *Syttende* Aarhundrede, et *Ritual* saa stivt som noget *Exercer-Reglement*, og en forordnet, ufravigelig *Alterbog*, som »et gavnligt Aag og en let Byrde,« skiøndt de aldrig kunde træde i Kraft uden at tilintetgjøre al *Frihed* og levende *Virksomhed*. Det seer Hr. Biskoppen ikke, fordi Man gjerne synes, den *Lov* Man selv gjør er let at lyde, uden at betænke, at jo lettere for *Een*, des tungere for alle *Andre*.

Dog, Læseren kunde snart glemme, at jeg, i hele denne Indvending mod *Præste-Eden* og den *Lutherske* Præstevielse, slet *ikke* taler *min egen* eller det *Parties* Sag, Man tilskriver mig, men, som det synes, netop *Modpartiets*, og, som det virkelig er, *Sandheds*, *Ærligheds* og *aandelig* *Friheds*, derfor ogsaa *Christendommens* Sag, og den *Danske Stats-Kirkes*, der paa en saadan Grundvold vilde staae saa urokkelig, skinne saa deilig og virke saa velgiørende, som ingen aandelig Bygning kan, uden at staae i Pagt med *Folkelivet* og have et Herberge for den »*fremmede Giæst*,« der kun dvæler hvor han kan *virke frit*. Har for

Resten Nogen, som nu lever, modtagetvor *Lutherske* Præstevielse med Taknemmelighed, da var jeg iblandt dem, har Nogen aflagt *Præste-Eden* med hjerteligt Bifald og det alvorlige Forsæt at holde den, da var jeg ogsaa blandt dem, og kan endelig Nogen bevæge sig frit i alle vor Stats-Kirkes gamle Former, da kan ogsaa jeg det, saa hvad jeg for min Part protesterer imod, er kun det *Ny*, der, udsprunget af *individuel* Anskuelse, Smag og Reflection, altid, som *paatvunget*, maa for hverfribaaeren Sjæl findes om ikke utaaleligt, saa dog ærgerligt og byrdefuldt, Alle til Skade og Ingen til Gavn.

Bispe- og Kirke-Vielse.

Jeg har alt i Forbigaaende anmærket, at *Bispe-Vielsen* er Hierarchiets *Hoved-Hjørneste*, hvorpaa jeg først ret er blevet opmærksom ved de saakaldte »*Oxforderes*« 285 Bestræbelser for at sætte den »*Bispe-Ide*« i Kraft paany, der vel altid var den *Engelske* Kirkes Stolthed, men var dog siden *Stuart-Tiden* blevet død og magtesløs. Her er imidlertid ikke Stedet til at udvikle dette nøiere, da hvad jeg her maa protestere imod ei er den ægte Bispe-Vielse, men en Efterligning paa fri Haand, der, om den end var uden al Fare, dog er ligesaa uforsvarlig som stødende.

Det er nemlig ingenlunde den Høitidelighed, som i vort gamle Ritual kaldes »*Bispe-Vielse*,« og er, om ikke ganske passende, saa dog meget taalelig, jeg protesterer imod, men den *ny Formular*, Hr. Biskop *Mynster* foreslaaer, som er *væsenlig* forskiellig fra den Gamle, og paa fri Haand aldeles utilladelig. Da Høitideligheden allerede under Biskop *Münter* fik en ny Skikkelse, som jeg ikke kiender, veed jeg vel ikke, hvem der er Ophavsmand til hvad jeg maa bestride, men da Hr. Biskop *Mynster* selv siger, han vel foreslaaer nogle Forandringer, men finder sig »ikke foranlediget til at vende tilbage til det gamle Ritual,« bliver Sagen den samme*),

Hvad jeg nu protesterer imod, er det Forslag**), at *Superintendenterne* i den *Danske Stats-Kirke* skulde overantvorde hinanden »det hellige *Biskoppelige* Embede« og give hinanden »*Ret og Myndighed* som lovlig forordnede Biskopper i *Christi Kirke*.«

At nu dette er væsenlig forskielligt fra den gamle Vielse, hvorved *Danske Lov* blev *Superintendenten forelæst*, og det hellige Embede, som deri beskrives, blev ham overantvordet, med *Befaling* stykkeviis at forrette alt det, som var ham forelæst***), det seer Man strax, og jeg turde ikke raade Hans *Danske Majestæt* til at tage Bisper af et *andet* Slagstil *Superintendenter* i sin *Stats-Kirke*, men naar det behagede *Majestæten*, kunde jeg naturligviis ikke protestere *derimod*. Det er altsaa i denne Henseende ganske ligegyldigt, enten Kongelig Tilladelse til at bruge den paaankede Formular allerede er vundet eller først skal vindes, da jeg kun protesterer imod den paa den *Kirkehistoriske Sandheds* Vegne, der ingenlunde tillader Nogen at overantvorde et Embede i *Christi Kirke*, han ei selv har *annammet*. Kongen af Danmark har, som Loven siger, givet *Superintendenterne* i sin *Stats-Kirke* Tittel af *Bisper*, og *Svane* førde selv Titel af ^{*}—^{*} 286 *Ærke-Biskop*, men det faldt aldrig Danmarks Konger ind derved at kunne gjøre dem til andre Embedsmænd i *Christi Kirke*, end de ved den ordenlig forplantede *Præste-Vielse* var blevet, og *Superintendenterne*, som burde have frabedt sig en Titel, de vidste, hørde til et eget Embede i *Christi Kirke*, de ikke beklædte, maae da i det mindste omhyggelig vogte sig for, paa Grund af den, christelig talt, *tomme Titel*, at tillægge sig selv *Biskop-Embede* i *Christi Kirke* med dets *Ret og Myndighed*.

Om der virkelig, som alle de gamle Biskopper, ligefra *Ignatius* har paastaet, og saavel de *Engelske* som de *Romerske* Biskopper endnu paastaae, følger en guddommelig *Ret og Myndighed* i Kirke-Sager med deres *Embede* i *Christi Kirke*, det er, som Man veed, et meget omtvistet og meget udviklet Spørgsmaal, hvorpaa vi ikke her vil indlade os; men det er *soleklart*, at *hverken* kunde Biskop *Münter* eller Johan *Bugenhagen* overantvordenog et *andet* Embede i *Christi Kirke*, eller give Nogen *anden* *Ret* og *Mjndighed* i den, end de havde selv *annammet*, og Begge havde, som bekiendt, kun modtaget den kirkelige *Præste-Vielse*, med hvad *Ret* og *Myndighed* dertil maatte være knyttet, som da ogsaa var den *Eneste*, de kunde forplante. Har desuagtet Hr. Biskop *Münter* 1830 tiltaget sig *Biskoppelig Ret og Myndighed* i *Christi Kirke*, da kan Uforsvarligheden vel være undgaaet Hr. Biskop *Mynsters* Opmærksomhed, men bliver ligefuldt hvad den er, og skal allerede blot med Hensyn paa vitterlig kirkehistorisk Sandhed møde den *alvorligste Protest*.

Hos os vil vistnok de fleste Præster og maaske selv Hr. Biskop *Mynster* ansee Sagen for *praktisk ubetydelig*, og derom vil jeg ikke trættes, men vil heller ikke dølgge, den er i mine Øine langt fra at være det, thi om det end slet ikke forandrede vore *Superintendenters* Stilling til Regjeringen, enten de udlede deres Embede og dets Rettigheder af *Danske Lov* eller af gammel *Kirkeret*, saa gjør de dog, ved at tillægge sig det *Biskoppelige* Embede i *Christi Kirke*, Krav paa en aandelig Underdanighed og særdeles Lydighed for *Christi* Skyld, som -hverken vi eller Menigheden skyldte dem eller kan forsvare at vise. Var saaledes Hr. Biskop *Mynster* ikke blot i *statskirkelig* men i *oldchristelig* Betydning min *Biskop*, da skulde jeg, efter min

Overbeviisning, underkaste mig Meget, ieg i denne Bog har protesteret imod, og maatte ikke besvære 287 mig derover hos den *verdslige Øvrighed*; nu derimod, da han i *Christi Kirke* kun er *Præst* ligesom jeg, har han vel al den Myndighed over mig, som *Danske Lov* eller Majestæten giver ham, men Forholdet er *aandelig* og *kirkehistorisk frit*. Ja, selv naar Sagen er alle vitterlig, saa Ingen ellers lægger Vægt paa den uforsvarlige Formular, saa har dog alle de, der bruge den og lade sig indvie derefter, *Ansvar* for Urigtigheden i samme Grad som de kiende den, og skulde den derfor blive *anordnet*, kunde ingen kirkehistorisk *veloplyst* Præst lade sig vie til Superintendent i den Danske Stats-Kirke; thi det er soleklart, at skal vore Superintendenter være lovlig *forordnede* Biskopper i *Christi Kirke*, med hvad Ret og Myndighed deraf flyder, da kan de hverken selv gjøre sig dertil eller gjøres dertil af den verdslige Øvrighed, men maae søge den *gamle Biske-Vielse*, hvor den er *ordenlig* og uafbrudt *forplantet*. Jeg har før anseet det for en *Feil* af *Lutheranerne*, at de ikke beholdt den, nu, da Tidens Tegn forkynde, den igien vil blive saare misbrugt, anseer jeg det for en kiærlig Styrelse af Forsynet; men i begge Tilfælde er den *selvgjorte* Biske-Vielse aldeles ugyldig og den *selvtagne* »Ret og Myndighed« i *Christi Kirke* *uforsvarlig*.

Aflangt mindre Vigtighed er vist nok de *nye Formularer*, Hr. Biskop *Mynster* foreslaaer ved *Kirkers Indvielse*, især da han dog vilde tillade vedkommende Superintendent at gjøre de Forandringer, »Omstændighederne« fordrede; men dog kan jeg ingenlunde være enig med ham i, at en »Mangel« vilde være »afhjulpet,« ved at gjøre hvad hidtil var en fri til en tvungen Sag, ei heller kan jeg billige den Vigtighed, hans Formularer tillægge Indvielsen af »Menneskehænders Værk,« hvorom *Ritualet* i den *Danske Stats-Kirke* hidtil med Rette slet intet meldte.

At nemlig vore *Lutherske* Fædre ingen Vægt lagde paa »*Kirke-Vielsen*,« beviser, det var kun af gammel Vane, fra Pavedommets Tid, de endnu i daglig Tale tit kaldte Kirken af »*Kalk og Steen*« *Guds Huus*, men skulde vi nu igien begynde at læse over disse døde Ting, og Biskoppen »paa Embeds Vegne« indvie Murmesterens og Tømmermandens Værk »i Navn Gud Faders, Søns og Hellig Aands« til »et Guds Huus og Himlens Forgaard,« da maatte aabenbar Papisterne troe, vi var paa gode Veie, som jeg anseer for meget daarlige*).

* - 288

Jeg troer gjerne, Hr. Biskop *Mynster* herved slet ikke har tænkt paa andet end at gjøre Handlingen ret »høitidelig,« men deels er *vilkaarlig foreskrevne* Formularer neppe den rette Vei dertil, og deels er *Høitidelighed* ingenlunde Noget, vi maae kiøbe til enhver Priis, saa jeg kan slet ikke begribe, hvorledes Hr. Biskoppen, som dog ved *Chorsdørren* meget rigtig har anmærket at »Gud boer *ikke* i Templer, som gjøres med *Hænder*,« ved Indvielsen saa ganske kunde glemme sig selv og hele det *Ny Testamentes* Tankegang om saadanne Ting*). Den *Lutherske* Grundsætning, at Guds Ord er lige kraftigt, *hvor* det saa end tales, og de høitideligst indviede Kirker kun kalkede Grave, naar Ordet fattes eller forfalskes, kan vist nok ogsaa mistydes og misbruges, men derfor maae vi dog visselig hverken sige om de døde hvad kun er sandt om de »*levende Stene*,« eller give en Kirke-Skik, vi selv optænke, Skin af en guddommelig befalet Indvielse med tilsvarende Værd og Virkning, som vi jo dog gjorde, naar vi indviede Steenhusene i det samme *store Navn*, som vi *døbe*, og bad den *Hellig Aand hellige dem***).

Vil og tør for Resten Hr. Biskop *Mynster* og de andre Superintendenter i Statskirken bruge saadanne Formularer, da bliver Ansvaret jo deres Sag, men bede maatte jeg dog Regjeringen ei at paalægge deres Eftermænd en saadan Byrde!

Indsættelse, Landemode og Visitats.

Disse hardtad splinternye Artikler, som Hr. Biskop *Mynster* vilde have indført i et nyt *ufravigeligt* Ritual, paastaaer jeg naturligtviis, bør, allerede blot for *Nyhedens* Skyld, bortfalde, da det dog var alt for urimeligt i *Frederik den Sjettes* Aarhundrede at lægge Baand paa hvad der af aandelig Virksomhed selv i *Ludvig den Fjortendes* lodes frit, og fik vi nogentid *saadanne Bisper*, som Regjeringen ikke engang kunde betroe til at holde *Landemode* under *Stiftamtmandens* Tilsyn, og indsætte Provster, som de vilde, *hvortil* nyttede da hele Ritualet! At nu *Provsterne* ogsaa skulde miste deres Smule *Frihed*, og at ingen *simpel* Præst herefter, med * - 289 *Provstens* Tilladelse, maatte selv oplæse sit Kaldsbrev og sin Goliats, det er overflødige Beviser paa Hr. Biskop *Mynsters* besynderlige Lyst til at *foreskrive*, som mindst maatte føies hos En af os, der jo ved »*Ordets Tjeneste*« har selv taget os al muelig *Frihed*, og maae have følt, det er *Aandens* Element.

Ved det Enkelte kunde vist nok være Endeel at erindre, men da jeg formoder, det dog i det Mindste vedbliver'at være en *fri Sag* hvad *hidtil* lovlig var det, vil jeg saameget mindre her gaae i det Enkelte, som Hr. Biskop *Mynsters* besynderlige Ømhed for den *Latinske Kirke-Tale* let kunde friste mig til hvad jeg her med Flid stræber at undgaae.

Den gyldne Middelvei.

At det er denne, det Nittende Aarhundredes store Opgave, Hr. Biskop *Mynster* ogsaa ved sit Forslag til et nyt Ritual og en ny Alterbog har søgt at løse, er umiskienligt, men at han aldeles har forfeilet den *gyldne Middelvei*, er, efter min Overbeviisning, ligesaa. En saadan Feiltagelse kan imidlertid selv den klogeste Mand uden Rødmene være bekendt, da vi nys har seet, at selv *Engelskmændene*, der dog bedst maatte kiende den gyldne Middelvei mellem *Frihed* og *Trældom*, dog aldeles forfeilede den med Negerne, hvis Middel-Tilstand som »Lærlinger« kostede store Penge og var dog *Trældom*. At det nemlig var en saadan Middel-Tilstand mellem *Frihed* og *Trældom*, hvori Hr. Biskoppen vilde have *Præsterne* sat, saa »*Lærdonimen* blev fri inden visse ei for snevre Grændser,« men *Munden* blev *trælbundet* til *Formularerne*, hvori Hr. Biskoppen med Flid har stræbt at udtrykke Alt hvad han anseer for *Hovedlærdomme*, det har han selv sagt os, og at han desuden vilde i alle muelige Maader have os bundet til Aarstider, Maaneder, Dage og Klokkeslet, ja, selv til den *Opstilling* af Konfirmanderne, han finder passende, det kan vi see, saa det blev et »*Lærlingskab*,« hvis *Frihed* de Sorte paa hin Side Havet ei skulde misunde os. Vort *Lærlingskab* vilde desuden falde saameget tungere, som det paa den ene Side angik en Virksomhed af aandelig fri Natur, og paa den Anden ei skulde danne Overgangen fra *Trældom* til *Frihed*, men fra 290 *Frihed* til *Trældom*, saa vi maae vel stritte imod, det bedste vi kan, og især maa en gammel Svend, som jeg, der slet ikke kan »lære om igien,« kæmpe fortvivlet for sin smule *Tilværelse* i Stats-Kirken. Det burde vist Hr. Biskop *Mynster* betænkt, og enten seet til at hitte en anden Middelvei, der ikke var saa stenet, eller ladt det slæbe af, som det er, men da han nu ikke har gjort det, da jeg ikke har mindste Haab om enten at *han* vil ændse hvad *jeg* skriver, eller at Nogen i *Commissjonen* vil gjøre det giældende, saa maa det vel synes spildt Umage hvad jeg her har gjort, undtagen som et Vidnesbyrd for Efterslægten, at jeg ikke sov paa min Post. Jeg kiender nemlig meget godt den *statskirkelige* Afstand mellem Biskoppen i Sælland og Præsten ved *Vartou*, og den tilsvarende Forskiel mellem deres Indflydelse paa de offentlige Anliggender, om jeg end i *Literaturen*, hvor vor Lovgivning har nedbrudt Skillerummet og hvor Navnene »*Mynster* og *Grundtvig*« jo immer følges ad, kan synes at glemme det. Jeg veed meget godt, at naar Regieringen først har overdraget Hr. Biskoppen at foreslaae et Ritual og en Alterbog efter sit Hoved, og givet ham Forsædet i den Gommisjon, der skal prøve Forslaget, og sammensat *Commissjonen*, som han kunde ønske; da kan og vil *Majestæten* vel, om *Commissjonen* end ikke tilraader det, bære over med dem af sine Præster, som allerunderdanigst forestille, at de ved *Sacramenterne* umuelig med god Samvittighed kan gjøre de *Forandringer*, og kun med Livet i Hænderne gjøre det halsbrækkende Springom med *Texterne*; men der er liden eller ingen Udsigt til at Regieringen skulde, som jeg ønsker, lægge hele Forslaget paa Hylden til *Bastholms*, *Bojsens* og *Balles*, slet ingen Udsigt til at Den, tvertimod Hr. Biskoppens Anskuelse af Stats-Kirkens Tarv, vilde tilegne sig min. Hvor vis jeg derfor end er paa, at en fuldkommen *aandelig Frihed* vilde skaffe Stats-Kirken de bedste Præster, ligesom den unægtelig aabnede gode Præster den skønneste og mest velgiørende Virksomhed, tør jeg dog for Øieblikket slet ikke vente et saadant *Mirakel*, og har kun sagt Alt, fordi den Herre, hvis Tjener jeg er, vil have det Lys, Han tænder hos os, til at skinne for alle dem »som er i Huset.«

Ogsaa jeg vilde derfor gjerne foreslaae en *Middelvei*, naar jeg kunde finde en, der ikke lignede *Gadernes* i *Paris* og *Nyboder*, som er alt for langt fra at være gylden; men den Eneste, jeg kan øine, er *dobbelte* *Formularer* ved *Sacramenterne* og *Confirmationen*, *Sognebaandets Løsning* i 291 *samme* Udstrækning, og *frit Valg* mellem vore gamle *Texter* og *Collecter* og dem, Hr. Biskoppen foreslaaer. Dette, og naturligviis *Frihed* for al *ny* Tvang, maatte nu vist nok alle *Upartiske* tilstaae, var en virkelig *Middelvei* mellem fuldkommen *Frihed* og slavisk *Afhængighed*, hvorved den *Frihed*, Regieringen alt længe har taalt, snarere indskrænkedes end udvidedes, men *ordnedes lovlig* og blev taalelig for *Menigheden*; men *Hovedsagen*: de *dobbelte* *Formularer* og *Sognebaandets Løsning*, har jo ogsaa Hr. Biskop *Mynsters* Stemme imod sig, saa det seer broget ud. Vilde imidlertid Hr. Professor *Clausen* og hans *Disipler*, hvad aabenbar tjende dem bedst, forsone sig med *Sognebaandets Løsning*, opgive *Samvittigheds-Tvangen* og nøies med selv at have *Part* i *Friheden*, da turde der vel endnu være Haab om, at enten Hr. Biskop *Mynster* gav efter for *Omstændighederne*, eller at Regieringen foretrak det almindelige *Bifald* for hans, lod H r. Professor *Clausen* raade for de nye *Formularer* til *sine* *Disipler*, lod *Kirkegiængerne* vælge frit ved *Sacramenterne* og *Confirmationen* mellem dem og os, og saae da, om ikke *Sagen* vilde jævne sig selv over hele Landet, som det er soleklart, den vilde det i *Hovedstaden*. Det er derfor kun de saakaldte *Liberale* Gru for *Menigmands aandelige* *Frihed*, eller indgroede Nag til Alt hvad der kommer fra mig, som giver *Kirke-Sagen* et fortvivlet Udseende, men hvorfor ikke haabe, at netop ved denne *Leilighed*, da *Friheds-Tabet* ved de *Mynsterske* *Formularer* er vist, og *Magt-Vindingen* over de *Umyndiges Sjæle* ei mindre tvivlsom end *papistisk*, *Hovedmændene* kunde give *Fornuftgrunde* *Magt* og finde sig i *Billighed*! Vist nok vilde de *Clausenske* *Formularer* i *Alterbogen* være en *Torn* i *Øiet* paa mangan *gammeldags* *Lutheran*, men naar de betragtede dem som *Prisen* for at sikkre sig selv og deres *Børn* det *Gamle* i *Stats-Kirken*, maatte og vilde de slaae sig til *Ro*. Ligeledes vilde *Sognebaandets Løsning* støde endeel *Sognepræster* af *alle* *Partier*, men det vilde i *Regelen* kun være de *Uduelige*, de *Dorske*, de *Magelige* og de *Herskesyrge*, som Regieringen aldrig kan sympathisere med, og de *Enkelte*, der kun af en vis *Ømfindtlighed* eller af *fantastiske Skrækkebilleder* er indtagne mod *Friheden*, vilde snart finde, den er slet ikke farlig, men vidunderlig beroligende for enhver *dygtig* *Præst*, der ønsker at hans *Sæd* maa voxte og bære

moden Frugt, naar hans Læber forstumme. *Kiøbenhavn* beviser det noksom, hvorlidt det er at befrygte, Man 292 paa *Landet* vil skareviis forlade nogen *taalelig* Sognepræst, og enhver alvorlig og retsindig Præst maa jo finde, at om det end var af de *allersletteste* Grunde en Sognemand forlod hans *Skriftestol* eller lod sit Barn gaae op at læse hos en anden Præst, kunde han dog aldrig noget Øieblik ønske med *verdslig Tvang* at hindre ham deri, saa det er kun den idelige Forbytning og Forvexling af *Christi Kirkes frivillige* og Stats-Kirkens *tvungne* Medlemmer, af *Aandeligt* med *Verdsligt*, af det moralsk *Ønskelige* med det borgerlig *Tilladelige*, og endelig af det *Tilladte* med det *Befalede*, det *Utilraadelige* med det *Forbudte*, der endnu forvirrer saadanne Mænds Tanker om Sognebaandets Løsning. Her, i Tanke-Gangen, findes da visselig en *gylden Middelvei*, der skiller ad hvad ei uden største Forvirring og reen Fordærvelse kan sammenblandes, og som jeg derfor inderlig vil ønske, alle mine ædle Landsmænd og især Medtjenerne i Stats-Kirken snart maatte finde og dristig følge, da jeg er vis paa, det skulde aldrig fortryde dem enten i Tid eller Evighed. Man har snakket og skrevet saalænge om en »*christelig Stat*,« til sand og levende Christendom er nær ved at blive husvild og fredløs i alle Stater, saa hvor Man ikke med det tomme Navn vil erklære det *virkelig Tilsvarende* aaben Feide, maa man dog endelig huske, at enten er *Stat* kun en Titel for hele det Borgerlige Selskab, og da er *ingen Stat christelig*, eller det er en Titel for *Øvrigheden*, og da veed Man, den kan Ingen paatvinge sin eller fratvinge deres Tro, eller det er Navnet paa en *luftig Idee*, som den virkelige Øvrighed og alle det Borgerlige Selskabs Medlemmer dog vel ikke skal opoffre sig for. Det Rige, *Christus* har stiftet, er vist nok en *christelig Stat*, men, som vi Alle veed, *ikke af denne Verden*, saa den bestaaer kun ved *aandelig Frihed* og bekæmpes derfor netop ved al Samvittigheds-Tvang, om den end øves under det allerchristeligste Paaskud!

Den Graahærdede, som bar *Danmarks Krone* for et Aartusinde siden, i *Ansgars Dage*, han gik altsaa den *gyldne Middelvei*, vi maae ønske fulgt af de Danske Konger baade nu og herefter til Verdens Ende, idet han gjerne vilde lade *Evangeliet* have frit Løb og føie »*Christus*« i hvad han kunde, uden at glemme, hans Krone var et *Vølunds-Værk* fra *Hedenold*, og *Dannemænd* lige trængende og lige berettigede til *Hjerte-Frihed* og til en mild og faderlig Styrelse, enten saa *Vøluspa* eller *Julevisen* klang bedsti deres Øren, 293 enten *Valhal* eller *Paradis* syndes dem det rette *Gladhjem*! I *Pavedommets Dage* og lige til *Vores* forlod Man denne *gyldne Middelvei*, og gik til den Yderlighed at ville paatvinge hele Folket Christendommen og dens *Paradis*, og det var *Hoved-Aarsagen* til den *Ligeegyldighed* for Kirken og alt *Guddommeligt*, som herskede næsten enevældig ved dette Aarhundredes Begyndelse, og hersker, skiøndt bekæmpet og svækket, i Grunden endnu. Under denne *Ligeegyldighed* var Regieringen nær gaaet til den anden Yderlighed og havde stræbt at paatvinge Folket hvad de unge Præster kaldte *Naturligt*, med Udelukkelse af *Evangeliet* fra *Ansgars* og *Luthers Dage*, og Tiden har viist, at denne Yderlighed var ligesaalidt efter Folkets Hjerte, som til Stats-Kirkens Tarv eller Øvrighedens Fordeel, saa nu er vi Alle enige om, Man maa gaae en *Midde1vei*. Det nytter imidlertid ikke, saalænge vi er høist uenige om *hvilken*, og næsten Alle ansee den *Middelvei*, de selv i deres Tankegang stræbe at holde mellem det gammeldags *Christelige* og det nymodens *Naturlige* eller *Fornuftige*, for at være den, Regieringen skulde *paatvinge* hele Folket, medens *Middelveien* for en *verdslig Øvrighed* dog altid er *hverken at befale* eller *forbyde*, *indføre* eller *afskaffe*, men *tillade*, tilskynde eller fraraade, en *Middelvei*, der selv i mange verdslige Ting vilde være *gylden*, og er i *aandelige* og *hjertelige* Ting den eneste Rette og Forsvarlige.

Betragter man desuden de *tre Middelveie* i den religiøse og kirkelige *Tankegang*, der i den sidste Menneske-Alder have stræbt at gjøre sig giældende, kiendeligst vel hos Hr. Biskop *Mynster*, Hr. Professor *Clausen* og mig, da seer Man strax, at Regieringen, ved at ville paatvinge Alle *een* af disse, træder i Modsætning til *To*, hvad aldrig kan være den *gyldne Middelvei*. Jeg veed nok, at Hr. Biskop *Mynster* aldeles overseer mig og tager kun lidt Hensyn paa Professor *Clausen*, men, Man kalde det hvad Man vil, saa troer jeg dog, at jeg ikke blot staaer i et andet Forhold til den Danske Literatur men ogsaa til den Danske *Menighed*, end enhver anden Præst ved *Vartou* vilde, og at dette Forhold slet ikke forandres ved at oversees. Hertil kommer, at af os *Tre* er jeg dog nok den *Folkeligste*, saa da jeg *slet Intet*, enten Nyt eller Gammelt, vil have *Præsterne* eller *Folket paatvunget*, men protesterer mod enhver ny *Tvang* og stemmer for, at baade det *Christelige* og det *Naturlige* skal have *Frihed* til at virke, udvikle og klare sig med *aandelige* Midler, uden Nogens Ulæmpe, 294 saa tør jeg mene, min Stemme kunde i dette *ene* Stykke have mere Vægt end baade Hr. Biskop *Mynsters* og Hr. Professor *Clausens*, som jo desuden neppe kan enes om hvad de vil have os Alle *paatvunget*, da *Begges Individualiteter* dog ei kan blive Lov i *Stats-Kirken*.

Hvad endelig *Stats-Kirkens Tarv* angaaer, som det dog vel er at tækkes Folket og virke velgiørende, altsaa *aandelig* og *hjertelig*, paa det, da kræver den jo dog aabenbar ikke det gamle stive Formular-Væsen, som gjorde den kold og kiedsommelig, men det fri og levende Ord, som i den sidste Menneske-Alder har begyndt at oplive og opvarme den paany, og naar Hr. Biskop *Mynster* nu troer det *Modsatte*, da gjør han sig selv Uret, thi hvem har mesterligere skildret de Forhaabninger, man knytter til *nye Formularer* end Præsten i *Spjellerup*, da han skrev: det anordnes efterhaanden paa forskellige Steder, at flere Timer, hvilke det tilforn ansaaes nødvendigt eller nyttigt at anvende til den offentlige Gudstjeneste, ikke mere skulle bestemmes dertil, og *Fornødenheden* synes ofte kiendelig nok at have foregaaet Anordningen, da de der skulle høre, ikke komme tilstæde, da de, der skulle tale, ikke vel vide, hvad de saa ofte skulle finde at sige; og i de Timer, der endnu bruges dertil, sees vore Kirker alt tommere og tommere. Det er aabenbart, at dette Phænomen maa have sin Grund i nogen Tænkemaadens Forandring; det være sig nu, at denne Forandring er til det Bedre eller til det Værre, saa have dog de, der offentlig tale om deslige Gienstande, ikke ligegyldig

kunnet ansee dem, efterdi de for det meste er de samme, hvis Embede det er at forestaae Gudstjenesten, og som derfor snarest og ubehageligst maatte fornemme den tiltagende Eensomhed paa de hellige Steder. Hvori man end ellers troede at maatte søge Grunden hertil, saa var man dog næsten almindelig enig om, at en af de fornemste var Gudstjenestens *uhensigtsmæssige* Indretning. *Prædikenen* var i lang Tid anseet for det vigtigste Stykke ved den offentlige Gudsdyrkelse, hvad var rimeligere, meende man, end at de *mystiske* Lærdomme og de *orientalske* Udtryk, der fandtes i disse, endnu dertil udstrakte i en trættende Længde, maatte afskrække Tilhørerne. Saasnart denne Klage begyndte at blive almindelig iblandt Prædikanterne selv, maatte ogsaa det, hvorover man klagede, snart blive afhjulpet, efterdi det jo stod i Disses egen Magt, hvorledes de vilde prædike; naar man begyndte forsigtig, naar man udholdt det første Skrig, saa var Alt vundet; virkelig blev ogsaa 295 Lærdommene, der foredroges, efterhaanden hvad' man kaldte fattelige, Udtrykkene, hvori de foredroges, hvad man kaldte populære, og *Talerne kortere* men *Kirkerne tommere*. Hvad var ogsaa rimeligere, end at man maatte savne Tilhørere, saalænge *Psalmene*, der slet ikke var gaaet frem med Tiderne, var saalidet passende til Talens Aand og til Menighedens Oplysning? En Forandring heri var forbundet med flere Vanskeligheder, den skedte derfor og senere, men skedte dog, uden at det derfor synes, som havde de nye Sange lokket flere til at synge. Men Feilen ved vor Gudstjeneste bestaaer ikke i dette eller hiint Enkelte, dens *Indretning* er blevet i Tider, hvis Tænkemaade var saa grundforskjellig fra vores, den maa derfor omdannes fra Grunden af, at den kan passe sig til sandselige, oplyste Mennesker: *Liturgiens Forandring* synes en *almindelig Trang* som den er et *almindeligt Ønske*. Maaske kunde en hemmelig Frygt indsnige sig, naar man saae dette Ønskes Opfyldelse alt for nær; thi hvad om dette *sidste, radicale* Middel ogsaa manglede den tilsigtede Virkning, hvad om det uheldige, gienstridige Phænomen endda vedblev? hvad havde man da endnu at gjøre, uden at see til, eller i det høieste at *prædike derimod* - for de *tomme Stole*? - Men Haabet er Menneskets tro Ledsager, og sjelden har Nogen, som først begyndte at *bygge paa Sand*, afladt dermed; den offentlige Gudstjenestes Forandring synes at være blandt de kiæreste Forestillinger, hvormed især geistlige Forfatteres Iver nu beskæftiger sig.

Saavidt Præsten i *Spjellerup*, og hvad er nu i denne Henseende skedt siden 1806? Enstund indrettede enhver Præst, som gad, Gudstjenesten omtrent efter sit eget Hoved, men Kirkerne blev i det Hele *tommere*, Ligegyldigheden kiendeligere. Efterhaanden kom endeel yngre Præster, der, ligesom *Mynster* og jeg, holdt sig til de *gamle Formularer*, men det gjorde heller ingen kiendelig Forskiel, saa kun hvor Præstens fri *Tale* var mere levende og indtrængende, blev der Kirkegængere, og Man havde derfor aabenbar opgivet Haabet om at befolke de tomme Kirker med nye Formularer, da den Vægt, jeg lægger paa »*Daabs-Pagten*« frembragde Protest mod endeel Præsters Forandringer af den, hvorpaa Hr. Stiftsprovst *Clausen* fandt det nødvendigt, at disse Forandringer blev *lovmæssige*, og androg med Endeel af Hovedstadens Præster paa en forandret Alterbog. Derved kom Sagen i en Slags Bevægelse paany, men en saa sneglemæssig, at den neppe var kommet et 296 Skridt frem, hvis ikke Hr. Dr. *Mynster* var blevet Biskop i Sælland og havde, mod al Formodning, taget sig ivrig af den, og see vi nu hen *til Daabs-Pagten*, som var det Eneste, begge modsatte Partier ved denne Leilighed lagde Vægt paa, da valgde han en Middelvei, der maatte være dem begge, om ikke lige utaaelig, saa dog noksom ærgerlig, da Pagtens Ord indskærpes, men rykkes ud af den naturlige og nødvendige Sammenhæng med Daaben, og hvordan kan da enten Hr. Biskoppen eller Nogen mene, at en ny Alterbog, som i Øvrigt Ingen havde nogen Længsel efter, og et nyt Ritual, som maa støde alle fribaarne Naturer og dygtige Præster for Hovedet, vil gjøre mindste Gavn eller ikke meget mere stor, maaske ubodelig Skade! At de ingenlunde vil fylde de *tomme Kirker*, forudsætter jo ogsaa Hr. Biskoppen selv udtrykkelig, da han endog har fundet en Rubrik for *dem nødvendig i Ritualen**, og da han foreskrev Præsten næste Søndag efter at *Kirken var lukket* af Mangel paa Tilhørere, i sin Prædiken paa passende Maade at foreholde »*Menigheden*« hvad der saaledes var forefaldet; hviskede da ikke Præsten i *Spjellerup* til ham »hvad havde man da endnu at gjøre uden at see til, eller i det Høieste at prædike derimod - for de *tomme Stole!*«

Og nu *Sognebaandets Løsning*, som aabenbar er det Eneste, der muelig kan hindre vor Almue fra daglig enten at synke dybere i *Ligegyldighed* for Himlen, etlerseparatistisk at fjerne sig længere fra Stats-Kirken; *Sogne-Baandets Løsning*, hvis Modstandere maa tale ligesaa naiv om Hengivenhed til »*Stats-Kirken*,« som man nys talde om Hengivenhed til »*Fædrelandet*,« maae aldeles tabe den *store Eenhed* og det opløftende *Fællesskab* af Syne, for at stirre paa de *tusende Kirkesogne* som *ligesaamange* for Sognefolkene ene saliggjørende Stats-Kirker; *Sognebaandets Løsning*, der til *enhver* Tid vilde være Stats-Kirkens Tarv, og er nu dens eneste muelige Redning, det skal nu ogsaa have *Sællands* Biskop, der netop maa see paa *det Hele*, og Biskop *Mynster*, som kan overskue det Hele, *imod sig!* Hvor underligt ! Hr. Biskoppen har sagtens glemt det for længe siden, men jeg husker det grandt, at da jeg, som ung Capelian, mødte *Spjellerups* berømte Præst paa sin Reise til »*Frue Kirke*,« anmærkede jeg, at han i *Kiøbenhavn* maatte savne det skiønne Forhold mellem *Landsbypræsten* og hans *Sognefolk*; * 297 men den erfarne og betænksomme Præstemand svarde mig meget træffende, at Forholdet til en »*fri Menighed*« turde være nok saa meget værd. Tiden har klarlig viist, han spaaede ret, og jeg har alt længe sandet hans Ord, men Hr. Biskoppen synes ikke hlot at have glemt dem, men *Betingelsen* for hele hans store, velgjørende Virksomhed; selv i *Hovedstaden* synes det nu ham og hele det *Kiøbenhavnske Ministerium*, saanærsom Præsten ved *Vartou*, tvivlsomt, om den *Frihed*, der ogsaa betingede en *Mynsters* Virksomhed, har gjort mere Gavn end Skade!!

Dog, Alt under Solen har en Ende, saa min Bog maa ogsaa have en, og til Slutning vil jeg af mit Hjerte ønske Hr. Biskop *Mynsters*, som mig synes unaturlige, Forblindelse i Kirke-Sagen en snar og lykkelig Ende!

Ja, at Man 1806 kunde troe, Stats-Kirken trængde kun til en ny Alterbog, for at blive ung igien, var vist nok latterligt, men at *Formanden* for de Leende, naar han blev Sællands Biskop, skulde foreslaae det samme Middel under langt mere fortvivlede Omstændigheder, det er bedrøveligt, og saameget urimeligere, som en heel Menneske-Alder siden har viist, at nu hjælper intet Sort paa Hvidt, men vel det *fri* og *levende Ord*. Eller, var det vel meer hos vor berømteste Taler end hos mig, Man gik i Kirke enten for *Messens*, eller *Textens* eller de anordnede *Formularers* Skyld, eller kunde og vilde Nogen af os under det *Syttende Aarhundredes* Kirke-Aag været hvad vi var for vore Tilhørere!

Kan Hr. Biskop *Mynster* dog slet ikke sympathisere med mig i den Tankegang, at det var en daarlig Triumph for Nogen af os, efter en heel Menneske-Alders leveride Virksomhed med det vingede Ord, at fane vor »*Gravskrift*« altid kiedsommeligt og tit harmelig, ei sjelden kun for »to Personer foruden Kirkesangeren og Skolebørnene,« læst op i alle Landets Kirker; men at der er en *anden* Triumph, ei blot os, men det store *Evangelium* værdigt, som vi, hver med sine naturlige Egenheder, men dog Begge levende og virksomt forkyndte: *den* Triumph, at hvad Man kun forgiæves ventede af ny *Formularer*, *Cantater* og alskens Mechanisme og Skuespilkonst, det udrettede *Aanden* ved os under de gamle Former med det evig unge, fri og levende Ord! Det er jo dog vist, at kan denne *Aand* komme til at hvile paa Mange af vore Disipler og Afløsere, saa ogsaa de, opflammede for hvad de selv troe og finde Hvile i, tale frit og levende derom, som det falder dem naturligt, da vil den 298 *Danske Stats-Kirke* hæve sig *forynget* og ligesaa lidt som de Huse, hvor vi talde, fattes Søgning af dem »hvis Sjæl vil leve,« og da vil denne *Stats-Kirke* være et levende *Mindesmærke*, stort nok, ei blot for os Begge, men for den *Vittenbergske Kirkefader*, vi bøiede os for! Kunde dette ikke skee, da skulde vi helst ønske at glemmes i Stats-Kirken, men kunde dog allermindst ønske at huskes, som dem, der ved at paatvinge Alle deres eiendommelige Tankegang og Udtryksmaade, selv nedrev hvad de opbygde, og kvalde i Fødselen det ny, aandelige Liv, Folke-Naturen, ei mindst ved Ordet paa deres Læber, havde undfanget!!